Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

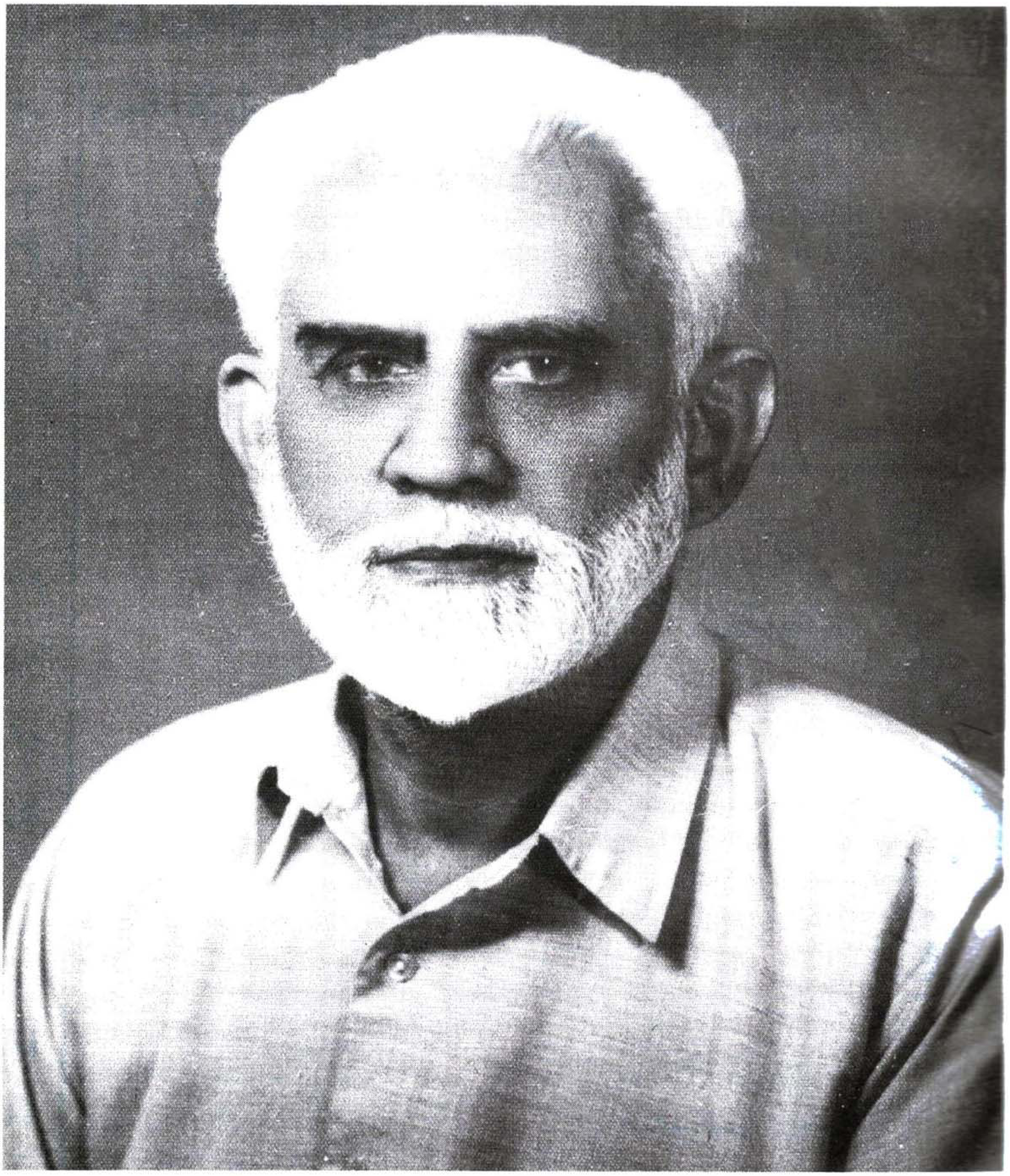

عبدُالله جان مغموم

ترون

دَ هغو رڼو رڼو او پاکو او ښکلو په نوم
چې کومې دَ دې دردناکو او غمناکو واقعو دَ
لیکلو په وخت زما د سترګو نه لکه ملغلرې
بې واره بې اختیاره را څڅیدلې دي -

مغموم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقونه په حق دَ ډيکوونکي کښې محفوظ دي

دکتاب نوم ــــــــ "ارمانونه حسرتونه"

دچاپ کال ــــــــ فروري ۲۰۰۱ء

شمير ــــــــ ۵۰۰

قيمت غير مجلد ــــــــ ۷۵/ روپۍ

قيمت مجلد ــــــــ ۱۰۰/ روپۍ

پريس ــــــــ

کاتب محمد رسول پښتو اکيډيمي

دَ موندلو درک:

۱- يونيورسټي بک ايجنسي- خيبر بازار پېښور

۲- عبدالله جان مغموم

بمعرفت پوسټ ماسټر

شاهين ټاؤن

يونيورسټي پشاور

ډکور فون نمبر ۴۵۵۵۹ ۴

فهرست

شمیر	عنوان	مخ
۱	عبدالله جان مغموم ښهٔ شاعر، ښهٔ ادیب او ښکلی انسان - جان محمد زلمی	۱۱
۲	ارمانونه حسرتونه (د کتاب په حقله څو خبرې) عبدالله جان مغموم	۲۰
۳	څلورمه لور	۲۲
۴	جبینه	۲۹
۵	حرص	۳۹
۶	شمشیر کاکا	۴۶
۷	دوه میینان	۵۸
۸	مقدّسه هستي	۶۸
۹	سزا	۷۴
۱۰	پښیماني	۸۱
۱۱	انتقام	۸۹
۱۲	او ښکې	۹۵
۱۳	چپې	۱۰۱
۱۴	انسان او انسانیت	۱۱۰
۱۵	دوه یاران	۱۲۱
۱۶	تربور	۱۲۸
۱۷	ویده بابا	۱۳۴
۱۸	احمد	۱۴۰
۱۹	ژوند	۱۴۶

عبدالله جان مغموم

"ښه شاعر- ښه ادیب او ښکلے انسان"

(جان محمد زلمے)

عبدالله جان مغموم زه پېژنم - د ورو کوالي نه ئې پېژنم زما خپل دے - زما زړه ته ډېر نږدې دے - ځکه چې ښه انسان دے څو په دې موقعه به زه د هغه د ښه سړیتوب خبرې نه کوم - د هغه د شرافت - د ښېښتو او د غیرت خبرې به نه کوم - ځکه چې د غه داستان ډېر اوږد دے او په دې لنډ تنګ وخت کښې دومره اوږد داستان احاطه کول ګران دي - څو دومره قدر ړله به او وېم چې د غه ښکلے شاعر - ادیب او ښکلے انسان په تېرو ورځو کښې ماله راغلو او راته ئې او وے لاله (زه ترې نه په عمر کښې مشر یم نو ځکه ماته لاله وائي) دا فائل واخله دې کښې ما مختلف مضمونونه لیکلي دي دا اوګوره ډېر په غور او په فکر سره ئې اوګوره څو ورځې پس به زه راشم نو په دې حقله به مې د خپلې رائې څښې. بیا خبر کړې دې مضمونونو له ما نوم ایښے دے - "ارمانونه حسرتونه" فائل ئې ماله راکړو او په خپله لاړو - خدائے شته چې فائل ته مې اوکتل نو وارمې ورته خطا شو چې دا به څنګه کوم - څو د مغموم غوندې ځوان نبې آدم ته مې انکار نه شو کولے - فائل مې ترې نه واخستو او د ټېپې مې ډېر

په ناخوالی را وا خستو ما وے چې وعده دې کړې ده نو پوره کول به غواړي - دَ فائيل دوه پاڼې مې چې واړولې نو په دريمه پاڼه دَ اولنۍ مضمون نوم وهٔ " څلورمه لوُر" په لوستو يې شروع اوکړه ، اولنۍ پاڼه ورپسې دويمه پاڼه او بيا دريمه پاڼه - تلم ورپسې دَ هرې پاڼې په لوستو به مې دَ زړهٔ درزارے سېوا کېدو - دَ هرې کرښې په لوستو به مې خوله نوره زياته اوچه اوچه کېده - غوږے به مې زيک زيک کېدو او تاسو يقين اوکړئ چې دَ قصې آخرنۍ پاڼه سرته اورسېده نو په ځان ځان هراوپوئے نهٔ وم څو رڼې ترمې ترمې اوښکې مې دَ سترګو نه راروانې وې په مخ مې خورې ورې بهېدې او په ګرېوان کښې مې څڅېدې - دَ دې نه پس په قصې پسې قصه - په واقعې پسې واقعه او په حادثې پسې حادثه مې اولوسته - په يو نشست کښې مې ټولې قصې اولوستې - دَ ټول فائل نه بوُت اووتم او هغه درونه فائيل چې زما ورته وارخطا وهٔ چې دا به څنګه کوم هغه مې په ژړا او په سلګو کښې ټکے په ټکے اولوستو - دَ هرې قصې په لوستو مې غوږے زيک زيک شو - هره يوه قصه يو غم لړلے غم زپلے او غم سېزلے داستان وهٔ - يو دَ بلې نه زياته دردېدلې او په غمونو کښې لړلې وه - هره يوه قصه مې اولوسته او دَ لوستو نه پس به مې دَ غم يوه سړيکه په ټول بدن کښې خوره شوه - او سوچ به وا خستم چې دا ژوند دَ ځنې خلقو دپاره څومره غمناک دے څومره دردېدلے او تېز نېدلے دے -

مغموم ډېره موده ما په ريډيو اورېدلے وهٔ - "دَ هدايت خان"

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کردار کښې د "پائنده خان" په کردار کښې د "مرچکي" په کردار کښې
او د پښتو هرې ډرامه کښې ما د هغه د فن او صلاحیتونو نه اندازه
کړې وه - خو ماته دا نهٔ وه معلومه چې دا هر وخت په خندا مغموم
دا هر وخت خوشحاله مغموم کني په زړهٔ کښې دومره غم هم لري
چې قلم ئې د اور بڅرې هم شیندلے شي - زهٔ نهٔ وم خبر چې د مغموم
ذهن او قلم د مظلومانو انسانانو د جذباتو او احساساتو ترجماني
په دې ډول هم کولے شي - ماته دا نهٔ وه معلومه چې د مغموم په
قلم کښې دومره زور شته چې لوستونکي هم د خپل ځان سره د
احساساتو په بهیر کښې بهولے شي - زما په ذهن کښې مغموم یو
هر وختې خوشحاله او په خندا انسان وهٔ یو داسې انسان چې نهٔ د غمونو
نه خبر وهٔ او نهٔ ئې د چا په غمونو دومره څهٔ پروا وه - زما په ذهن
کښې مغموم یو ښکلے رنګین شاعر او د پښتو ژبې یو منفرد طنز نګار
او مزاح نګار خو وهٔ، خو دې نه خدائے شته چې نهٔ وم خبر چې دا
په ظاهره خندا او خوشحاله مغموم په خپل زړهٔ او سینه کښې د
دردونو او غمونو دومره لوئے لوئے طوفانونه هم ګرځوي - د
"ارمانونو حسرتونو" د سرخط لاندې ټولې لیکلے شوې قصې او
واقعې چې په دې یقین سره ښهٔ په غور سره اولوستې چې دا هر
څهٔ حقیقت دے - د "وائي" قصې نهٔ دي - دا لکه د اکثرو داستانونو
په رنګ افسانې نهٔ دي - ځکه چې مغموم چې ماله د "ارمانونه حسرتونه"
فائل راکولو نو ورسره ئې راته دا وئیلي وو چې دا هر څهٔ چې ما لیکلي
دي نو د هرې قصې او هرې واقعې بنیاد په حقیقت باندې ایښودے

شوی دی - البته هرې قصې او هرې واقعې له مایه خپلو الفاظو کښې
سرڅنه کړې دي او د الفاظو جامې یې ورته اغوستولې دي -

څو ورځې پس مغموم راغلو تپوس یې اوکړو چې قصې دې اولوستې -
ما ورته وے اوو یار او مې لوستې خو زه درنه یو تپوس کوم چې دې
لوستونکو تاسره څه بد کړي دي چې تاۓ داسې په خفه کولو او زهیرولو
پسې قلم راخستے دے - تا سره خو د خندا خبرې هم شته - د توقو
وشتو داستانونه درسره هم شته نو په دې غمونو ژړلي ماحول
کښې خو تاله پکار وو چې پرېشانه زړونه دې خوشحاله کړے وے - او
څه داسې قصې او واقعې دې په دې کتاب کښې راجمع کړے وے چې د
لوستونکو نه د څه ساعت د پاره خپل غمونه او پرېشانۍ هېرې شوے
وے - ما خو ټولې قصې اولوستې او د هرې قصې په لوستو مې غم سوا
او زړه دلګیره شو - هرې واقعې په سرو سترګو اوژړولم - او دا مې
یقین دے چې هر لوستونکے به لکه زما د هرې قصې د لوستو نه پس
د خپلو اوښکو د اوچولو د پاره یا د رومال او یا د څادر د پسکې نه کار
اخلي نو دا کښې د لوستونکو سره زیاتے نه دے -؟

زما په دې اوږد بیان مغموم مسکے غوندې شو او راته یې
اووے چې "غم او خوشحالي" ورور او خور دي نو د ورور او خور
ترمنځه برناحقې جدائي ولې راولئ - د خوشحالۍ په خوند هغه خلق
پوهېدے شي چې د غمونو په اغزنه لار منزل اوکړي -

د مغموم په دې دلیل باندې زه غلے شوم - د هر شاعر او هر ادیب
خپل خپل اصول دي - په تېرو ورځو کښې ما د مغموم صیب د شاعرۍ

کتاب د تور "وربل تورو کمڅو خيرې" لوستلې وه د هغې په حقله مې څو تپوسونه په زړه کښې وو نو دا موقعه راته موزونه ښکاره شوه او تپوس مې ترې نه اوکړو چې مغموم صيب دا دومره موده څېر څو وه چې خپله د ځوانۍ شاعرۍ دې داسې پټه ساتلې وه او په دې آخر عمر کښې دې د ځوانۍ رباب او ټنګولو پکار څو دا وه چې دا د ځوانۍ شاعرۍ دې په ځوانۍ کښې چاپ کړې وې او په دې عمر کښې دې ددې عمر شاعرۍ له کتابي شکل ورکړې وې - زما د دې خبرې په جواب کښې مغموم مُسکے غونډې شو او راته ئې اووے چې لاله ستا خبره په سرسترګو منم څو زمونږ د خلقو المیه دا ده چې مونږ د مجبورو دلاسه يو کار هم په وخت نۀ شو کولے - مونږ غونډې خلقو خپل ژوند د خپلې خوښې او خپلې مرضۍ مطابق نۀ څرې تېر کړے دے او نۀ ئې تېر ولے شي مونږ چې د حالاتو نه مجبور شو نو خپل شيبې په ورځو او ورځې په شپو بدلوو - نو زما د ځوانۍ شاعرۍ څو به ما هله په وخت چاپ کړې وې چې زۀ د رېړيو د دُنيا په دَل دَل کښې ورېوخت شوې نۀ وے - ځکه چې په ريډيو کښې زما ژوند څور وور او دا نه وانه شو زۀ يواځې د سټيجونو او زلمو رنګين شاعر پاتې نۀ شوم بلکې زما شخصيت په مختلفو برخو کښې په داسې طريقې سره تقسيم شو چې زمانه ئې شاعرۍ هېره کړه - هغه شاعرۍ چې د طالب العلمانو او زلمويه نو بنه وه هغه شاعرۍ چې زما په هر هر ښخ به زلمو او ځوانانو ماله دومره شاباسے راکولو چې شمار اندازه ئې نه وه - زما د پاره شاعري هېرول نا ممکنه خبره وه خو لا هم ! دا خلق هم عجيبه دي - ياخو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوئ زمانه شاعري دومره مست وو چې په واه واه بیا اوواېه په
چغو سورو به ئې اسمان په سر راخستے وه - او یا چې زۀ د رېډیو د
یو اهم پروګرام "جرګه" دیو اهم کردار "پائنده خان" په نامه یوه
ورځ په سندیا سور جرګې ته راغلم نو ځوانان او زلمي خو پرېږده
چې بوډاګانو مې هم داسې هر کلے اوکړو چې راشه کۀ ئې ګورې -
هغه چا به چې زما په مستو مستو شعرونو لاسونه پړقول اوس
زۀ د "پائنده خان" په شکل کښې د هغوئ آئیډیل شوم - د
انسان دا فطرت دے چې په کوم کار کښې هغه ته زیات شاباسے ملاوېږي
هغه کار په زیات شوق او مینې سره کوي نو ما هم شاعري هېره کړه
او د رېډیو پروګرامونو ته اړم شوم - نوې نوې تجربې مې پکښې شروع
کړې - نوي نوي پروګرامونه به مې لیکل - نوې نوې ډرامې او فیچرونه
به مې لیکل او پېش کول -

رېډیو ته د تلو په وخت زۀ صرف یو شاعر وم - او چې
رېډیو ته ورتلو تم نو زۀ اناؤنسر هم شوم - کومپیئر هم
شوم - پروډیوسر او رائیټر هم شوم د ډرامو هیرو هم شوم -
د هرې ډرامې د سر کردار به ما اداکولو ځکه چې ما به د هر چا نه ښه
اداکولے شو - نو په دې وجه د هر ډرامه نګار به دا خواهش وۀ
چې زما په لیکلې ډرامه کښې دې د سر کردار (د هیرو پارټ)
عبدالله جان مغموم اداکوي - او د هرې ډرامې پروډیوسر به
دا کوشش وۀ چې زۀ دې د هغه په پېش کونکې ډرامه کښې حصه
واخلم - په ډرامه کښې زما شمولیت به د ډرامې د کامیابۍ سند

کېنې شو -

لالا! ته خو په ریډیو کښې پاتې شوې یې - تا ته د ځوانو نو
خلقو محنت او خوارې معلومه ده - په دغه خوارې کښې افسرانو کښې
یو مشهور نوم د قاضي احمد سعید صاحب هم دے تا ته پته ده چې
هغه به د خپل پروګرام سره ډیره محنت کولو - نو دا د کال ۱۹۷۲ء خبره
ده په ۲۷ دسمبر زما واده وه (د ډولۍ ورځ وه) او په دغه ورځ
دغه قاضي احمد سعید چې هغه وخت د پېښتو ډرامو انچارج وه په
سائیکل سور زمونږ کلي ته راغلو - چې ما اولیدو نو تپوس مې ترې
اوکړو چې قاضي صیب ولیمه خو سباله ده او تاسو نن .... ؟ نو مسکے
غوندې شو او راته یې اووے چې او ولیمه سباله ده خو نن ما ځیګر
له "محمد بن قاسم" ډرامه نشرېږي او ماسره ته نه بغیر بل څوک داسې
نشته چې د محمد بن قاسم پارټ سره انصاف اوکړے شي - نو ته به
مهرباني اوکړې او ماسره به لاړ شې چې ډرامه اوشي بیا به راشې - نو
ما قاضي صیب ته خپلې مجبورۍ په مخکښې کېښودې او معذرت مې ورته
ښکاره کړو - نو دا دومره اوږد بیان مې په دې پوره اوکړو چې په
ریډیو کښې زما ژوند برخې برخې شوے وه - په مختلفو حصو کښې تقسیم
شوے وه او زما اورېدونکو د ریډیو د پروګرامونو په هره برخه کښې
زما آواز اورېدل غوښتل - زما کردار ادا کول یې پکښې خوښول - د
خلقو نه زما د شاعرۍ د "تور او ربل تورو کمڅو خبرې" هېرې شوې

وې او زمانه هغه مسته شاعري هغه چې د ځوانانو په جذباتو
کښې به یې زلزلې راوستې هغه رانه داسې پاتې شوه چې هډو بیا راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

را یاده نهٔ شوه -

اوٌ لاله ! دا خو لا څهٔ کوې، د ریډیو د عروج په زمانه کښې چې د هوا په چپو صرف د ریډیو بادشاهي وه - چې لا ټیلیویژن د پاکستان په مزکه قدم نهٔ وُ ایښودلے - په دغه وخت کښې زهٔ د هدایت خان او پائنده خان د کردارونو نه علاوه د ریډیائي ژوند یو بل اهم دور کښې داخل شوم - په دې دور کښې ما هغه مقصد ترلاسه کړو چې کوم د ریډیو په نشریاتو کښې یو نوے مثال قائم کړو د یو نوي باب اضافه ئې پکښې اوکړه - په دې دور کښې زهٔ او ریډیونکو ته د یو نوي پروګرام "خواږهٔ تراخهٔ" او د یو نوي توم "مرچکي" سره مخامخ شوم - اوٌ لاله زما په ریډیائي ژوند کښې زما د پاره دا یو "ځلنده" دور وهٔ، یو داسې دور چې ما پکښې د پښتون قام او پښتنې معاشرې هغه خدمت اوکړو چې کوم به شائد چې ما د شعرونو په ژبه نهٔ وے کړے شوے - او ځکه خو چې زهٔ خپل د ریډیو په ۳۳ کاله ژوند یو سرسري نظر واچوم نو "د خوږو و ترخو" د پروګرام په تخلیق او د "مرچکي" په کردار فخر محسوسوم - "خواږهٔ تراخهٔ" یو داسې اصلاحي پروګرام وهٔ او "مرچکے" د دغه اصلاحي پروګرام یو داسې کردار وهٔ چې کهٔ یو خوا ته به ئې خلق ټول عمر یاد ساتي نو بل خوا ته به د ادب او د نشریاتو په دنیا کښې زما نوم هم ټول عمر ژوندے وي -

نو لاله د ریډیو په دې دومره ناوزګاره او ګنجي لکه ژوند کښې ګني ما د اولني دورنه علاوه په بل دور کښې هم شاعري کولے شوه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماسره کښې وخت وه؟ زه کنې په بې شمېره ځایه تقسیم شوے نه ووم.؟ نو په داسې حالاتو کښې تاسو زما د دویم دور د شاعرۍ طمعه زمانه ولې کوئ؟

ما چې د مغموم بیان واورېدو نو دا خبره مې اومنله چې واقعي چې د ریډیو په دومره تاوزکاره ژوند کښې د مغموم نه د دویم دور او دریم دور د شاعرۍ طمعه کول زیاتے دے. زه دا منم چې مغموم د ریډیو په ژوند کښې ډېر نه هېرېدونکي کارونه اوکړل او ډرامې ادا کړې دي څو "خوابدۀ ترابخے" او "سرچکے" به تر اوسه د خلقو یاد وي - او د مغموم نوم به په عزت او احترام سره اخلي -

(زلمے)

"ارمانونه حسرتونه"

(د کتاب په حقله څو خبرې)

دا زما د هغه کتاب نوم دے چې په شروع کښې ورله ما د ستر شاعر صابر شاه صابر په خوښه "یادونه یادګارونه" نوم ایښودلے وُ، خو د یو ملګري د خط په بنیاد چې دا نوم زما مرحوم پلار د خپل کتاب د پاره خوښ کړے وُه او نن صبا د طباعت د مختلفو مرحلو نه لګیا دے تیریږي نو ما مجبوراً خپل کتاب له د "یادونه یادګارونه" په ځائے "ارمانونه حسرتونه" نوم خوښ کړو۔ "ارمانونه حسرتونه" زما د هغو مضمونو مجموعه ده چې کوم ما د خپل ریډیائي پروګرام "خواږه ترخه" د پاره وخت په وخت لیکلي وو۔ او دا مې خیال وُ چې دا به په خپل آواز اوریدونکو ته پیش کوم او هغه درد او تحریکي کومې چې د دې قصو، واقعو او حادثو د اوریدو او یاد لیکلو په وخت زما زړه ته رسیدلي وې هغه به د خپل دردیدلي آواز په ذریعه د خپلو اوریدونکو زړونو ته ورښکته کوم او اوښکې چې د دې واقعو د لیکلو په وخت زما د سترګو نه لکه سیلاب بهیدلي وې هم هغه رنګ د رنو او ترخو ترخو اوښکو یو سیلاب به د خپلو اوریدونکو د سترګو نه دا روانوم۔ خو زما دا ارمان پوره نهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو نه مې د خپل زخمي زړه حال اوریدونکو ته او وېلی شو او نه مې په دې غم کښې هغوئي د ځان سره شریک کړے شو ل - خو زه د خپل خدای نه دا طمعه لرم چې که لوستونکي د دې کتاب هره واقعه په غور او سره سینه اولولي نو هم هغه تاؤ به محسوس کړي کوم چې ما محسوس کړے وُ - دهرې واقعې په لوستوئ که د اوښکو لړيه د سترګو نه را روانه نهٔ شوه نو بیا زه ملامته. زما د مضمونونو- واقعو او حادثو دې مجموعې له زهٔ د افسانو نوم نهٔ ورکوم کېدے شي چې په دې کښې اکثرې واقعې د افسانې دفن په تله پُوره اونهٔ خېژي دا مضمونونه ما دَ ربېدیو د اوریدونکو د پاره خاص دَ ربډیو په تیکنیک لیکلي دي - نوځکه زهٔ دا نهٔ شم وئیلے چې " ارمانونه حسرتونه " کښې دَ افسانو مجموعه ده -په دې کښې به افسانې هم وي -په دې کښې به قصې - حادثې او واقعې هم وَي - خو یوه خبره زهٔ تاسو ته په دې یقین سره کوم چې دا هرڅهٔ لکه دَ افسانو په رنګ صرف افسانې نهٔ دي بلکه دا هرڅهٔ چې ما لیکلي دي دا ټولې داسې واقعې دي چې بنیادئ په حقیقت باندې اېښودے شوے دے -دا دَښتیا ، قِصې مې را جمع کړي دي - کتابي شکل مې ورله ورکړے دے او نوم مې ورله " ارمانونه حسرتونه " ایښودلے دے او اوس ئې په دې دواړه تاسو ته وړاندې کوم چې تاسو ئې په خپله هم اولولئ زنانه او ماشومان دې هم اولولي - زهٔ د خپل خدای نه دا طمعه لرم چې هر لوستونکے به ترې نه د خپل خُولې ډکه کړي - انشاءالله -

عبدالله جان مغموم

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلورمه لور

بېګاه د زرغون د دوو میاشتو ماشومه لور آخرمړه شوه خدای دې او بخښي .... خو یقیناً چې خدای به بخښلې وي ځکه چې د دوو میاشتو ماشوم د نه بخښلو هډو سوال نه پیدا کېږي .... او دا سې ماشومه - دا سې تنکۍ کلۍ چې چا ته په دنیا کښې د سترګو د غړولو سره سمدستي د نفرت په نظر او کتې شول .... د چا په پېدا ګښ چې د زرغون مور خپلې ابزور له په خوله کښې د بېغور سپقونه ورا ومنډل او د چا په پېدا ګښ چې د زرغون تبېر په سرو سترګو او ژړېده - ولې .... ؟ ځکه چې دا د زرغون څلورمه لور وه ... او د زرغون لور نه زوی پکار و - د زرغون د مور نمسۍ نه نمسی پکار و - خو د زرغون په قسمت کښې زوی او د زرغون د مور په قسمت کښې نمسی نه و .... قدرت ته به دا نه و منظوره چې د مور او د زوی دا ارمان دې پوره شي .... خو د زرغون مور د قدرت فیصلې ته سر ښکته کولو ته تیاره نه وه .... هغې د الله پاک فیصلې ته غاړه نه اېښوده ... نو ځکه خو دا سې لېونۍ سپېلنۍ شوه .... ځکه خو دا سې په کندو کپرو سر شوه .... د حالت د بدېدو کانو ښځو سره صلاح کانې او شوې د دا یا نو سره مشوره پې او شوې - چا ورته وې چې زرغون له بل واده او کړه - او چا ورته او وې چې

ماشومې له د څلويښتو نه اګاهو اګاهو په سود کړې انکار کښې په
سرو کړو سيخونو دواړه پوندې او دا غه - که غواړې چې د زرغن زوئے
دې روشي نو راپاسه او د ماشومې دواړه پوندې په سُور کړې سيخ
او دا غه چې خدائے پاک د رله نمسے درکړې - چې د جينکو پا تلې
به له شي - د زرغن د سور زړهٔ ته دا صلاح پر پوته ..... او آخر
يوه ورځ سحر وختي دوه سيخونه د نغرې په سُور انکار کښې بنيخ
کړے شو .... او ربليدو - سيخونه سره کيدهٔ - ماشوم د چيلې نيا
د ارادونه ناخبره - په اور نړې کښې ترلې په خوا ندهٔ خوب اوده وه..
.... ماشوم کلې نهٔ وه خبر چې په څهٔ ساعت پس څهٔ قيامت
راتلونکے دے - ننکے کلے نهٔ وه خبر چې دا او سنے خوب د دې د ژوند
آخرنے خوب دے - او شائد چې بيا ترمرګه پورې دا سې د آرام خوب اونهٔ
کړے شي ..... او چې څهٔ ساعت پس به و نو .... دواړو سيخونو يو
ځنځ نا د کړل - د ماشومې د خولې نه را وتلې د رد به لې سوز به لې کوم که
د سحر په خاموشۍ کښې خوره شوه - په ټول کور کښې د سوز به لې غوبنې
روې شو.... د ماشومې مور د غوجل نه په هيبت رامنډې کړې او چې
اوڅې ته را ننوته نو د زرغن مور لکه خونړې سره کړې سيخونه
په لاس ولاړه وه .... مور په لُور ورپرېوته ... لُور ئې راپورته کړه -
په سينې پورې ئې اونيوله - او .... (په ژړا) دا ولې؟ ولې - دا دې
څهٔ اوکړل - زما په لُور دې څهٔ اوکړل هن .... چپ شه سر دې اوخوړے
شه که غږ دې اوکړو نو دا سيخونه در ته په سترګو کښې منډم - ته
نو د شي تاخو زما د زوے ژوند په عذاب کړو - د لونو قطار دې جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې دے - بل څۀ علاج یې نۀ ؤ - جینۍ له مې پوندې اوداغې چې زما زوے له خدائے پاک زوے وکړي - (په ژړا) بې بې دا دې څۀ اوکړل - دومره ظلم .... زۀ به دې مړه کړې وم - ماله به دې سترګې ړندې کړې وې، خو دې ماشومې له به دې دومره درنه سزا نۀ ورکوله .... بې بې دَدې څۀ قصور دے - دې کوم ګناه کړې ده - ګناه خو زما ده چې ماله خدائے پاک زوے نۀ راکوي .... ډېر ظلم دې اوکړو بې بې -

مور لور په سینې پورې نیولې پاس په کوټه روخته - دَ ښو په سر کښیناسته - ماشومه یې په غېږ کښې واچوله - هغې وریتې وریتې چغې وهلې .... دَ هغې پوندې سرې غوښې وې - مور دَ ماشومې نرۍ نرۍ او سپینې پاسې په خپلو سترګو پورې مښلې - دَ مور دَ سترګو نه داوښکو لړۍ روانه وه په خپل قسمت پورې چېرانه وه - دَ ماشومې ژړا دهغې په زړۀ کښې پرهرونه جوړول - دَ هغې دَ زړۀ نه وینې څڅېدې - خو په خوله یې هیڅ نۀ شو وئیلے - دَ ماشومې لور سره یې لکه دَ لیونو خبرې کولې .... " لورې ستا دَدې ماشومې څټې نه زار شم ته ولې دې ظالمې دنیا ته راغلې - تاته دَ دې دنیا شرمخان نۀ وُو معلوم - تاته نۀ وه معلومه چې دلته دَ انسانانو زړونه دَ کاڼي شوي دي - تۀ نۀ وې خبر چې دلته دَ نیا کانو په جامه کښې قصابانې هم شته ..... تۀ ولې راغلې هُن؟ ستا په مایاندې هم زړۀ نۀ زیږېدو - لونه خو تل دَ میاند و نه زاړیږي قربانیږي، نو... تۀ خو هم زما لور یې کنه تۀ به نۀ راتلې - تۀ به دې ظالمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا ته نهٔ راتلې چې دومره نهٔ په عذابېدې او زما ژوند درسره هم داسې نهٔ په سروتېکو کېده .... ته مړه شه لورې - دې دُنیا ته ستا ضرورت نشته - دَ دې خلقو زا من پکار دي زامن -

یو لور ته چې د پېدا کېدو حق نشته بنو اے لویه خدایه ته بیا دا لونه ولې پېدا کوې - ولې پرې باندې میاندې زهیروې - ولې .... ولې .... (ژړا) او دلته د ماشومې دَ مور په زړهٔ تیاره راغله بې هوشه شوه - او نهوره وره په زمکې سملاسته - ماشومې ژړل او مور دَ دنیا دَ حالاتو نه بې خبره - دَ لور دَ ژړا انګولا نه بې پرواه په زمکې بوړې بوړې پرته وه - خدایے خبر چې څهٔ وختې یې څوابې پاس اوخته - ماشومه یې دَ مور دَ غېږې نه راوُشوکوله په زړه نګو کېنې یې ورلړه کړه او په انګور یې دَ نړخوړې کمبل وا چوله .....

دَ ژوند شپې ورځې تېرېدې دَ ماشومې دواړه پوندې سخاشوې - دوه میاشتې مور او لور دَ ژوند شپې ورځې لکه په سور انګار او سرو سروتېکو تېرې کړې - په دې دومره موده کېنې مور او لور نهٔ دَ ورځې ستړګه پټه کړه او نهٔ یې د شپې آرام اوکړو .... او آخر بېګاه دَ زړغن دَ لور سختې معاف شوه .... (غریو) ماشومه کلې دکمل کېدو نه مخکښې اوژړېده - دَ مسېدو نه آګاهو اوژړېده - دَ غوړېدو نه آګاهو اودوړېده .... نهٔ یې سپرلے رولید او اوندُ د سپرلي نه خبر شوه دَ ماځیګر نس چې زېړېدو نو ماشومه توره خاوُرو ته او سپارلے شوه .... مور یې ژړل دوې یې ژړل - په ژړا ژړا یې ستړغلي پړ سېدلي وُو - دَ مور دَ سینې پسې راوېخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي وو- څو د پښو ټکو نکي د تورو خاورو د لاندې په ځوانۀ
خوب اوده وه .... مور شپه په اُلوُن بلوُن تېره کړه - او سحر
وختي چې مُلا بانګ وکړلو مور برقعه په سر ادیرې ته لاړه ...
لویه ادیره .... کنډر کنډر، هیبت هیبت ادیره خاموشه
خاموشي - زړۀ لړزوونکي او بوګنوونکي خاموشي ..... کېرچاپېره
قبرونه - ډېر قبرونه - بې شمېره قبرونه .... او د قبرونو په
دغه ښاریه کښې د دې د ماشومې لور قبر دے ته لکه د یو ورکوټي
تاج محل په رنګي ښائسته ښکاره شو - او ښائسته به ولې نۀ
ښکارېږو - د یو بې مظلومې تږنېدلې ماشومې قبر څو د تاج محل نه
زیات ښائسته وي .... مور د خپلې لور په قبر ورپرېوته - قبر
له ئې غاړه ورکړه - لکه چې خپله ماشومه لورۀ سینې ته رانزدې
کړه - یو څو ځې واره چغې ئې اووهلې - او بیا.... ؟ ....
ور لورې تا بېګاه شپه په دې څوشي بیابان کښې یواځې تېره کړه -
وېرېږلې خو نۀ وې ... ته خو به اوږې شوې وې کنه ... لېونی
زما سینه خو هم هغسې ډکه ده - راپاسه راپاسه چې په خپلو
پښو دې مړه کړم لورې پښې خو دې بېګاه نۀ خوږېږې کنه ....
بېګاه خو به دې ډېر ونډ ولاسه تر تقې نۀ وي وهلي کنه .... ؟
او ته به بېګاه په ارام وې . بېګاه به دې ایله په آرام خوب کړے
وي .... لورې ما خو بېګاه هم ټوله شپه په سترګو سترګو کښې
تېره کړه - زۀ خو بېګاه هم ناقلاره وم - ډېره ناقلاره -
دومره ناقلاره چې زړۀ مې بس تق چاوُدو- اوس مې هم زړۀ

څریکې وهلې - د دا تلو توان مې نه ؤ ځو تاله راغلم - ما وے چې شا

دا نوے کور اوګورم .... ډیر ښائسته دے - لورې ډیر ښائسته کور

دې دے دا نوے کور دې مبارک شه -

دَ مور په مرۍ کښې اواز اونښتو - دَ اوښکو سیلاب دسترګو

نه رااوان شو .... دغه سیلاب رو رو کمیږ وکمیږ وچې دوه اوښکې

توې نه جوړې شوې - دوه رنړې رنړې اوښکې دَ ګوته دا بیا

شوې او د دواړو سترګو په ښوکښې لکه سپینې مرغلرې را حصارې

شوې - او څه ساعت پس چې دغه د اوښکو مرغلرې د ښونه

دقبر په ګلونو را توې شوې نو .... دلور مور یوه آخرنۍ سلګۍ

اووهله ..... لکه چې دَ مور زړه او چودو .... اوٌ! دبد نصیبې مور

زړه په رشتیا او چاودو - دَ مور زړه چې دَ اولاد دپاره اونه چوي

نو نور په دَ چا دَپاره چوي ....؟

دَ مور دپاره په زوے او لور کښې فرق نشته - دا فرق دَ جاهلانو

دپاره شته - دظالمانو دپاره شته - ګني دخدائے په نزد زوے او لور

یو برابر دي - نو اے دجهالت په تورو تیرو کښې پرتو رونړو - اے دَکرکې

او نفرت په ناولو جذبو ککړو رونړو او خوېندو د قدرت په قانون

کښې ګوتې مه وهئ - الله پاک چې څه کوي ښه کوي - لور دَ زوے

نه په هیڅ لحاظ سره نیټه ده - لور خو دزوے نه زیاته مینه ناکه ده - دَ

مور پلار دپاره په زړه کښې دَ مینې او محبت چې شانه ډیر جذبات

لري - لور خو رحمت دے - هم دغه لور صباله دچا خورشي دچا دَ

[illegible] دچا مورشي - نو اے دخدائے دقانون خلاف بغاوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوښکو خوا بنیانو دا ظلم مه کوئ - دا ناروا مه کوئ - د خدای د قهر نه ووېرېږئ - ګورئ د الله تعالیٰ انتقام ډېر سخت دی - د ظلم انجام ګورئ ډېر بوګنوونکی دی - او د زرغون ښځې - ای دیوې بدنصیبې تور بدنصیبې سورې - ستاسو د دواړو ځنګونه نصیب شه - په دې دنیا هم دنیا وسیله ونکو ډېر اوږدولئ ډېرې او کړولئ - اوس مو دهغه جهان خوشحالی نصیب شه - آمین -

---

جینه

ﮯ پـه مرګ به دواړه سره مړهٔ شو

ارمان مې دا دے چې به څنګښې روستو شو نه

دَ مرګ هیڅ پته نهٔ لګي هیڅوک نهٔ دي خبر چې زهٔ به کله
کوم ځائے او څهٔ رنګې مرم - مرګ ډیر پې اتیاره څیز دے دَ مرګ
ډپاره دَ څهٔ نښې دَ وخت او دَ عمر قید نشته - او که شته نو
هم انسان ترې نهٔ دے خبر مرګ یوه ناګهاني حادثه ده -

مرګ یو ناګهاني شرک دے چې
په چا راپېوځي او خپلې ځونړې ښځې ورته په مړي خښي کړي -
ځومره ماشومان په ماشومه څته
مرګ دَ لحد تورو خاورو ته اورسول
ځومره ښکلي ځوانان چې
دپلارانو دَ ملاتیر او دَ میاندو دسترګو تور وُ
دَمرګ ناترسه څپیړې
ددنیا نه پورته کړل
ځومره پلاران اوژړیدل ؟
ځومره میاندې بورې شوې ؟
او ځومره تورې سرې کونډې شوې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور سرې !

او هغه تورې سرې

چې څوک د پلار د کوره

دې شمېره ارمانونو سره په ډولۍ کېښې

په سره ډولۍ کېښې

دَ خاوند انو کورونو ته راغلې وې څو دَ خپل تقدیر نه خبر نهٔ وې

دَ خپل قسمت نه خبر نهٔ وې

چې دا سره ډولۍ دَ دوئ

دَ غمونو په لور .... مصیبتونو په لور او ازمېښتونو په لور آخرنے

سفر دے او هر کله چې دا سفر پورۀ شي نو د بدبختۍ او

بد نصیبۍ یو نوے دور په شروع شي۔

جبینه ! .... هغه ښکلې او ښائسته جبینه۔

هغه دَ ګلاب ګل په ئې چې دخځ نه شرمېده ، هغه چې شفق به

ورته پسخېده۔

هغه جبینه ! هغه چې ډېره ښکلې او ښائسته وه۔ دومره

ښائسته چې زهٔ ئې ښائست په الفاظو کښې نشم بیانولے۔

جبینه ښکلې وه ،

څو اکبر هم په ښائست کښې د چا نه کم نهٔ وُ۔

کهٔ د جبینې د ښائست ذکر به جینکو په کوږونو کولو

نو د اکبرخان ښکلې ځوانۍ به په حجرو کښې ستائېلے شوه۔

جبینه کهٔ د ګلو غنچه وه نو اکبرخان د ګلاب ګل۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

جبینه کهٔ د جونو درځو وه، نو اکبرخان د ځلمو آدم خان وُ ـ

دوه ښکلي، یوه پېغله او یو ځلمے

د ترهٔ لُور او د ترهٔ زوے ـ

دواړه د یو نیکهٔ اولاد

ښکلې رشته وه ـ ښکلې جوړه وه ـ ښکلي سیالان وُو ـ

اوُ ځکه خو چې د اکبرخان مور د جبینې د غوښتو د پاره هغوي کوره لاړه نو .... خدائے خبر چې څهٔ چل وُ ـ

خو نن جبینې ته د خپلې چاچي راتګ څهٔ بل رنګ ښکاره شو نن به چې هغه خپلې چاچي ته مخامخ کېده نو شرمېده به ترې او دغه وجه وه چې څنګه ئې چاچي په کوټه رابښکاره شوه جبینه لاړه په کوټه کښې پټه شوه ـ

د اکبرخان مور د راتلو سره د جبینې د مور سره خبرې اوچپړ له ـ
جبینې د مور او چاچي خبرې اورېدې زړهٔ ئې چې واؤ درزېدو ـ تهٔ پوهېده چې دا ولې د ځان نه ئې تپوس اوکړو جبینې دا ولې؟ دا ولې نن ستا دا زړهٔ داسې بې قابو درزېږي اے زړهٔ داسې بې قابو کېږه مه ـ کهٔ نن تهٔ بې قابو شوې کهٔ نن تهٔ د قابو نه اووتې نو زما د ژوند ټول ارمانونه به کورے چُوره چُوره شي ـ

جبینه ! د ځان سره ګیاوه، او چې د خیالاتو د سمندر ته را بهر شوه نو د مور غږ ئې ترغوږو شو ـ

دا جبینه خو ستاسو امانت دے خودې چې کله ستاسو خوښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي ،، نڅل کورته یې بوتلے شي -

لاړه د جبینې او اکبرخان دنیا بدله شوه - دواړه به هروخت
د یو بل په خیالاتو کښې ډوبه ډوبه وو - د یو بل په تصوّر کښې
به یې د ژوند شپې ورځې تېرېدې - د خیالونو او تمنّو دنیا
یوه رنګینه دنیا - د ارمانونو او خوشحالو دنیا - یوه داسې دنیا چې
د دوؤ مینو زړونو دردا پکښې په یو توله وه - حرکت یې په
یو رفتار ؤ -

دواړو داسې محسوسوله لکه چې د شپې د آسمان د ستورو
پرقا نوره هم سیوا شوه -

دواړو ته سپوږمۍ هم د پخوا په نسبت زیاته ښکلې او
ښائسته ښکارېده ټوله فضا او ټول ماحول -

د ځوانۍ په رنګینو کښې راو نغښتے شو -

اُو ! دوه مینن زړونه چې د ژوند په لارې د ملګرتیا تابیا
اوکړي نو ماحول ورته هم دغه رنګې رنګین ښکاري - لنډا دا
چې د ژوند شپې ورځې د رنګینې دنیا په تصور کښې په تېږي
تېرېږي اوچې اکبرخان د انجینرۍ ډګرې واخسته نو مور
پلار یې د واده بندوبنا اوکړه - د واده نېټه کېښودے شوه
جبینه په کُنج کښې کښېناسته -

کُنج ..... چې د مور پلار په کور کښې د جینۍ د ناستې ځائے
وي چې جینۍ پکښې مېلمنه وي -

خدائے خبر چې څۀ چل ؤ - د جبینې په زړۀ کښې ویره غوندې

وه - خدای خبر چې څه چل ؤ چې نن د جبینې د زړه په دروازې کښې هغه تلوسه نه وه - هغه خوشحالي نه وه - هغه د خیالونو او تصور رنګینه دنیا جبینې ته څه سپېره سپېره او ورانه ویجاړه ښکارېده -

په لاسونو او پښو ټکېدلو نکریزو نکه چې چیچل کول د هغې زړه غوښتل چې دا نکریزې د لاسونو او پښو نه لرې کړي - او لاسونه پښې په ټکو ټکو اوبو او وینځي - چې دا سوې ځای لږ په قرار شي - خو جبینې داسې نه شو کولې - ځکه چې هغه په ګنج کښې ناسته وه - شپه تېره شوه .... غرمه شوه - ماځیګر شو - ټکښې ورا .... او ورپسې جنج راغلو د جبینې اور بل خوړ شو ... نبایسرت ئې یې په دوه شو هرچا د ناوې ښیاښت او ستائیلو -

په خوشحالو او ننداړو ډولۍ پورته شوه -

د الا الا په څغو سورو او د ټوپکو په ټقار کښې ډولۍ د اکبرخان په کوټه ورننه شوه.

او دې ځای نه د جبینې د ژوند دویم دور شروع شو -

اکبرخان به د جبینې سترګو ته کتل - ډېره پرې ګرانه وه - په جبینې هم اکبرخان کم ګران نه ؤ -

د مینې کور ؤ - د خوشحالۍ او اطمینان ورځې شپې وې چې تېرېدې - اکبرخان انجنیر ؤ - او یوه ورځ داسې راغله چې هغه د اعلیٰ تعلیم د پاره لندن ته روان شو -

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ رخصتېدو په وخت ئې جبينې ته اووې .

« جبينې خفه کېږه مه زهٔ به که خېر يي ژر راشم »

« څومره ژر به راشې اکبرخانه »

« بس که خېر يي دوه کاله دي د سترګو په رپ کښې به تېر شي »

« دوه کاله په دَ سترګو په رپ کښې تېر شي »

اکبرخانه تهٔ نهٔ ئې خبر چې دَ جدائي يوه لمحه هم لکه دَ کالے هومره اوږده وي نو دوه کاله به څنګه دَ سترګو په رپ کښې تېر شي »

« جبينې زما دَ پاره هم دا جدائي ګرانه ده خو څهٔ اوکړم » ؟

« اکبرخانه خدائے خبر چې زما دا زړهٔ ولې دومره ناقلاره دے . ستالندن ته په تلو زما زړهٔ ولې دومره ويريږي . ستا په دې تلو کښې ما ته څه تباهي ولې ښکاري ؟

« نادانې جبينې ستا څهٔ خيال دے چې ستا اکبر به کني تا هېره کړي ؟ »

« تهٔ په ما داسې بدګمانه ئې »

اُو هره ښځه په خپل خاوند باندې تر څهٔ حده پورې بدګمانه وي . زما ستا په مينه باندې باور دے - ولې بيا هم زما زړهٔ .... »

« د زړهٔ نه وسوسې اوباسه . پښتون په ژوند کښې يو ځل مينه کوي . بيا بيا نهٔ کوي »

« اوخوره ددې ماشومې لونګينې په سر قسم .

اکبرخان دَ لونګينې په سر دوباره لاس ونه کېښودل او دَ جبينې سره ئې لوظ اوکړو چې زهٔ به تا نهٔ هېروم » . جبينې په

ژړیدلو سترګو اکبر له رخصت ورکړو او دا ټپه یې ورته اووے

په مرګ به دواړه سره مړه شو !

ارمان مې دادے چې به مځکښې روستو شو نه

اکبر لاړو په کوڅه اووتو ۔ جبینه کوټې ته ننوته په کټ کښې پرمخې پرېوته او په چغو چغو یې اوژړل ۔

هم دغه رنګ ګرونه په ماښاموتو روماښاموته په توروشپو بدلېدل ۔ په هره دوېمه ورځ به د اکبرخط راتلو ۔ دجبینې سره دَ مینې لوظونه به پکښې تازه کېدل ۔ جبینې به د یو خط نه تر بل خط پورې ورځې شپې شمېرلې ۔

خطونه رو رو کمېدل د دوېمې ورځې نه خط هفتې ته اورسید و ۔ او د هفتې نه خبره میاشتو ته اورسېده دَ اکبرخان په خطونو کښې د مینه ناکو الفاظو ځاے سپوړو ستغو او بې مطلبه خبرو اونیولو ۔

جبینې به دَ لوظ مطابق هره ورځ اکبرخان ته خط لیکلو خپل لوظونه به یې ورته یادول ۔ دَ لونګینې خبرې به یې ورته لیکلې ۔ ورته به یې لیکل چې لونګینه زما ډېره خوښه ده ځکه چې ددې سترګې بالکل ستا په شان دي ۔ اکبره لونګینه دې ډېر یاده وي ۔ اوس یې بابا هم زده کړي دي ۔ په توتړی ژبه خبرې هم کوي ۔ خو ددې دومره اوږد خط په جواب کښې به صرف دوه کرښې خط راتلو ۔ زهٔ ډېر ناروزګاره یم دومره ناروزګاره چې تاسو ته د خط لیکلو وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

راسره هم نشته -

لاړه جبینه دَ فکرونو او وسوسوپه سیند لاهوشوه - دَ اکبرسره اوس دومره وخت نشته چې جبینې ته خط اولیکي؟ دَ جبینې زړهٔ تمکه اوخوړه .... اوچې څهٔ وخت دَ کلي یو بل ز لمي دلندن نه راغلو اودا خبره یې راوړه چې اکبرخان هلته بل وادهٔ کړے دے - نو جبینه لیونۍ شوه - بالکل لیونۍ - جامې یې اوشلولې - دَ سرو ویښتهٔ یې په موټو موټو را اوشوکول اوکهٔ لونګینه ترې نه خوابنې زخواکړے نهٔ وے نوشائد چې په سری به یې ورته زورکړے وُ - ډېره لویه صدمه وه - دَجبینې نازک زړهٔ دومره لویه صدمه داسې په اسانه تهٔ شوه زغملے - نو انسان له خدائے پاک ډېر صبر ورکړے دے - څو ورځې دَ لیونتوب دا چپه وه - رو رو دَ جبینې زړهٔ دَ حالاتو سره سمجهوته اوکړه اوچې لږ ساه صورت شوه نو چیله لور لونګینه یې راتې غاړه ایسته په چغو چغو یې اوژړل ..... " خوږې لورې ارمان چې ستادا سترګې دَبې وفا اکبرپه شان نهٔ وے - زړهٔ مې غواړي چې دادواړه سترګې درله ړندې کړم - چې ستادا غټ غټ کاتې ویلې شي - چې ستادا چپې چپې بانړهٔ بوټلې سوندلې شي - ویم چې دا دَبې وفا اکبر نخښه ستادې سېږن مخ نه را ؤشوکوم نو ..... څهٔ اوکړم هیڅ هم نشم کولے لورې - تهٔ زما لور یې زماد بېلتون دتکو تورو شپو ملګرې زهٔ به

داخپل پاتې ژوند ستا په مینه پورې تېروم .... خو څنګه
به تېر شي .... په ځوانه ځوانۍ کښې د جدایۍ لمحې ډېرې
بوګنوونکي شي - ډېرې درنې او ډېرې سپېرې شي . په
جدایۍ کښې خو د جدایۍ د ژوند شپې ورځې په غنو په
اغزو تېرېږي - زهٔ به دا اوږد ژوند په غنو په اغزو
څرنګ تېر کړم - د خاوند جدائي خو د ښځې د پاره مرګ دے
..... زهٔ هم په ژوند مړه شوم مړه - داسې مړه چې ....
خلقو ته په ژوندے ښکارم خو اکبر زما په ځوانۍ پورې
خندا اوکړه .... ښځه ذات هرڅهٔ زغملے شي خو په مینه
کښې شریک نشي زغملے هغه چا ته په کړېده چې -

ع هره ناپسنده به دې یوسم

یو دې په مینه کښې شریک نهٔ قبلوم

هرڅهٔ وو - دولت وُ جایداد وُ خپل خپلوان وُو، خو ....
ښځه ذات خو صرف د سر سورے غواړي - او چې د چا دَ
سر نه سورے اخوا شي نو هغه په ژوند ونې مړه شي ....
غم د جبینې زړهٔ ته پرېوتو - هغه د چا خبره چې په زړهٔ ئې
کو نے اوکېډو .... نرے رنځ ئې شو هر وخت تبه
او ټوخے .... او یو ورځ زېړے ماښام چې په جبینې بېهوشي
دا غله ، نو په اشاره ئې لونګینه ځان له را وُغوښته - لونګینه
مور ته رانزدې شوه - د جبینې نظر د لونګینې په غټو غټو
سترګو پرېوتو - زړې سترګې ئې ښتې کړې - لونګینې دَ مور

په سینه سرکښودو په ژړا شوه - د مور د سترګو نه داوښکو سیلاب داروان ؤ - په ترږتږي ژبې د ګور سره لګیا وه -
بې وفا اکبره د ژوند په آخرنو سلګو کښې هم را ښکاره نشوې -
لږ خو به را غلے وے - زما د زنګدن دا سلګۍ خو به دې لږ ې یسنلې وې - زما خو دا خیال ؤ چې مونږ دواړه به یو ځاے مرو -
د مرګ په خوشې لاره به یو ځاے سره ځو ..... اکبره که ستا یاد شي نو ستا د رخصتۍ و په وخت درته ما دا ټپه کړې وه -

په مرګ به دواړه سره مړه شو
ارمان مې دادے چې په مخکښې روستو شونه

نو اے دیوړې په رنګینو کښې ورک شویه اکبره جبینه روانه ده یواځې روانه ده زړه چاؤدې روانه ده تهٔ خوشحاله اوسې هر ځاے کښې چې يې - خو د قیامت په ورځ به ستا ګرېوان او زما لاس وي - اکبره .... بې وفا اکبره ...
او چې خوا ښې لونګینه د مورد سینې ته راپورته کړه نو جبینې یوه آخرنۍ سلګۍ او وهله اوښکې داروانې وې اؤ جبینې په زیړ مخ په زیړو انګو اول سپینې سپینې او بیا زیړې زیړې غوندې خورې شوې او بیا اوچې شوې.

حِرص

(اسویلے) او... د چا په سترګو چې د حرص پرده پرېدي راواوړي هغه انسان
بیا د انسان په جامه کښې حیوان شي - حرصي انسان بیا چیچل
کوي - حرصي انسان بیا داړل کوي - توبه خدایه توبه انسان
څومره ناپوهه مخلوق دے - د دنیا د دې څو ورځې ژوندون
د پاره دے څومره ناپاکو چارو ته تیار شي -

ښه مې یاد شي داسې مې یاد شي لکه دا ساعت - که اعتبار
مو نه کېږي نو ورشئ د ګل آباد کلي هغه کنډرونه د ماضي هاغه
یادګارونه به درته اوس هم د سید خان د حرص داستان د حال په
ژبه بیان کړي - ورشئ او ګورئ د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د
سید خان په ناپاک کردار د غم اوښکې تویوي - ورشئ او ګورئ چې
د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان د مشر ورور امیر خان د
مظلومیت قیصه په سترګو بیان وي - رونړو که تاسو ګل آباد
ته نه شئ تلے - که تاسو د ګل آباد وران ویجاړ کنډرونه نه شئ
لیدے نو دا د غم داستان به درته زه بیان کړم - راشئ چې د انسان
په جامه کښې د شوخ قصه درته زه اوکړم -

امیر خان د ګل آباد کلي خان وُ - ډېر درونډ - ډېر خوږ او ډېر
د عزت خاوند وُ - د دې امیر خان د کشر ورور نوم سید خان وُ - د

هغه هم د امیرخان هومره جایداد او. نو په دغه جایداد د
سپین خان د حرص تنده سړه شوې نه وه. هغه په خپل جایداد
کښې نور زیاتوالے کول غوښتل. او د دې دپاره د ډېرې مودې
نه هغه یوه منصوبه جوړه کړې وه څو د حالاتو انتظار ئې کولو.
راځئ چې د څه ساعت دپاره سپین خان پرېږدو. او امیر خان
له به لاړ شو. امیرخان چې څنګه په ظاهره دروند ځویږ دے، داسې
ورله خدائے ځوئ هم موړ او دروند ورکړے دے. د امیرخان یو
زوے و "فرید" د لسو کالو ماشوم. دومره ښائسته و لکه د ګلاب
ګل. سور سپین. غټې غټې سترګې. پلن تندے. اوږه د سکه
پوزه. فرید په پلار ډېر ګران و. ځکه چې هم دغه یو زوے ئې و.
نور اولاد ئې نه و. نو ځکه خو فرید د مور د سترګو تور او د پلار
د زړه ټکور و. امیرخان به د هرې جمعې په ورځ د ماسپخین
مونځ له ښار ته تلو. هم دغه رنګ یوه جمعه چې د هر اشکال سنګا
کړې وه امیرخان سم د سترګه پاکې جامې واغوستې څادر ئې په اوږه
کېښو او ښار ته روان شو. او د تللو په وخت ئې فرید ته تاکید اوکړو
چې ښهر ته لامبا دپاره لاړ نه شي خو فرید چې د غرمې ډوډۍ
اوخوړه نو مور ته ئې اووے چې زه په ښهر کښې لامبم نو سمدستي
راځم. مور ډېر منع کړو خو فرید لاړو د کوځې نه اووتو. په لاره
کښې ورسره خپل تره سپین خان ملګرے شو. سپین خان په خبرو
خبرو کښې فرید د کلي نه بهر ته باغونو ته بوتلو. او څه وخت
چې دا دواړه تره او وراره د باغ منځ ته اورسېدل. نو. سپین خان

ناساپه فرید د مړي نه اونیوو - په مځکه یې راسوملو او دواړه
پنجې یې ټکه د شوګ د خپل وراره په مړي ټینګې کړې فرید د ډېرې
لتې او ټکولې - د ځان د خلاصولو د پاره یې وسې یې وکړې خو د
سید خان د ځوانو پنجو نه یې ځان خلاص نه کړے شو - لنډه دا
چې بلقې سترګې یې راووتې - په خوله کښې یې زګونه را غلل او
آخر یخ شو .... فرید ساه ورکړه د خپلو ناولو ارادو د تکمیل د پاره
څومره انسان د خپل ځوان وراره په وینو خپل لاسونه سره کړه
او بیا ....؟ د تمکینه غرمې   په خاموشۍ کښې سید خان د مور
پلار د اړګې یو نیازبین زوے لاش د مځکې نه را پورته کړو او ځنت
د نهر اوبو ته یې اوسپارلو - چې څنګه د مور د غیږې په شان
فرید په خپلو ځانګونوکښې را غونډ کړو او ځان سره یې تل ته
ښکته کړو -

د فرید د مور زړه ناقلاره وو - کله کوټې او کله دروازې ته
کېده او څومره چې وخت تېرېدو د مور په زړه کښې قسم قسم شکونو
غوزونې کولې - پرېشانې زیاتېده د زړه حرکت یې وره کېدو -
فرید ولې را نغلو - ولې یې دومره ناوخته کړو - ده ته د مور زړه
نه دے معلوم چې .... زما زړه د فرید په نه لید و څومره څړېکې
څرېکې وي څو مور غریبه نه وه خبر چې فرید سره څه کانې وشوې -
کومې نوې ورسره وشوې لاړه غرمه په ماسپښین بدله شوه
او د مور پرېشانې نوره هم سیوا شوه - بې شمېره وسوسې
یې په زړه کښې راپیدا شوې - قسم قسم شکونه او ګمانونه

په زړه کښې ګرځېدل. وخت په تېزئ سره څخ په وړاندې روان
وُ. لاړو ماسپښين په ماښيګر بدل شو خو د فريد هېڅ پته ونه لګېده.
او تېر ماښيګر چې اميرخان د ښار نه کور ته راغلو نو د فريد مور ورته
ټوله قصه تېره کړه. اميرخان هم په هغه پښو د کور نه راووتو او د
فريد په لټون پسې ئې سړي خواره کړه خو تر ماسخوتن پورې د
د فريد هېڅ پته ونه لګېده. د اميرخان زړه ټکه اوخوړه نو....
هېڅ نتيجې ته ونه رسېدو. په خپل کښې ورور سېدخان پسې ئې
جواب اوکړو او چې هغه راغلو نو اميرخان ورته ټوله قصه تېره کړه.
سېد خان صلاح ورکړه چې ..... راځئ چې نهر کښې ئې اولټوؤ
کېدے شي چې په نهر کښې ئې لامبل ماشوم وُ او ډوب شوے وي.
دکلي خلق راغونډ شول لالټينونه په لاس د فريد په لټون
پسې نهر ته روان شو. سېد خان هم د دې خلقو سره ملګرے وُ.
او هر کله چې دا خلق د باغ خواؤ شا را ورسېدل نو په نهر کښې د
ونو په يو پې جنګړه کښې د فريد سپين لاسونه او پښې د لالټينونو
په رڼا کښې خلقو ته ښکاره شوې. لاش د نهر نه راوويستے شو
او په غاړه باندې په شين کبل واچولے شو. د فريد سترګې بقې
بقې راوتې وې. پلار خپل نياز بين زوئے په خپلو لاسونو کښې راپورته
کړو. د اميرخان زړه غوښتل چې په چغو چغو اوژاړي خو دا
ورته خپله کمزوري ښکاره شوه نو چپ پاتې شو. او ټول خلق
چپه خوله خاموش زوړند سرونه څخ په کلي روان وُو. اميرخان
سر زوئے په خپلو ځانګونو کښې نيولے مخکښې مخکښې او نور خلق

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورپسې روان وُو - او چې څهٔ وخت دا ډله دَ باغ منځ ته را ورسیده نو
.... ناګهانه دَ کلاشن کوف یو بار او چلید و - امیرخان پرمخ دا پرېوتو
دَ زوے لاش لاندې او د پلار لاش پرې دیاسه په وینو کښې لیت
پیت پراتهٔ وُو - خلقو ډېرې منډې ترړې او وهلې خود شپې په
تیارهٔ کښې هیڅ پته اونهٔ لګیده چې دا هر څهٔ ولې اوشو؟ دا چا
اوکړهٔ .... دَ کلي نه کټه را او نحو بښتے شو، په یو کټ کښې پلار او
زوئ دواړه غاړې غړې واچولے شول - او هر کله چې دا کټ په
کوڅه ورد ننه شو، نو روښې زهٔ به درته هغه نقشه څنګه بیان
کړم - ماسره دومره دردېد لي الفاظ نشته، ماسره دا سې په غم
لړلي الفاظ نشته چې زهٔ په دغه زخمي زخمي واقعې نقشه راکاږم -
دَ قرید دمور هغه لېونۍ بېونۍ چغې هغه ځیرې ګرېوان او
بیرسر .... توبه خدایه توبه دومره لوئے غم - داسې ښکاریده
لکه چې دَ آسمان فرښتې هم پرې ژړا دي - داسې معلومېده لکه
چې ټول کائنات یوه سلګۍ شو - یوه اوچته سلګۍ یوه داسې
سلګۍ چې دَ هر چا په زړهٔ کښې ئې پرهر جوړولو - هر څوک دا میرخان
او د هغهٔ زوئے قرید په مرګ خفه وُو - ټول کلے خفه وُ، دومره
خفه وُو - چې د دغه خفګان د بیانولو دپاره ماسره الفاظ نشته -
ماسره حوصله نشته .... او سباله چې د دغو بې ګناه جنازې دَ کوڅې نه
اووتې، نو د قرید دَ مور لکه چې زړهٔ اوچودهٔ - په زړهٔ باندې ئې
داسې تیارهٔ راغله چې دغه تیارهٔ بیا په دنیا بیا له نشوه - دغه
تیارې دَ امیرخان تبر او دَ قرید مور هم دَ قبر تورو تیارو ته ورسوله -

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوډ تپوسونه روشول - تفتیشونه روشول ، تپوسونه روشول تو
ددې ورانۍ ماشورې سر را ښکاره نه شو - لاشعوري طور د سپید خان
حرکات سکنات داسې وو چې د پولیس پرې باندې شک راتلو

د هغه حرکات سکنات داسې وو چې لکه د غل په بڼه ځس وي -
سپید خان خپل ضمیر ملامته کړ و چې دا مې څه او کړه - د جایداد د پاره
مې رول د خپل نیازبین ورارۀ په مرګ زور کړو - او بیا مې د خپل مشر
رور سینه په ګولو سورې سورې کړه دا ما څه اوکړه دا ما ولې
اوکړه - لنډه دا چې د سپید خان مرضمیر راژوندے شو - او دے
ئې دومره ملامته کړو چې یوه شپه ناساپه راپاسېد و ټوپک ئې
راواخستو - کړدنۍ ئې ملاته واچوله او په کوټه اووتو ......
سپید خان کلے پرېښودو وطن ئې پرېښودو - ښځه او بچې ئې پرېښودل -
او لاړو د تورو غرونو مسافر شو -

سپید خان د امیرخان خونه ورانه کړه او د سپید خان نه قدرت
انتقام واخستو - داسې انتقام چې د سپید خان ژوند ن - د سپید خان کورنۍ
د خلقو د پاره یو عبرت شو - یو داسې عبرت چې ټول عمر به
د خلقو یاد وي -

رونړو ! راشئ او ګورئ د ګلا آباد کلي هغه کنډرونه نن هم
د امیرخان په مظلومیت او د سپید خان په بربریت د غم اوښکې
څڅوي - امیرخان او فرید شهیدان شول او سپید خان دوزخي -
د الله تعالی انتقام ډېر بوګنوونکے دے - د ظلم انجام ډېر عبرتناک
وي - اے د دنیا په مال او جایداد پسې لېونو رونړو مه کوئ ظلم

مه کوئ - ځاېږدا دونه چا ځان سره قبر ته نه دي اوړلي - ځکه چا ځان سره په سر نه ده کړې ځولي - دا هر څه پاتې کېدونکي دي - دا هر څه به د دلته پاتې شي - او هر څوک به د وه لاس او دوه پښې د قبر تورو خاورو ته او سپارلے شي - نو بیا؟ بیا دا چې د حرص انجام ډېر بوګنوونکے وي -

ه

ارمان به هغه وخت کېنې درشي
چې کټ دې واخلي تورو خاورو ته دې وړینه

شمشیرکاکا

اې لوید خدایه، اې عظیمه خدایه، ستا په دې بې شمېره مخلوق
کښې ستا په دې بې شمېره بندیانو کښې نیکان هم شته، بدان هم
شته، ښه هم شته خراب هم شته - په دې بې شمېره مخلوق کښې
داسې هم شته چې ستا د قهر و غضب نه شپه ورځې په لړزان دي -
چې ستا د وېرې نه یې حراموته شا کړې ده - بد وچاروته یې شا کړې ده -
او داسې انسانان هم شته چې د چا د ژوند هره لمحه په ګناهونو
کښې تېرېږي چې د چا هر قدم د بدۍ په لور پورته کېږي - زه
پوهېږم چې داسې کسانو په خپلو زړونو کښې څه فیصله کړې ده -
نه پوهېږم چې دوي ولې داسې باغیان شوي دي آیا د دوي دا
خیال دے چې دوي سره به د قیامت په ورځ د دوي د عمل حساب
کتاب نه کېږي - که چرې د دوي دا خیال وي چې دا ټولې بې حقیقته
خبرې دي - دا ټولې د نه منلو خبرې دي نو دا خیال یې غلط دے -
د قیامت په ورځ د حساب کتاب په ورځ به د هر چا سره د ذرې ذرې
حساب کولے شي -

د دې حقیقت نه انکار نشي کېدے چې ګناه کوونکے ګنهګار دے
او د قیامت په ورځ به ورله سزا ورکولے شي - هر بدي کوونکے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ لوئ خدایۀ مجرم دے او دَدې جُرم سزا به ورکولے شي - هغه لوئ خدایۀ دوزخ دَ ګنهګارانو دَ پاره د مجرمانو دپاره - دَ قاتلانو دَ پاره دَ منکرانو دپاره پیدا کړے دے - په دې وجه دَ دَ درته منت کوم چې رونړو داسي بې پروا کیږۀ مه - داسې بې سره کیږۀ مه - هسې نه چې اوبۀ دَ ورخه تېرې شي نو بیا به کورے خیره کیا نه شي - هسې نه چې دَ ژوندانه ګهړۍ ناګهانه پوره شي نو بیا به ګورے دَ توبې وخت هم نۀ وي -

اے لویه خدایه مونږ انسانان کړې - مونږ نېکان او صالحان کړې مونږ ټول صحیح مسلمانان کړې چې په ښۀ بد کښې تمیز اوکړے شو - چې ستا په ښودلې شوې لار باندې روان شو - چې دګمراهۍ او بدنامۍ په تورو تیرو کښې رانه لاره خطا نۀ شي - چې په ناپوهۍ کښې دَ تباهۍ تورو تیرو کښې ورک نۀ شو -

اے عظیمه خدایه ! په دې کښې شک نشته چې تا انسان اشرف المخلوقات پیدا کړے دے - په ټولو مخلوقاتو کښې اشرف دَ عزتونو خاوند - دَ مرتبو خاوند نو .... هله چې انسان په صحیح معنو کښې انسان وي - چې انسان دَ انسانیت په چوکاټ کښې دننه ژوند تېر وي - چې انسان په ښغه لار روان وي - او هر کله چې انسان دَ انسانیت دَ دائرې نه اوځي نو بیا د حیوان نه بدتر شي - چې انسان دَ انسانیت دَ چوکاټ نه بهر اوځي نو بیا ترې انسانیت هم ~~انسان خو نه~~ ي -

.. نو شرمخ داړل کوي - شرمخ ماتول کوي - شرمخ خوړل کوي نو ... چې ... وي - چې دلوږې دلاسه مجبوره شي - چې به

ګېډه نه مړشي نو هغه ... کله چې په ګېډه موړ وي نو په ځنګل کښې د
وني د سوري لاندې پټې سترګې یو خوا ته پروت وي، که دنیا تېرېږي
دا تېرېږي نو غم غرض پرې نه کوي -

او انسان؟ انسان چې موړ شي نو داړل کوي -

انسان چې موړ شي نو ظالم شي -

انسان چې مالداره شي نو حرص ئې زیات شي - او د بل په مړي غلي
کېدل ورته هم خپل حق ښکاري -

نو اے دوستو! زه تاسو نه دا تپوس کوم - تاسو ماله د دې خبرې
جواب راکړئ چې د داسې انسان نه ګني شرمخ ښه نه شو داسې انسان
ګني د حیوانیت د درجونه لاندې پرې نه وتو -

ولې پرې نه وتو - د داسې انسان نه حیوان - بلکه شرمخ چې
کارئ د خپلې ګېډې د تنور د کولو د پاره د ژوندو حیوانانو او
انسانانو داړل دي - د دغه شرمخ نه هم داسې حرصي انسان چې
د خپل حرص د تندې سړولو د پاره د بل انسان په مړي چاړه راکاږي
بد تر دے - پرېوتے او د نفرت جوګه دے - او دا لاځه کوئ - دا خبره
به پرېږدو - بل مثال به درکړم بل حقیقت به درته په ګوته کړم -

تاسو ماته دا اووایئ چې سپي ترڅو پورې وار نه وي راوړلے
نو سپي پرې بانډې غم غرض کوي؟ - تاسو چرې لیدلي دي چې
یو سپي چرې سپي ته لاره نیولې ده - یو د سپي ته ئې په بد نظر
کتلي دي - د غسې هر یو ځناور به را واخلو - د هر یو ځناور مثال به
ځنګلښي کېدو چې په دې حقله یو ځناور هم د مقررو حدونو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تجاوز نهٔ کوي - بلکه د تجاوز د کولو خيال قدر له هم زمونږ په
مخکښې نشته په څناورو کښې د يو صنف څناور به هيڅ کله د خپل
مخالف صنف سره د هغې د مرضۍ نه بغير غير اخلاقي عمل روانهٔ
کړي - غير فطري حرکت به ورسره روانهٔ کړي -

او انسان .... ؟ چې الله تعالیٰ ورله د اشرف المخلوقات درجه
ورکړې ده ، دے چې د انسانيت د دائرې نه ووځي - نو دے د حيوان
نه بدتر شي - په دهٔ باندې سترګې پټې شي د شرافت ټول
زنځيرونه اوشلوي ، دے بيا خور نهٔ پيژني دے بيا مور نهٔ پيژني - دے
بيا خپله نهٔ پيژني ، پردۍ نهٔ پيژني نو تاسو نه زهٔ تپوس کوم -
چې اے رونړو داسې انسان ګڼي د انسان بللو جوګه دے - داسې
انسان ګڼي د حيوان نه بدتر نهٔ دے - داسې انسان ګڼي د سپي غونډې
د ګنده حيوان نه هم سپک ګنده او ذليل نهٔ دے - رونړو دوه لاسونه
او دوه پښې - دوه غوږونه او دوه سترګې او ژبه د انسان نه انسان
نهٔ جوړه وي - انسان د انسانيت نوم دے - انسان د شرافت نوم
دے - انسان د اخلاقو نوم دے - او په چا کښې چې دا څيزونه
نهٔ وي دا خوبۍ نهٔ وي - دا اخلاق نهٔ وي نو بيا زهٔ بخښنه غواړم
چې داسې انسان ته نهٔ زهٔ انسان وئيلے شم او نهٔ بل - ځکه چې
داسې انسان د الله تعالیٰ د طرفه مقرر کړے شوُ حدونو نه تجاوز
کړے دے دهٔ د خدائے د لارې نه روګرداني کړې ده نو ...... داسې
انسان ته به څوک څنګه انسان اووائي -

اے لويه خدايه ! ته په خپل فضل وکرم سره مونږ انسانان

کړي صحیح انسانان - موږ د ګناهونو نه په امان کړي - موږ مسلمانان
کړي چې په ښه او بد کښې تمیز او کړے شو -

انسان څومره غافل دے - څومره ناپوهه دے څومره احسان فراموشه
دے که چرې انسان غافله نۀ وے - ناپوهه نۀ وے - احسان
فراموشه نۀ وے نو دۀ به د الله تعالیٰ دا بې شمېره احسانونه ولې
هېرول دۀ به د مور پلار سره بې رخي ولې کوله - د هغوئ بې عزتي
به ئې ولې کوله - ولې به ئې د هغوئ حقونه هېرول ؟

مور او پلار ! چې د اولاد د پاره د کعبې حیثیت لري - چې د
پښو لاندې ئې جنتونه لوغړېږي - چې د چا د قدمونو خاورې
د اولاد د پاره د ښکلولو جوګه دي - نو د داسې هستو سره د اولاد
سپک او ناروا سلوک کښې ناروا نۀ دے - د مور پلار په بې عزتۍ
به کښې الله تعالیٰ نۀ خفه کېږي ولې به نۀ خفه کېږي - څوک چې
د هغه لوئے ذات د احکامو خلاف ورزي کوي الله تعالیٰ به ترې ضرور
ناراضه کېږي -

نو بیا .... ؟ بیا ولې دا ځنې ځنې اولاد د الله تعالیٰ د دې
اټل قانون خلاف ورزي کوي - ولې د مور پلار سپکاوے کوي ولې
د مور پلار سره په ترس چلېږي دا اولاد ولې دومره نافرمانه ،
داسې سرکشه ، او دومره احسان فراموشه شي ؟ ....

خدائے پاک دې شمشېر کاکا او بخښي ! - ډېر ښۀ سړے وُ - ډېر
نېک انسان وُ څو .... ډېر زړۀ چاؤدے د دنیا نه لاړو - د دنیا ټول
غمونه او مصیبتونه راپو ځائے شوي وو او د شمشېر کاکا ژوند

تړې نه جوړ شوے وُ - دَ شمشېر کاکا دَ ژوند دوېم نوم غم وُ -
اوښکې او سلګۍ چې دَ ژوند په آخرونو ورځو کښې دَ هغهٔ ملګرے شوے
وے - سلګۍ چې په آخر عمر کښې دَ شمشېر کاکا په شونډو مېشته
شوې وې - دَ هغهٔ ټول ژوند یوه سلګۍ وه یوه داسې سلګۍ چې
دهغه دَ زړهٔ پرهر پرهر زړهٔ دتل نه به راپورته کېده - د هغهٔ دَ
زړهٔ د مُسېد ونکو پرهرونو نه به راپورته کېدهٔ - دَ هغهٔ دَ زړهٔ
دَ تنهاکونه به راپورته کېده - دَ هرې سلګۍ سره په دَ شمشېر کاکا دا
خیال وُ چې ګني درد به ئې قلار شي څرېکې به ئې په آرام شي - خو
دهغهٔ دا خیال غلط وُ دردونه او غمونه، څرېکې او فریادونه اوس
دهغهٔ دَ ژوند سره بیخي عاره غړی شوي وُو - او چې ژوند ختم شو؟
نو سلګۍ هم په قلار شوې - دردونه هم په توړو غرونو
سر شول -

اوس دَ شمشېر کاکا په رګونو کښې نهٔ وینه زغلېده او نهٔ دَ
هغهٔ په شونډو او چې سپېرې سلګۍ خورېدې - اوس دَ
هغهٔ په سینه کښې نه پرهر پرهر زړهٔ حرکت کولو او نهٔ دَ زړهٔ دَ
تنهاکونه اوچې دردونه راپورته کېدل - هر څهٔ یخ یخ شول -
چې شمشېر کاکا یخ شو نو پرهرونو هم خولې وروستې - تنهاکۍ او چول
او سلګۍ په قلار شوې -

شمشېر کاکا! نهٔ یم خبر چې دَ مرګ په وخت به ستا احساسات
څهٔ وُو - چې تا به څومره په ناخوالۍ مرګ ته غاړه اېښودلې وي -
چې تا به څومره په نامرادۍ ساه ورکړې وي -

اے غم ځپلیه شمشیر کاکا خدائے دې اوبخښه - هغه دنیا دې ښائسته شه - دَ دې کهاخ ژوند په بدل کښې دې دَ هغه دنیا ژوند دَ خوشحالو نه ډک شه - کهٔ دلته دَ دنیا په روسېد وشکو کښې انصاف نشته نو نه به وي خو دَ الله تعالیٰ په دربار کښې انصاف شته - بې انصافي نشته - زور زیاتے نشته -

رونو دَ شمشیر کاکا دَ ژوند قیصه، دغمونو قیصه ده - دَ اسویلو او فریادونو قیصه ده، دَ دردونو او فریادونو قصه ده - په دې قصه کښې عبرت دے خو دَ هغه چا دپاره چې د چا دَ زړهٔ سترګې بیناوي - چې د چا احساسات ژوندي وي - چې ضمیر ئې مړ نه ژوندے وي -

داسې مې یاد شي لکه دا ساعت چې دَ شمشیر کاکا زوے ګل شیر پیدا شو نو ډېرې خوشحالۍ اوشوې - دَ شمشیر کاکا دَ خوشحالۍ هېڅ څهٔ انتها نهٔ وه - هغه خوشحاله وه چې دَ هغه دَ جائېداد مالک پیدا شو - دَ هغهٔ وارث پیدا شو دَ هغه ملا تړ پیدا شو نو ځکه خو دومره ډېر خوشحاله وو کنه -

ګل شیر دَ پلار ایکې یو زوے، دَ مور دَ سترګو تور او دَ پلار دَ زړهٔ ټکور ډېر نیازبین وُ - دَ مور پلار د غه ایکې یو نیازبین زوے په نازونو نعمتونو کښې دَ ژوند شپې ورځې تېرولې - ورځې په میاشتو او میاشتې په کلونو بدلېدے - لاړو له خپېره ګل شیر زلمے شو، او شمشیر کاکا دَ ګل شیر په واده کښې سستي اونهٔ کړه او سمدستي ئې ورله واده اوکړو - دَ ګل شیر دَ واده په

روميي كال د ګل شېر مور مړه شوه شمشېر كاكا كونډ شو - يو اځې شو،
د ژوند په لويه لاره تګ خو يو لوے شوا خو ن و خو شمشېر كاكا د ګل شېر
په ذات د تنهايي احساس ځان ته نږدې نه پرېښودو - د ګل شېر
بچي شو - ماشومان شو، هغه د خپلو بچو سره مشغول شو - او
داسې مشغول شو چې پلار ترې نه هم هېر شو - پلار يې فالتو
څيز شو يوه بې كاره پرزه شوه - كله كوركله بهر د خپلې تنهايي
احساس يې په سينې پورې نيولے و - د خپل ژوند نه خوشحاله نه و -
ځكه چې هغه خو خپلې ټولې خوشحالۍ روس ګل شېر پورې غوټه
كړې وې - او ګل شېر د پلار رنه بې پروا د ژوند په دګې سكه
بې مهاره روان و - دولت و جائيداد و - دومره جائيداد چې
ګل شېر پرې خانې كوله - دا جائيداد ګل شېر نه و ګټلے بلكې - دا
د شمشېر كاكا د سر خيرات و چې ګل شېر پرې خانې كوله - ګل شېر
خانې كوله او د هغه پلار شمشېر كاكا په خپل كور - خپل جائيداد كښې
د بې ارزښته ژوند تېرولو - هر څه يې ليدل - د ګل شېر سلوك او رويې
ته يې كتل خو په خوله يې غږ نه كولو - ځكه چې ګل شېر ډېر
نيازبين و - دومره نيازبين چې پلار ورته يوه خوله ګيله قدرله
هم نه شوه كولے - خو د خپل نيازبين زوے په بې رخۍ او بې
پروايۍ به هر وخت غمژن و - او چې د شپې به په كټ كښې
پرېوتو نو ټوله شپه به يې په سترګو كښې تېره كړه -
ډېرو غمونو او فكرونو شمشېر كاكا د ذړه په رنځ اخته كړو -
سالنډے يې مذكرے شو - لاړو هغه لوړ رنګ شمشېر كاكا په بړ موډ

د هډوکو پنجره شوه ..... شپه ورځې تېرېږي او د سينې خرنجارے
او ورسره بلغم د شمشېر کاکا د ژوند ملګري شول او د پلار د سينې
خرنجارې ډېرې واره تېرېږي او بلغمونو نه کل شپې تنګ شوي وُ.
او رښتيا خبره خو دا ده چې زوئ له اوس د پلار نه کوکه ورتله هغه
نهٔ غوښتل چې د هغهٔ ماشومان دې نيکهٔ ته نژدې شي نو په دې
وجه کل شپې په کور کښې يو خوا ته وړه غونډۍ کوټهٔ وه هغې کښې
د پلار کټ وراچولو د اوبو منګے يې ورته کېښودو او کټورے يې پرې
پسکور کړو. لاړو شمشېر کاکا په خپل کور کښې د ځان له دنيا خاوند شو.
تنګه تر شه کوټهٔ ځان له يو خوا ته چې نهٔ پرې د چا لاروه او
نهٔ به ور له څوک راتلل. ټوله ورځ تېرېدے بلغمونه او تنهائي
د هغهٔ ملګري وو. دغه يې کور شو، او په دغه کور کښې به د شتهٔ
جائيداد خاوند. د شتهٔ زوے پلار شمشېر شپه ورځې يو ائې پروتٔ.
او يوه ورځ چې د کل شپې زلموټے زوے اسلم د نيکهٔ کوټهٔ
ته راغلو نو شمشېر کاکا ځان ته را نژدې کړو. په تندي يې ښکل
کړو او ورته يې اووے چې. بچيه دا سر دې لږ زما په سينه کېږده.
او هر کله چې اسلم د خپل نيکهٔ په سينه سر کېښودو نو شمشېر کاکا
يې په ويښتو کښې ګوتې وهلې او د نيپے اوښکې يې د سترګو
نه بهېدلې. د اوښکو بهير د بابا د سترګو نه راروان وُ او
چې اسلم سر راپورته کړو نو..... "ته ولې ژاړې بابا بخښنې
دې کېږي او درېږه چې کمبل درله راوړم" ..... نه بچيه زما
بخښنې نهٔ کېږي. زما څوک مې کېږي. زما په سينه کښې اور بلېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

„ نه بابا نن ډېره يخني ده - او دړېره زه تالا کمبل راوړم"

„ نه بچيه زه روس د کومې يخنۍ د احساس د حد نه تېر شوے يم - روس زمانه کړې کېږي او نه يخني "

بچيه خدائے دې لوئے کړه - د خپل پلار په ښه راشې ستاسو دغم د آواز نه مې خدائے ساته - څه بچيه لاړ شه لوئے شې - اوُ .... اسلم چې کورته راغلو نو پلارته ئې اووے چې د بابا ډېره يخني کېږي - نو .... ګل شېر ډېر په بې پرواهۍ سره زوئے ته اووے چې ورشه په ګودام کښې هغه زړه کمبل پرته ده هغه راواخله او وائې چوه پرې - اسلم د ګودام نه کمبل راواخسته راغلو د مورنه ئې قېنچي اوغوښته پلار ترې نه تپوس اوکړو چې .... قېنچي څه کوې . بچيه - اسلم ورته اووے چې دا کمبل په دوه ځايه کړم نيمه به په بابا واچوم او نيمه به سنبال کېږدم چې صباله ته د بابا په رنګ بوډا او ناتوانه شې نو دا پاتې نيمه کمبل به بيا زه په تا بانده واچوم د اسلم دې خبرې ګل شېر لکه چې د غفلت د خوب نه را بېدار کړو - د زوئے ولې او پلار ولې احساس ئې ورله راژوندے کړو - په خپل کردار ئې شرمنده کړو او په درنو درنو قدمونو کو تمبي ته روان شو هغه کو تمبي ته چې پکښې شمشېرخان . بې پرسانه ژوند تېر ولو - چې پکښې د ګل شېر پلار د ژوند شپې ورځې شمېرلې .... زوئے د پلار نه د معافۍ غوښتو د پاره روان وُ ....

زوړې پلار ته په پښو پرېوتو دپاره روان ؤ زوړنی سر -
ملامته ملامته چې د کوټنې دروازه یې لرې کړه نو په پلار
ور پرېوتو .... ده بابا زه معافي غواړم زه بخښنه غواړم ما
وبخښه - زه په خپلو کړو پښېمانه یم ما معاف کړه بابا......
(ژاړي) د اوښکو سېلاب د ګل شېر د سترګو نه روان ؤ -
شمشېر کاکا خپل زوړے خپلې سینې ته رانژدې کړو - د سر
ویښتو کښې یې ورله ګوتې وهلې -

ده دا ستا ویښته څو هم هغه رنګ پاسته دي بچیه .....
ستا د دې ویښتو نه څو هم هغه رنګ خوږ خوږ بوئي راځي
لکه چې په وړوکوالي به ترې خوتو - بچیه د مرګ نه مخکښې
مې دا ارمان ؤ چې تا یو ځل بیا خپلې سینې ته رانژدې کړم
او ستا د ویښتو دا مړاوې خوشبویې یو ځل بیا زما
په سږېو ورننوځي - او زما زړه ته آرام او سکون
ورسي - څو بچیه ته جوړ جوړ نا روزګاره وې دومره ناروزګاره
وې چې زما دا معمولي غوندې ارمان دې هم نه شو پوره کولے -
... څو شکر دے چې نن راغلې - شکر دے چې نن زما د زړه
ارمان پوره شو - اوس به زما ساه په قرار او سکون سره
ووځي - خدائے دې خوشحاله لره تو به یاد دربانډې او مره لږه -
د ژوند په خوږو موړ شې - دا سر دې لږ زما په سینه باندې
کېږده ګل شېره چې دا زړه مې لږ په قرار شي - او زما روح په
آرام او اطمینان سره ووځي .... په دې کښې په شمشېر کاکا

د سالنډۍ دوره راغله - ټوخې شروع شو - سالنډۍ لنډه شوه - او یو ځل چې شمشیر کاکا یوه اوږده سا راکښله نو بیا واپس نهٔ شوه - بیا هم په بدن کښې د ننه مړه شوه - بیا دغې سا هم د شمشیر کاکا په وجود کښې ساه ورکړه او د دنیا د غمونو - مصیبتونو او شوانځون نه د ټول عمر د پاره خلاص شو - ګل شېر په خپلو کړو پښېمانه ؤ - د پلار سره په دې سلوک نادمه ؤ دومره نادمه چې ډېر ئې اوژړل ډېرې اوښکې ئې توئې کړې خو اوس هېڅ هم نهٔ شو کېدے اوس وخت تېر ؤ - او د رحمان بابا خبره -

که تر ورځه تېرې اوبهٔ بېرته نهٔ جاروځي
نهٔ جاروځي تېر ساعت په بېرته بیا

دوه مئینان

نه پوهېږم چې د روح تسکین به انسان ته کوم ځائے حاصل شي داسې به کوم ځائے وي چې انسان به د دنیا د دې کشالو د دې لانجو کونجو. د دې مصیبتونو او درد چاودون نه د ژوند یو څو گړۍ په آرام او اطمینان تېرې کړي. په دې دنیا کښې خو ژوند د پرګران شو. هر طرف ته خود غرضي او فریب دے. اولاد خود غرضه خپل خپلوان خود غرضه. دوستان خود غرضه او کله کله خو مور او پلار هم خود غرضه شي. د مور په سترګو هم د حرص پرده پرېوځي. مور هم د نام و نمود په خړ سیلاب کښې لاهو شي مور هم د خپل اولاد د پاره ظالمه شي. دومره ظالمه چې د هغې د ظلم داستان د انسانیت په لمن تور داغ شي. د هغې حرص د ځوان زوئے. د زلمي زوئے د فرمان بردار زوئے په ژوند کښې ازغي اوکري د هغه د ځوانۍ په لار کښې غني چوکه کړي. نو داسې مور ته به هم څوک مور اووائي. داسې مور هم کني هغه مقدسه هستي ده چې د چا د قدمونو د لاندې جنت دے؟ څه اووېم نو. په دې حقله خو زه خپله رائے نشم ورکولے. زه په دې حقله هیڅ هم نشم وئیلے. ځکه چې په دې کښې د څه وئیلو هډو گنجائش

نشته؟

رونړو! زه د تاسو نه پوښتنه کوم - تاسو ماله زما د دې
پوښتنې جواب راکړئ چې کومه مور چې نهه میاشتې اولاد په نس
اوګرځوي دوه کاله پرې پالي د زړه وینې ورڅښوي بیا چې
د ژمي اوږدې اوږدې شپې ورسره شوګیره کړي - بیا چې
په زړه چاوډون او شوانځون ئې لوی کړي نو دغه مور
هم ... د دغه اولاد سره زیاتې کولے شي - په دغه اولاد
باندې ظلم کولے شي - او د خپله لاسه ئې د غمونو او
مصیبتونو کړنګ ته ورلړه کولے شي؟ ..... تاسو به وائې چې
نه، مور دومره ظالمه کېدے نه شي - مور دومره سنګدله
کېدے نشي - ځکه چې اولاد خو د مور د زړه ټکړه وي -
اولاد خو د مور ژوند وي - د مور ساه وي - نو خپل ژوند
څوک په خپله نشي ناقلاره کولے - خپله د زړه ټکړه
څو اورته د خپله لاسه نشي ورلړه کولے، خو .... رونړو
شته په دنیا کښې داسې میاندې هم شته چې د دنیا حرص - بچې
د دنیا لالچ او نام ونمود ور باندې داسې سترګې پټې کړي، چې
د خپل زړه ټکړه په خپله، په خپل لاس د اور سرو لمبو ته
ورلړه کړي -

اسلم مې یاد شي - هغه د انسانیت او شرافت نمونه مې یاد
شي - هغه د مور د سترګو تور مې یاد شي - هغه چې هر وخت
به ئې د مور سترګو ته کتل - چې هر وخت به ئې د مور ځولۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته کتل - هغه چې هر وخت به مور ته لاس په نامه ولاړ وه - اسلم
خپل ژوند د مور خدمت ته وقف کړے وه - د مور دعاګانې د
اسلم سره وې - د نیمې شپې په خاموشو کښې چې ټوله دنیا به
په خوږه خوب اوده وه، د اسلم مور به خدائے پاک ته په
سجده پرته وه - د اسلم د کامیابئ او کامرانئ دعاګانې به ئې
کولې - او دا د دغه مور د دعاګانو برکت وه چې اسلم د ژوند
په لارې په کامیابئ سره روان وه، ژوند ئې په وړاندې روان
وه - د اسلم د مور ارمانونه رژېدل د کنډتوب د بې ارزه
د ژوند هغه په غم لړلې ورځې شپې تېرے شوې او هېرې شوې -

اسلم ډاکټر شو - د مور د زړه یو ډېر لوئے ارمان پوره
شو - او اوس لکه د نورو میندو په شان د اسلم د مور په
زړه کښې هم د زوے په سر د واده د څهرو د لید او ارمان غزونې
اوکړې - هر وخت به په دې سوچونو کښې ډوبه وه چې هغه
به کوم ورځ وي چې د اسلم سره ډولۍ په کوڅه راننه کړي -
بل خوا ته به اسلم هم د تصور په یوه رنګینه دنیا کښې هر وختې
ورک وه - د مینې او محبت یوه رنګینه دنیا چې ګل سانګه د دغې
دنیا بناپېښ ئې وه - د دۀ د محبت شهزادګۍ وه او ولې به نۀ وه
ګل سانګه خو د دۀ د ترور لور وه - چې د دۀ په نامه ناسته وه
چې په وړوکوالي کښې د دوارو د قسمت فیصله شوې وه، چې
د وړوکوالي نه دوارو د یو بل په حقله سوچونه کول -
ګل سانګه د اسلم سیاله وه - او ځکه د اسلم ډېره زیاته خوښه

وه - هغه په خپل زړه کښې د ګل سانګې د پاره د مینې تاج محل د
پخوانه جوړ کړے وه - او ځکه خو به اسلم د شپې په خاموشۍ
کښې اکثر د ګل سانګې په حقله سوچونه کول خو اسلم د مور د
ارادونه نه وه خبر - هغه ته پته نه وه چې د مور په سترګو
د دولت پردې راوړيږلي دي - د هغې نه خپله غريبي هيره شوې
وه د هغې نه خپله ناداري هيره شوې وه، ځکه چې د هغې
په خيال اسلم اوس لوئے سړے شوے دے - اوس اسلم پيسې
ګټي - د ګټې خاوند شو، په دواړو کسانو کښې ئې نوم اخستے شي۔
نو ځکه خو د هغې د مور ارادې بدلې شوې - د هغې خيالات
بدل شو - اوس د هغې په نزد د اسلم او ګل سانګې جوړ نه
برابريده و - ځکه چې ګل سانګه غريبه وه - ترلسم پورې
تعليم ئې وه خو د اسلم د مور په نظر کښې دا تعليم ډېر کم وه - هر
څو که ګل سانګه د اسلم د مور خوږه وه سکه خوږه، خو هغه
سکه خوږه که هر څو د دې خوږه وه خو غريبه وه، او چې غريبه
وه نو د مور په خيال کښې د اسلم سره ئې جوړ نه برابريده و ځکه
چې اسلم اوس ډاکټر وه، او هغه به هرماښام د روپو پنډه مور
ته جولۍ کښې اچوله - نو بيا؟

بيا دا چې د اسلم مور هيڅ کله دا نه غوښتل چې د ګل سانګې او
اسلم د رشتې په حقله پخواني لوظ له عملي شکل ورکړي - نتيجه دا
شوه چې د اسلم مور خپلې خور له جواب ورولېږلو چې لور دې
سنبهال کړه - ستا لور زما د زوئے سيال نه ده - زما اسلم اوس هغه

اسلم نهٔ دے چې ستا اُور ورته ترغاړه کړم - زړهٔ به اسلم له واده

کوم څو...... دچا عزت داروکړه دَ چا یادو خلقو کړه - دَ جرګو مرکو

خلقو کړه ..... دَمور دا انکار دَ اسلم دپاره دَ شیخ آسمان تندر

وهٔ - مور دَ سترګو په رپ کښې دَ زوے دَ مینې په دُنیا اور اولګولو-

دَ هغهٔ دَ مینې تاج محل ئې دړې وړې کړو - اسلم مورته زارۍ اوکړې-

منتونه ئې ورته اوکړهٔ - په پښو ورته پرېوتو چې مورې دا ظلم

را سره مهٔ کوه - دا زیاتے را سره مهٔ کوه - ګل سانګه پردۍ نهٔ ده،

ستا خورزه ده - ګل سانګه پردۍ نهٔ ده زما دَ ترور لُور ده - زما په

نامه ناسته ده - د پخوا راسې ناسته ده، مورې او به شرمېږو -

په خپلو خپلوانو او چم ګاونډ کښې به اوشرمېږو - دَ خدائے خاطر

اوکړه چې داسې مهٔ کوه -

څو دَ اسلم زارو او منتونو دَ هغه مور دَ خپلې ارادې نه منع

نهٔ کړے شوه - او چې څو ورځې تېرې شې نو خبره خوره شوه چې دَ

اسلم مور دَ اسلم دَپاره دَ کوز کندي دَ خان کاکا لُور اوغوښته، او

دَ خان کاکا کور والاؤ ورته "ښه" اوکړه - خبره په ټول کلي کښې

خوره شوه - هرچا واوُرېده - دَ هرچا تر غوږ و اورسېده - اسلم

هم خبر شو او ګل سانګه هم خبر شوه ..... ګل سانګه ....چې دَ

اسلم په تصور کښې ئې دَ ژوند شپې ورځې تېروې چې اسلم سره دَ

نوي ژوند سوچونه ئې کول دَ اسلم په مینه کښې ورکې ګل سانګې

چې دَ ځان دپاره دَ مینې یوه رنګینه دنیا آبادول غوښتل - دې آواز

د هغې دنیا دړې وړې کړه - دَ هغې زړهٔ غوښتل چې په چغو چغو

اوژاړي - خو هغې نه څه وئيلې شو او نه ئې څه کولې شو - هغې
غوښتل چې سينډ ته ټوپ کړي او د ژوند خاتمه اوکړي.
خو ښتنې پېغلې نه سينډ ته ټوپ کړو او نه ئې جاموته اورپورې
کړو - غم ئې زړه ته واچولو - چُپ ئې اونيوُ - هر وخت خاموشه
هروخت لکه چې د فکر په تال زانګي - هروخت په فکرونو او خيالونو
کښې ورکه - نه د روټۍ فکر او نه د جامې - بس د ناخوالې ژوند
وه چې تېريدو - خو د ناخوالې ژوند به ترکومه پورې داسې غلې غلې
او خاموشه تېريدو - ترکومه پورې به ګل سانګې دا دومره دروند
غم داسې په خاموشۍ سره ګرځولو .... آخر اول ټوخ ، ټپه ورځ
ټوخ - هروختې ټوخ ، او بيا ورسره تبه - کله تېزه او تُنده تبه
او کله نرۍ او مړه تبه ، تبه او ټوخ دوه مرضونه د ګل سانګې په
وجود پورې لکه ګونګي اونښتل - او دغه ګونګې د ننه دننه
د ګل سانګې پرې پوس خوړو - د ګل سانګې اينه ئې خوړه - د هغې زړه
ئې خوړو -

بلخوا ته د اسلم حالت هم ښه نه وُ - مور به ورته هره ورځ
د واده په حقله وئې چې ښځه پردې لوُر به ترکومه پورې ناسته وي.
هغوئې به ترکومه زموږ انتظار کوي - اسلم به مور له هيڅ جواب
ورنکړو خو په سترګو سترګو کښې به ئې ورته اووې چې مورې زه
واده نه کوم - خدائے خبر چې ولې ما ته داسې ښکاري چې ستا دا
ارمان به شائد چې هم داغسې ارمان پاتې شي - شائد چې ستا زما
په سر د واده د څهرو د ليد او ارمان پوره نشي - اسلم به هروخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان له ناست وهٔ - دَ فکرونو په تیال به څنګېدو - نهٔ به کلینک ته تلو او نهٔ به يې مریضان کتل - دَ هر څهٔ نه يې زړهٔ موړ وهٔ - ورځ په ورځ به يې صحت پرېوتو - داسې معلومېده چې اسلم لکه ناجوړه وي، ډېر ناجوړه وي - خو کهٔ ناجوړه وي نو بیا دې دَ ځان علاج اوکړي کنه - دے خو ډاکټر دے، دے خو په خپل مرض او دَ دغه مرض په علاج دَ هر چانه ښهٔ پوهېدے شي - خو.... هغهٔ ته کهٔ خپل مرض معلوم هم وهٔ خو علاج يې هغهٔ سره نهٔ وهٔ - بلکې د هیچا سره نهٔ وهٔ دَ یو ډاکټر سره هم، ځکه چې دَ هغهٔ مور دَ هغهٔ په زړهٔ کښې داسې پرهر جوړ کړے وهٔ، چې دَ هغې نه ناسُور جوړ شو.. ناسور، هغه ناسور چې علاج يې نشته، هغه ناسُور چې رغېدل ترې نشته، هغه ناسُور چې انجام يې مرګ وي - نو اسلم په ناعلاجه مرض پرېوتو - مور ډېرې منډې ترړې اووهلې - ډېر علاجونه يې اوکړل - په ډېرو ډاکټرانو يې اوګرځولو - خو آخر ډاکټرانو جواب کړو - ډاکټرانو ورته اووے چې دَ څو ورځو مېلمه له ژوندون په بیعه نهٔ شي اخستے - هسې ځان مهٔ کړه وه ..... او آخر یوه ورځ زیړے ماښام چې د ورځې نمر ستړے شو مانه دَ غرونو نه پناه کېدو نو اسلم خپلې مور ته اشاره اوکړه - ځان سره يې کښېنولو له او ورته يې اووے -

"مورې زما دَ ژوند شمعه په ګل کېدو ده - په دې کښې شک نشته چې زما مرګ به ستا دپاره یوه لویه صدمه وي، خو دَ خدائے په کارونو کښې څوک هیڅ نشي کولے

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې زما په زړه کښې پرهرونه دي - زما د زړه نه وینې
څاڅي - ما ډېره موده غم په زړه اوګرځولو - خو دې غم
آخر زما زړه ټوټې ټوټې کړو - زما ژوند په ختمېدو
دے - خو د ژوند په دې آخرنو سلګو کښې زه تا ته دا سوال
کوم چې لاړه شه ګل سانګې ته په سر لاس راکاږه خپلې سینې
ته یې رانزدې کړه او ورته اووایه چې د تقدیر لیک نوریدے
نشي - دا به زمونږ په قسمت کښې لیکلي وُو - مورې د
ګل سانګې د ذهن نه د غریبۍ احساس او باسه - او
...... ورته ..... او ..... وایه ..... چې ..... (ساه ورکړي)
(اسوېلے) اسلم خبره پوره نکړے شوه .... یوه ورځ
غوندې سلګۍ یې اووهلې او د دواړو وښکونه یې دوه
څاڅکي توږې وینه رارواني شوه واقعي چې دا اسلم
زړه او چاودو .... څومره توره وینه وه، او توره
به ولې نه وه... چې د هغه په زړه او سینه کښې
اوربلېدو اسلم مړشو، اسلم ځواني مرګ شو - او چې
څه وخت ګل سانګې ته د اسلم د مرګ خبر اورسېدو
نو او چته په کټ کښې کښېناسته رنبے او چې کلکې
سترګې یې اخوا دېخوا واړولې - خو..... په خوله یې
هیڅ اونه وے - هغې غوښتل چې په چغو چغو
اوژاړي خو پښتنې پېغلې ژړلے هم نشو....... په
شونډو شونډو کښې یې دومره قدرله اووے چې ....."

د ټوري زویه آخر ځواني مرګ شوې - آخر زړه چاودلې لاړې -
ته خو ډاکټر وې .... د ټوري ډاکټره زویه تا خو به د نورو
خلقو د رنځونو علاج کولو، خو د خپل رنځ علاج دې ونه کړې شو
داسې زر دې مرګ ته ځان وسپارلو - تا نه خو زړه ښځه ډاست
شوې یم چې تر اوسه مې د مرګ مقابله وکړه ..... اسلمه! زما خو
هم ډېره موده کېږي چې زړه چاودلی دے - ما خو چې ستا د
کوژدنې اورېدلې وو لا په هغه ورځ مې زړه چاودلے وو، خو ما
ددې هرڅه مقابله کوله ما خو ستا په ډاډ ډاډ هرڅه تېرول،
خو چې ته هم لاړې نو .... اوس په دې ژوند کښې څه پاتې شو.
اوس به زه دا ژوند د چا په ډاډ تېروم - نور ژوند تېرول خو
ګران دي - ډېر ډېر (اسوېلې) په ګل سانګې د ټوخې دوره
راغله ..... ډېره سخته دوره وه - او د څه ساعت ټوخې نه
پس ګل سانګه غلې شوه .... چپ شوه .... خاموش شوه - مور
یې را منډې کړې خو ګل سانګه یخه یخه وه - غمونو ورله
زړه اوچولو - او زړه چاودې د دنیا نه لاړه -

صبا سحر له د یو کلي د یو مالت نه دوه جنازې پورته شوې -
دواړه ځوانې مرګان وو - د دواړو زړه چاودلي وو او دواړه په
یوه اديره کښې خاورو ته وسپارلے شو - ټول خلق خفه وو - ټول
کلي ژړل - په دغه خلقو کښې د اسلم مور هم وه ..... بېرسر
بېپښې آبله پښې - سېرې کس پواټ - هغې هم ژړل - ډېرې ژړل -
په وازه خوله یې ژړل .... ماوے چې ورشم او ورته ووېم چې اے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور په جامه کښې د خپل زوئ د دشمنې ! خپل زوی دې د خپله لاسه د دولت د سره زار کړو - د زوئ خون هم ستا په غاړه دے او یو اځې د زوئ نه، د خپلې خوږې هم - هغه هم ستا د حرص او دنیا پرستۍ د سره زار شوه ..... اسلم او کل سائګه دوه انسانان وُو - دوه مئینان وو - دوه شهیدان وو - الله پاک دې ورله په جنت کښې ځائے ورکړي - (آمین)

مقدسه هستي

روڼو .... ځوږو روڼو .... زه به د څه ساعت د پاره
خندا پرېږدو .... د څه ساعت د پاره به ټوقې و ټشتې پرېږدو
راځئ چې د دنيا د دې رنګينونه د دنيا د دې هنګامونه ..... د دنيا
د دې نظارونه د څه ساعت د پاره پرې ځوا ته لاړ شو .... لږ تنهايي
ته لاړ شو .... لرې نه .... بلکه نږدې .... ډېر نږدې ..... دا خپل
سرونه به لږ په دې خپلو ګرېوانونو کښې ښکته کړو .... خپل
احساسات او خپل جذبات به لږ دا ولړزوو ..... د خپل زړه پردې
به لږې او لټوو د دې خپل زړه نه به لږ تپوس او کړو .....
دومره قدر له تپوس چې اے زما زړه ته ولې نا قلاره يې ....
ته ولې پرېشانه يې ...... ستا د پرېشانو څه علاج شته - ستا
د پاره اطمينان شته؟ .... او! د نا قلاره زړه د پاره قرار شته،
د پرېشانه زړه د پاره تسکين شته - خو که چرې موږ د خپل زړه نه
تپوس او کړو .... موږ په خپل ګرېوان کښې سرونه ښکته کړو
.... که چرې موږ د خپل عمل جائزه و اخلو .... نو تسکين او
اطمينان .... سکون او خوشحالي هر څه شته - هر څه پيدا کېدونکي
څيزونه دي ..... هر څه موندے کېدونکي څيزونه دي ....

انسان الله تعالیٰ اشرف المخلوقات پیدا کړے دے ..... د ټولو مخلوقاتو نه افضل دَ ټولو مخلوقاتو نه غوره .... نو یو دومره افضل مخلوق دومره غوره مخلوق، څنګه ناقلاره کیدے شي - څنګه پریشانه کیدے شي؟ .... دا ځکه چې مونږ صحیح انسانان شو، نو اوګورئ چې د دنیا ټولې خوشحالۍ زمونږ نصیب کیږي اوکنه ...... دا ځکه چې دا خپل سرونه هغه لوئ الله ته ښکته کړو، چې کوم رازق دے، کوم مُسبّب الاسباب دے - چې د چا په اختیار کښې زمونږ ژوند او زمونږ مرګ دے - دا ځکه چې دَ انسان خوشامندي پریږدو - دا ځکه چې انسان ته صرف د انسان په نظر اوګورو، د رازق په نظر نه ..... دا ځکه چې انسان صرف انسان اوګڼو خپل خدائے او خپل رازق نه - دا ځکه چې په خپل خدائے باندې د مضبوط ایمان او مضبوطې عقیدې نو ئنه خو لږ واخلو - دا ځکه چې په دې رنګ د خپلو ټولو پریشانو او مصیبتونو خاتمه اوکړو د زړهٔ تسکین الله تعالیٰ ته په سجده لګولو کښې دے ..... د روح تسکین دَ الله په دربار کښې په زارۍ او منت کښې دے - د دنیا او د آخرت ټولې خوشحالۍ ټولې سُکالۍ د الله تعالیٰ په حضور کښې شته، نو دا ځکه چې دا خپل سرونه هغه ته ښکته کړو، او د خپلو مشکلاتو او مصیبتونو د حل دُعاګانې نه او غواړو ..... یو حَل نه، دوه حَل نه، درې حَل نه، ټول عمر.... چې ترڅو پورې مو په بدن کښې ساه شته - چې ترڅو پورې مو په بدن کښې طاقت شته -

دا شو د تسکین او اطمینان یو مقام - د الله تعالیٰ په مخکښې سجده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بيا ؟ .... يو ځای بل هم شته، يو مقام بل هم شته، يوه هستي بله هم شته، چې ډېره مقدسه - ډېره پاکه او ډېره بزرګه هستي ده دغه زبرګه هستي مور ده .. دغه مقام د مور د پښو خاورې دي - دغه مقدسه هستي مور ده، چې د چا د پښو لاندې جنت دے - دغه بزرګه هستي مور ده، چې د اولاد دپاره رحمت دے - مينه ده، محبت دے .... چې د چا د سترګو يوه اوښکه د کاڼي په شان زړونه هم نرم کړي - موم کړي ..... د مور د سترګو اوښکه ؟ .... او د مور د سترګو په اوښکو کښې دومره طاقت شته چې عرش په لړزان کړي - د مور اوښکې د الله تعالیٰ غيرت رالړزولے شي، د الله تعالیٰ قهر او غضب رالړزولے شي، نو اے د ميانډو زامنو! ستاسو دا زړونه کني د کاڼي نه هم سخت شو؟ ستاسو احساسات کني داسې مړه شوي دي، چې د مور د پاکو سترګو پاکې اوښکې ئې هم رالړزولے نهٔ شي ... ؟

اے رو نو! لږ په غور سره، لږ په فکر سره دخپلې مور مخ ته اوګورئ، لږ په ژور نظر ورته اوګورئ - نو په دغه مخ کښې به، په دغه پاک مخ کښې به تاسو ته د انسانيت حقيقي تصور ښکاره شي .... په دغه مخ کښې انسانيت شته، په دغه مخ کښې شرافت شته، په دغه مخ کښې، دد غه مخ د تندي په ګنجو موڼجو کړ ښو کښې زمونږ دپاره محبت شته، .... نو په داسې مخ باندې، د اوښکو سيلاب کني زمونږ د انسانيت او شرافت په لمن تورتور داغونه نهٔ جوړوي ..... ؟ مور د کور برکت دے .... مور د کور عظمت دے ... مور د کور رڼا ده - اے د شته ميانډو زامنو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور قدر اوکړئ چې د کور برکت مو زیات شي، د مور په سر د مینې لاس راکاږئ چې دکور عظمت مو زیات شي - مور خوشحاله اوساتئ چې دکور دنیا مو قائمه پاتې شي - مورمه ژړوئ مورمه خفه کوئ. مورمه زېروئ، کنې یقین اوکړئ چې خوار به شئ - سپک به شئ - او ژوندانه به مو په عذاب شي -

مور مور ده - د انسانیت په دې ویره دنیا کښې د مورنه زیات همدرد کښې یو هم څوک شته؟ .... نشته، بالکل نشته .... کښې نو د درد او تکلیف په موقعه د مصیبت او زړه چاودون په موقعه به ولې مونږ چغې وهلې چې .... "وی موری مړ شوم" .....

ولې د بابا نوم نهٔ اخلو - ولې د دادا نوم نهٔ اخلو .....؟

اے رونړو د هغه ساعت نه اوېرېږئ - د هغه موقعې نه اوېرېږئ چې مور سر سرتور کړي او د الله تعالیٰ په حضور کښې د د اولاد نه د فریاد د پاره لاسونه پورته کړي - په دغه فریاد کښې طوفانونه وي کوړے - په دغه فریاد کښې قیامتونه وي کوړے -

اے رونړو! لږ د مور سترګو ته اوګورئ - د دغه سترګو په کګو کښې اوګورئ - نو درته به معلومه شي چې د مور په دغه سترګو کښې د دغه سترګو په کګو کښې د اولاد د پاره د مینې او محبت یو طوفان په غورزنګ دے - په دغه کګو کښې به تاسو ځانونه اووینئ - تاسو به پکښې د خپل ځان د پاره مینه او محبت بیا مومئ - په دغه کګو کښې ستاسو د پاره کرکه نشته - نفرت نشته - بغض نشته، کینه،

نشته، صرف او صرف مینه ده.

اے رونړو! تاسو یقین اوکړئ چې د مور شال د ګل دے. ګل یو غوړېدلے ګل یو مسېدلے ګل. بلکه مور خو د ګل نه هم ښائسته ده. د ګلاب نه ښائسته ده. ګل هر وخت مُسکے وي، خو چې تو ګو د خزان سپېرو یادونو نه وي و هلے خو چې د خزان سپېره سیلۍ راشي نو ګل مړاوے شي ګل اوړېږي. او مور؟ د خزان سپېره یادونه د مور د شونډو نه، د اولاد دپاره مُسکا نهٔ شي ختمولے. مور اولاد ته تل په خندا وي. تل به ورته مُسکې وي، ان که د دنیا ټول غمونه او مصیبتونه د هغې په برخه شي نو هم. د خدائے په مخلوق کښې د ټولو نه ښهٔ او افضل مخلوق مور ده، مور د اولاد په شکل کښې یو انسان زېږوي مور د انسان ژوند جوړوي، مور انسان، د انسانیت درجې ته رسوي، مور انسان ته په ښهٔ بد کښې تمیز ښائي. د مور جولۍ د انسان دپاره اولنۍ مدرسه ده.

د اولاد دپاره د ټولو نه ښهٔ ځائے د مور زړهٔ دے. دهر اولاد دپاره د مور په زړهٔ کښې ځائے شته، داسې ځائے چې هلته د مینې او محبت نه سوا بل څهٔ هډو شته نه.

اے رونړو! د هغه زړهٔ خیال اوساتئ، کوم زړهٔ چې ستاسو د آرام د خاطره تل ناقراره وي. د مور زړهٔ د اولاد دپاره څومره تکلیفونه تېر کړي دي. څومره غمونه ئې تېر کړي دي. څومره زخمونه ئې خوړلي دي. او دې دومره تکلیفونو او مصیبتونو هم چرې د مور په زړهٔ کښې د اولاد دپاره نفرت راپیدا نهٔ کړو. بلکه په غم او

مصیبت کښې په تکلیف او شوانځون کښې د اولاد دپاره د مور په زړه کښې مینه او محبت نور هم زیات شي -

نو اے رونړو! داسې هستي - داسې خوږه مینه مور هم کښې د خراب سلوک حقداره ده - مور هم لا چرې د ضدونو او قصدونو ده - کوم داسې بد قسمته اولاد به وي چې هغه په خپلې مورته سپک کوري کوم داسې بد نصیبه اولاد به وي چې هغه به مور سره په ترس چلیږي....

شته په دنیا کښې داسې ناپوهه کسان شته، داسې بد قسمته اولاد شته چې د هغوي د نارا مود کبله د میاندو په زړونو پولې را ختلي دي - د هغوي د ظلمونو د لاسه د میاندو په زړونو تنهاکي جوړې شوې دي -

اے رونړو دا پولې به آخر یوه ورځ او چوي - دا تنهاکي به آخر یوه ورځ تق ناري کړي.... او زه تاسو ته په یقین سره وایم چې د مور د زړه د تنهاکو چودل به ستاسو دپاره یو قیامت وي - ستاسو دپاره به دوزخ وي - او به سوزېږئ کورے..... لوخیږه به شئ کورے - مه کوئ رونړو د خدائے خاطر اوکړئ چې د مور سره زیاتے مه کوئ - د مور سره په ترس مه چلیږئ - مورته سپک مه کورئ - مور مور ده، د مینې او محبت یو غر.... د مینې محبت یو سمندر.... راشئ د مور احترام اوکړئ چې د عزت ځوند تیر کړے شئ - راشئ د مور عزت اوکړئ چې په دنیا او آخرت سرخرو شئ - راشئ د مور قدر اوکړئ چې ټولې پریشانئ او مصیبتونه مو ختم شي - د مور د پښو خاورې جنت ته د رسیدو دپاره یو آسانه لاره ده -

"سزا"

ورستي پیاړۀ چرګانو کلې په سر راخستې وُ - جماګل د چرګانو بانګونه اورېدل - خو اړخ ئې واړولو او مخ سرئې په بړستن کښې راونغښتل - خدائے خبر چې څۀ چل وُ نن د هغۀ زړۀ پاسېدو ته نۀ کېدو - نن د هغۀ زړۀ وئیل چې دا شپه نوره هم اوږده شي - دومره اوږده شي چې د سبا کېدو ویره هډو ورکه شي - هغه د شپې نه په پټي کښې تخم شیندلے وُ په دې نیت چې سحر وختي به پټے اوبوم ...... هغه ته پټے او شیندلے تخم دواړه یاد وُو - خو بیا ئې هم پاسېدو ته زړۀ نۀ کېدو ..... سپنۀ ساعت تېر شو - د کوز کندي د جمات نه د بانګ غږ ئې تر غوږو شو ...... ډېر خوږ اواز وُ - دے د بانګ د الفاظو په معنیٰ نۀ پوهېدو - دے په دې نۀ پوهېدو چې دې بانګ کښې په خوږۀ خوب اودو د پاره کوم پیغام اورولے شي - هرڅو که جماګل د بانګ په معنو نۀ پوهېدو خو دۀ له ئې نن ډېر خوند ورکړو - نن د سحر بانګ دۀ ته مرګ رایاد کړو - دے ئې په دې باندې پوهے کړو چې دا دُنیا فاني ده او مرګ حق دے - د مرګ هېڅ وخت

ته دې معلوم ټول ژوندي به يوه ورځ مري - او زۀ .. زۀ

خو به هم يوه ورځ مرم .... او که خدائے مه کړه زۀ نن

مړ شوم نو زما دا ماشوم زوے او ځوانه ښځه به څه کوي.

دوئ به څۀ خوري - زما ځوانه ښځه به پردي خدمتونه

کوي؟ زما ماشوم زوے به پردو کوڅو کښې لوغړېږي؟

.... دا به څۀ کېږي لويه خدايه، دا به څنګه کېږي ؟

داسې خو او مه کړې خدايه .... ما خو د دوئ نه مخکښې

مړ مه کړې - د دوئ د سر نه خو زما سورے پورته مه کړې

.... خو سمند ستې د جمالګل خيال د تصوير بل اړخ ته لاړو

او ځان نه ئې تپوس اوکړو، چې ما د دوئ نه مخکښې ته

مړ کړې نو مطلب دا شو چې زما زوے دې زمانه مخکښې خدائے

پاک مړ کړي چې د يتيمۍ د سپېرۀ آواز نه بچ شي ....

زما ښځه دې زمانه مخکښې مړه شي چې د کُسله تون د

سپېرۀ ژوند نه په امان شي .... نه نه داسې هم او مه

کړې خدايه د فقيرګل بچي مرګ به زۀ څنګه برداشت

کړے شم - که فقيرګل زمانه مخکښې مړ شو نو ماته به بيا بابا

څوک وائي او زۀ به بچے چاته وئيم بيا به ښتې ته ساله روټۍ

څوک راوړي؟ .... او که ښځه مې مړه شوه نو.... د هغې نه

بغير به زۀ څنګه ژوندے پاتې شم - د هغې نه بغير به د

ژوند څۀ خوند وي ؟

خدائے خبر چې څۀ چل و چې نن دې ګسا ... وو او بې ګودره

خیالاتو دَ جما گل په زړهٔ کښې طوفان راوستے وُ .... دَ مرګ
اوږونو دَ بې شمېره وسوسو یوهٔ وړانه ما شوره وه چې دَ
جُما گل زړهٔ او ذهن دواړه یې پریشانه کړي وُو .... آخر
راپاسېدو او قُلبه یې راپرانسته جمع یې ورته په غاړه کښې
واچولو او ښځې ته یې اووے "چې پټي ته ما پسې چاے
مهٔ راليږه زما طبیعت خراب دے - غرمې له سُکړک او
شوملې فقیر گل له ورکړه چې پټي ته راوړي" -
قُلبه مخکښې او جمعه گل ورپسې دکوڅې نه اووتو - قلبه مخکښې او
دے ورپسې - او هغه خیالات په ذهن کښې بیا راتازه شو چې
کلهٔ زهٔ مخکښې مړشوم نو بیا به څهٔ چل کېږي او کلهٔ دوي مخکښې
مړهٔ شول نو بیا .... بیا به څهٔ چل کېږي ؟ هم په دې پریشانه
خیالاتو کښې جمعه گل پټي ته اورسېدو .... زر زر یې قلبه
په پټي ورکډه کړه - په خپل سوچونو او فکرونو کښې ورته
هډو دَ وخت اندازه اونهٔ لګېده خو چې سر یې راپورته
کړو نو نمر نیم آسمان له راغلے وهٔ - دجمعه گل زړهٔ سپین
سپین کېدو .... دکلي په لارې یو نظر واچولو خو فقیر گل
ښکاره نهٔ شو - دهٔ بیا غوږ له چوکه ورکړه او په زړهٔ کښې
یې اووے چې فقیر گل دوتېره راوړي نو، نو ما به
دالیږ غوښتې وښکے اړولے وې ....
نو .... په دې کښې دکلي نه نمبردار سړے راولېږلو چې خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا غلي دي. ټول دهقانان راغلي دي فوراً حجرې ته راشه -
زمونږ ټول کلي د دغې اکې یو خان جاګیر دی - او د کلي ټول
دهقانان د دې اکې یو خان لکه چې غلامان وو ....
خان به کله کله زمونږ د کلي چکر لګولو - په خپل جاګیر
به ګرځېده او د خپلو دهقانانو د حالاتو به ځان خبرولو -
دا اکې یو خان به چې زمونږ کلي ته راغلو نو دے به یو
سم کړې کټ کښې لکه د فرعون کښېناستو او ټولو دهقانانو
به په شنه منډه ددې خان د سلام د پاره ځان حجرې ته
رارسولو او کېږ چاپېره به په مزکه د پښو په سر ناست وُ -
نن هم چې دا اکې یو خان کلي ته راغلو ... په کټ کښې کښېناستو -
خلق په یو څو د سلام د پاره راوُ چلېدل او په مزکه د پښو
په سر کښېناسته نو خان کېږ چاپېره په خلقو یو نظر واچولو -
ټول راغلي وو - ټول د سلام د پاره حاضر شوي وُو نه ....
جمعه ګل .... ؟ جمعه ګل په دې خلقو کښې نهٔ وُ - د خان سترګې
د ډېرې غصې نه برګې غونډې شوې - د نمبردار نه یې
تپوس اوکړو چې جمعه ګل څهٔ شو ؟ هغه ورته وے چې
تخم یې شیندلے دے دوه کیله ورته پاتې وو وے دا په تخم
نو درځم .... د خان طبیعت خته شو - په غوږونو یې
دا خبره ښهٔ رونهٔ لګېده، د ځان سره یې ووے چې زما
نه دوه کیله تخم زیات اهم شو .... حکم یې اوکړو
چې ورشئ لاس نیولے یې راولئ .... دوه کسان پټي ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړل ... جمعه ګل يې لاس نيولے راوستو - جمعه ګل خان ته
سلام اوکړو او خپل عذر يې ورته پيش کړو - خان نه
سلام واخستو او نه يې د ده په عذر غوږ اوګرولو...
حکم يې اوکړو چې په څلور بولي غوږونه او نيسه ....
جمعه ګل په چپه خوله غوږونه اونيول او بيا ....؟ بيا
په حجره کښې يوه غټه تيګه ... ډيره غټه خدائے مې
دې غاړه نه نيسي خو د لسو منو نه به سپواوه په دې
تيګه به د کلي خلقو د ملا رسۍ تړکولې .... حکم اوشو چې
دا تيګه جمعه ګل ته په ملا کېږدئ .... څلور کسان راپاڅيدل -
دغه تيګه يې راپورته کړه او جمعه ګل ته يې په ملا کېښوده
.... تيګه ډېره درنه وه - جمعه ګل ډېر فريادونه اوکړل، خو
د خان په زړه د رحم او به توے نشوې -

بل خوا د جماګل ښځې تنور اچولے وُ - په تادۍ تادۍ
ګيا وه سکرکان يې په تنور کښې پورې کړي وُو- هغې سره
د جماګل فکر وُ - هغې ته پته وه چې سرې سحر چائے هم
نه دي څکلي هغه به اوږے وي - ډېر به اوږے وي نو چې
روټۍ ورله زر اوپخوم - سکرکان يې راونړول په دسترخوان
کښې يې زر زر اوتړل - شوملې يې په بټکي کښې واچولې
او زوے ته يې اووے چې بچيه په منډه ښتي ته ځه پلار
به دې اوږے وي ... دې لا د خبره کوله چې په دې
کښې يو ماشوم په منډه منډه راغلو او د جماګل ښځې ته يې

اووے چې "خان" جمعه ګل یاندې غوږونه نیولي دي او
د حجرې هغه غټه تیکه ئې ورته په ملا سوره کړې ده...
د جمعه ګل ښځې سینې له درز ورکړو - سرتورې سرپښې ابله
پښې په شنه منډه حجرې ته په ژړا راغله - فقیر ګل هم
په مور پسې منډې وهلې .... مور او زوئے دواړه په
ژړا انګولا په حجرې راننوتل .... د جمعه ګل ټبر خان
ته منت اوکړو چې "خان" معاف ئې کړه - ماشوم فقیر ګل
ئې ورته په ښو کښې سوملولو چې ددې ماشوم دې ورانو
وړانو کړیکو ته اوګوره چې جمعه ګل معاف کړه .... خو د
خان په زړهٔ کښې رحم رانغلو - د جمعه ګل د ټبر ژړا انګولا
او د فقیر ګل چغې د خان کانیے زړهٔ نرم نهٔ کړے شو - د
جمعه ګل فریاد رو رو په کمېدو شو .... فقیر ګل د
پلار سرته ولاړ وو ژړل ئې - داسې ئې ژړل چې ورسره
ناستو خلقو هم ژړل د جمعه ګل ټبر هم ژړل او ورسره
ئې ګرېوان هم سیرې ویرې کړے وو - د سرو ښته ئې
هم په موټو موټو راشوکولي وو - ډېره د غم ننداره
وه خو .... د خان غصه نهٔ سړېده او څنګه به سړېده
جمعه ګل څهٔ وړه ګستاخي خو نهٔ وه کړې - ډېره لویه
ګستاخي ئې کړې وه - او ددې دومره لویې ګستاخۍ
سزا هم دغه ده چې جمعه ګل ددې تیکې د لاندې ساه
ورکړي چې صباله بل دهقان د خان د داسې بې عزتۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولو جرأت ونه کړي ..... او چې بیا ساعت تیر شو او نو جمعه گل یوه سلګۍ ووهله او ..... فقیر گل یتیم او د فقیر گل مور کونډه شوه.

انا لله و انا الیه راجعون

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښېماني

(اسویلی) تېر ماسختن وُ - شومه دم وه - په تاخ کښې د ښار ښمو
ډیوه تته تته بلېده ..... د ډیوې تورو تورو لوګو
په کوټه کښې دهند و کار جوړ کړے وُ .... شمشېر ډېر
کوشش اوکړو څو خدائے خبر چې د هغهٔ د سترګو نه
خوب نن کوم خوا تېښتېدلے وُ ..... هغه ډېر کوشش
اوکړو چې د سپېڅو دا خبره د ځېلو مغزو نه اوباسي
...... چې " لاس دې آزاد چې څهٔ کولے شې اوکړه " ......
ډېر کوشش ئې اوکړو چې دا خبره هېره کړي د ځېلو مغزو
نه ئې اوباسي خو ...... خو نه ئې اونهٔ کړو - د شمشېر په
سینه کښې د سپېڅو خبرې اور بل کړے وُ - ډېر سوچونه
ئې اوکړهٔ - د زړهٔ سره ئې ډېرې صلاحګانې اوکړې خو هېڅ
په حساب ئې پوے نهٔ شو چې څهٔ اوکړي ... کومه لار
اختیار کړي ... خودکشي اوکړم؟ خو ...... چې په کټ
کښې په خوا ښهٔ خوب اوده ماشومانو باندې به ئې نظر پرېوتو
نو ..... خودکشي؟ ..... زهٔ خودکشي اوکړم؟ ..... ځان
اووژنم؟ چې د خلقو د پېغورو نه خلاص شم؟ خو.....
دا سرې خولې ماشومان چا ته پرېږدم؟ ..... دوئ به

څه کوي ؟ دوئ به څه خوري ؟ دوئ به بیا په پردو کوڅو
کښي لوغړیږي ؟ دوئ به بیا خپږ ونه غواړي ؟ .....
نه نه زه خودکشي نشم کولے - زه خپل ماشومان بیچي پردو
کوڅو کښي لوغړید وته نشم پرېښودے -

(اسویلے) په تاخ کښي بیله د یوه هم هغسي بلید له - د دیوي
تور لوګي د اسي ښکاریدل لکه چي د شمشیر د سینې نه راوتي
ساړه ساړه اسویلي د دیوي د لوګو سره یو ځاے شوي
دي ..... هلته د دیوي باتي سوزیده او دلته د شمشیر
په سینه کښي اوربل و - د انتقام اور - د دشمنۍ اور -
د بیغورۍ اور - په شته جایداد کښي شمشیر د ناداري ژوند
تیرولو - دغه د ناداري ژوند ئي نور نشو تیرولے -
هغه نور ناکام نشو کولے - او د سپغور دي خبري چي
" لاس دي خلاص که څه کولے شي نو ..... "

دې خبرې خو شمشیر دې ته تیار کړو چي یا ځان او وژني او
یا د زور په مری زور کړي او خپله حصه تري نه قبضه
کړي .... شمشیر د ځان سره کړل دا ویل ... " په شته جایداد
کښي دې زما بچي لوږي تیروي - ولې په دغه جایداد کښي
کښي زما حصه نشته ؟ ولې نشته ؟ نو بیا ؟ په ټول جایداد
سپغوري ولې خپله اچولي ده ؟ زه به ..... خپل حق اخلم -
ان که د سر په بدل وي نو هم - او دلته د روستي پار په
بوکڅونکي خاموشۍ کښي شمشیر د خپل کټ نه راپاسید و ....

کړ دنی ئې کسې اوبږې ته او ټوپک ئې ښي اوږې ته واچولو-
..... ماشومان په خواږه خوب اوده وو- د دنیا د حاله
بې خبره ...... د خپل پلار د ارادو نه ناخبره په خواږه
خوب اوده وو- شمشیر په ماشومانو یو نظر واچولو....
د ماشومانو مور هم ټوله ورځ جامې وینځلې وې، هغه هم
د ځان د حاله بې خبره په خواږه خوب اوده وه ....
په تاخ کښې بلېدونکې ډیوې ته ئې یو نظر اوکتل - ډیوه
په سلګو وه - په آخرنو سلګو ..... او شمشیر ته هم خپله
ساه ځکه لنډه لنډه او رانښکلې ښکاره شوه،

شمشیر داسې محسوسوله چې لکه د دې ډیوې سره د ده ژوند
تړلی دے - دا ډیوه په سلګو نه ده بلکه د ده ژوند په سلګو
دے - او چې ځنګه دا ډیوه په سلګو سلګو کښې مړه شي دغسې
به زه هم په سلګو سلګو کښې مړ شم - ....
خو زه ......؟ زه پښتون یم - زما په متو کښې زور شته -
زه به داسې په آسانه توره ډال نه غورځوم - په سلګو
سلګو کښې مرګ به زما د پاره پېغور شي ......زه یو د
سپېڅلې پېغور لمبه لمبه کړم نو صباله به زما بچي د ټول
کلي پېغور ځنګه او زغملې شي - نه نه زه خپل بچي د
پېغورونو په سومبو سورې کېدو ته نشم پرېښودے - کوم
څیز چې زه د خپل ځان د پاره غوره نه ګڼم هغه څیز ځنګه
خپلو ماشومانو ته په میراث کښې پرېږدم - ځکه چې د خپلې

لمنې ته د سپفور، د پېغور داغ د ټوپک د شپېلۍ نه
په وټې ګولۍ وا لوځوم ځم چې د سپفورې په سرو وینو
د خپلې لمنې دا تور داغ د تورې نه سور کړم .... سور داغ
تک سور لکه سور ګلاب (رخندا) شمشېر د کرکې او نفرت نه
ډکه خندا او کړه او لاړو د کوټې نه او وتو. د تېرو تک تور
څادر په ټول کلي را خور و. یوه یو کنوونکې خاموشي وه.
لکه چې د کلي ټول خلق د مرګ په خوا بنده خوب اوده وو.
سپي هم ټوله شپه د غپېدو نه پس په بهوسارو او د
پلا لې په سنګړونو کښې اوده وو. شمشېر په تند و تندو
قدمونو کوز کندي ته روان و. په زړه کښې ئې د انتقام
اور په قدم قدم لمبه کېدو. د زړه حرکت ئې تېز بېدو.
نبضونو ئې ټوپونه وهل سا ئې لنډه لنډه کېده او
چې څه وخت شمشېر خپل منزل ته ورنږدې شو. د سپفور
د کور لویه دروازه ورته ښکاره شوه نو ده ټوپک د اوږې
نه را کوز کړو. چار چاپېره ئې ورله ډک کړو چې ..... په دې
کښې د نږدې جمات د منارو نه د لوئے الله د لویې کلیمه
الله اکبر په لاؤډ سپیکر کښې په ټول کلي کښې خوره شوه،
ملا د سحر په بانګ و پېلو شروع او کړه شمشېر پښه نیولے
شو. خدائے خبر چې ولې نن د سحر بانګ د شمشېر په زړه کښې
یو نوے طوفان را پورته کړو. نن خو د سحر بانګ د هغه دنیا
بد له کړه ...... څومره خوږ بانګ دے څومره زړه راکښونکے

آواز دے - ملا بانګ وپټلو او شمشیر د خپلو احساساتو په سینه لاهو وه ..... خو خدائے خبر چې څه چل وه چې نن د بانګ شمشیر په دې حقیقت باندې پوهے کړو چې دا دنیا فاني ده - د دنیا ژوند د شمشیر څو ورځې دي - د دې دنیا هر څیز فاني دے - دا هر څه به د انسان نه دلته پاتې شي - دوه لاس او دوه پښې به تړې نه روان شي خو د دې باوجود هم ځنې ځنې انسانان د حرص په خړ سیلاب کښې لاهو شوي دي - د دې باوجود هم یو انسان راپاسي او د بل انسان په مرګ چاړه راکاږي - یو زور راپاسي د بل زور د بچو د خولې نه نوړۍ راوشکوي یو زور راپاسي د بل زور سینه د ټوپک په ګولۍ غارغار کړي؟ څومره ظلم دے؟ څومره زیاتي ده - هم د ځان سره او هم د خپل بال بچ سره ..... د شمشیر زړه ویرې اونیوو ..... رپیدے پرې راغلو - هغه زړه چې څه شیبه اګاهو د نفرت او انتقام په لمبو څرغندې شوې وه - د سحر بانګ هغه لمبې مړې کړې هغه اور یې یخ کړو شمشیر خپله اراده بدله کړه ...

نه نه زه به هیڅ کله د جاپیداد د پاره د زور په سینه کښې د ټوپک ګولۍ سره نه کړم - زه به هیڅ کله خپله تورسرې ورنډه ارکنډه نه کړم - زه به هیڅکرې خپل ویرونه په لاروکو څو کښې نو څرپه وتله ورنکړم - خیر دے که زما بچې نه وي ، خیر دے که زما په جاپیداد

زما مشر رور قبضه کړې ده ، ورور څوک دے؟ زما رور دے کنه؟ د رور ښځه څوک ده؟ هم زما بهابي ده کنه او د سپفور بچي هم زما بچي دي کنه - رور زما رور دے - زما وینه ده - زما منټي دي - نو...... خپله وینه هم څوک په خپله تویوي - خپلې منټې هم چرې څوک د خپل ځان نه پخپله بېربېکوي؟ ...... نه نه داسې نهٔ شي کېدے - داسې به هېچرې اونهٔ شي - زهٔ به هېچرې داسې اونهٔ کړم ......

سپفور د مزکې آمدن څهٔ تول خو پخپله کېږه کښې نهٔ اچوي - په خپلو بچو او خپلې ښځې باندې ئې خرچ کوي - نو..... اے ناپوهه شمشېره د سپفور اولاد کښې ستا اولاد نهٔ دے - د سپفور د اولاد خوشحالي کښې ستا خوشحالي نهٔ ده؟ ..... خېر دے که سپفور زما د بچو د خولې نه نوړۍ را شوکوې ده؟ هغه ته به ځان په دې ښهٔ ښکاري - خو زهٔ؟ زهٔ به هېڅ کله د سپفور ماشومان پردو کوڅو کښې لوغړېدو ته پرې نهٔ بدم ..... توبه خدایه توبه د دې ناپاکې ارادې په سوچ مې غاړه مهٔ بنده وئ - اے لویه خدایه شکر دے زما زړهٔ کښې د انتقام اوردې په خپل فضل سره یخ کړو ..... ځم خپل کورته واپس ځم - خېر دے زهٔ به محنت مزدوري کوم او د خپلو بچو پالنه به کوم - څهٔ د هر چا جایئېداد اونه خونهٔ وي - زهٔ به دا اوګنړم چې زما جایئېداد هډو وُنه - زهٔ دومره بې همته خونهٔ یم چې کښې د خپلو

ځکه د پاره به روزي نشم پیدا کولے - شکر دے په صورت روغ یم شکر دے روغ رمټ یم - محنت مزدوري به کوم او حقه حلاله روزي به ځکه له راوړم - او اوس ...... ؟ اوس ځم چي په جمات کښي مونځ اوکړم او دلوئے خدائے نه بخښنه اوغواړم

شمشېر دَ سپېڅلو، د کوڅي نه واپس کېدو چي په دې کښي هغه په قلبي پسي راروان دَ خپلي کوڅي نه را اووتو او څه وخت ئې چي شمشېر ټوپک په لاس اولېد و نو پوهه شو چي د شمشېر څه اراده دي - خو .... شمشېر زر ټوپک اوکړے ته واچولو او ورمنډې ئې کړې - سپېڅلو ته ورتر غاړه وتو او په سلګو کښي ئې ورته ټوله قصه تېره کړه سپېڅلو هم شمشېر له کلکه غاړه ورکړه او په رټو رټو ئې اوژړل ... قلبه ئې راستنه کړه - شمشېر ئې لاس نیولے کورته راوستو - او چي ځکه غرمه کېده نو ځکه په پولو پټو پړے اېښے وه .....

دَ سپېڅلو دَ مزکې نه ئې دَ شمشېر حصه بېلوله - او خلق ...... ؟ خلق حق حېران وُو چي دا څه دو او څه اوشو - ؟

خوا ـ ے دو نو حېرانېږي ئې هم - د انسانانو په سینو کښي خدائے پاک د غوښي زړونه پیدا کړي دي - د غه د غوښي زړونه نرمېږي هم شي - د غه دَ غوښي زړونه پستېږي هم شي - په دې زړونو کښي الله تعالیٰ مینه محبت هم پیدا کړي دي - خو کاش چي مونږ دَ غوښي په دغه یو ټوټه کښي په خپل صبر او خپلي حوصلي سره دَ مینې او محبت او دغه جذبات راویښ کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان چې موږ د ذهرو په ځاے دګوړي نه کار واخلو چې
موږ په خپل عمل سره یو ظالم په خپل ظلم او یو زیاتي کوه
په خپل زیاتي پښیمانه کړو - په خپلو ناړا موټې نادمه کړو -
په خپلو بدو یې شرمنده کړو -

خواے رو نهو زما یوه خبره دخپل ذهن پسکې پورې
اوترئ - زما یوه مشوره دخپلې لارې مشال کړئ نو بیا اوګورئ
چې ستاسو ټولې کړانې آسانیږي اوکنه - ستاسو ټول نفرتونه
په مینې او محبت بانډې بدلیږي اوکنه - ستاسو ټولې دشمنۍ
په یوې خوږې درنې او نهٔ شلیدونکې ورورولۍ بانډې
بدلیږي اوکنه - اوهغه مشوره داده چې

اے رو نهو د ذهر قدم د پورته کولو نه آګاهو د هغې
په انجام بانډې فکر اوکړئ - که چرې یو قاتل په دې
خبره په سړه سینه سوچ اوکړي چې د ذهر قتل انجام د
پهانسي تخته ده - د ذهر قتل سزا دوزخ دے - نو زما په
خیال چې هیڅوک به قتل اونهٔ کړي - دغسې د ذهر غلط
قدم انجام شرمندګي - رسوائي او پښیماني ده نو بیا د پښیمانه
کیدو نه څهٔ فائده - هغه د رحمان بابا خبره چې

ه تیر ساعت په مثال مړے د لحد دے
مړي چا دي ژوندي کړي په دنیا

* * *

"اِنتقام"

(اسویلے) ژوند .... رو ژوند .... یو څو ورځې ژوند .... د شمېر
یو څو ګھڑی ژوند .... دا ژوند که ډېر خوږ دے نو په
څنې څنې حالاتو کښې ډېر تریخ شي .... سره د دې ظاهري
رنګینو - سره د دې دومره هنګامو - په حقیقت کښې ژوند
تریخ دے .... دا بیله خبره ده چې مونږ خپلو ځانونو له
تېر ورکوو - خپلو زړونو له دهوکه ورکوو - په زور په
ژوند کښې هنګامې را پیدا کوو - رنګینی را پیدا کوو - ګني
حقیقت دا دے چې ژوند تریخ دے .... شته د دې دنیا په
مخ کښې یو انسان داسې هم چې د هغه په زړه به څه غم
نۀ وي ؟ د هغه په زړه کښې به څه ارمان نۀ وي ؟

هر څوک ناقلاره دي ...

غریب ناقلاره

امیر ناقلاره

کونډه ناقلاره

تورسرې ناقلاره

د اولاد خاوند ناقلاره -

بې اولاده ناقلاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دنیا په مخ هرڅوک ناقلاره دي - نو بیا، ژوند تریخ شو که؟
په دې تریخ ژوند کښې څنې وخت داسې حالات راپېښ شي
داسې واقعات راپېښ شي چې ژوند زهر شي گنله پرشي -
جماله ببو مې یاده شي - ښځه مې یاده شي - هغه سرو هلې بروهلې
جماله هغه ښوتنې سپېلنې جماله - هغه چې هر وخت به اوتره اوتره
وه - هغه چې هروخت به لکه د پارې ناقلاره وه ..... ولې؟
رونهو د ولې جواب ډېر دروند دے - ډېر بو گنو ونکے دے -
د ولې جواب خود انسان په زړه کښې پرهرونه جوړوي نو
بیا .... ؟ بیا به درته زه څه ووایم چې جماله ولې داسې ناقلاره
وه - ولې داسې لېونې سپېلنې وه - ولې یې شونډو داسې
پوستکي نیولي وو .... تاسو ته نه ده معلومه چې د جمالې په
زړه کښې اور بلېده او دود اورد غولمبو د هغې په شونډو
پارونه جوړ کړي وو - جماله د انتقام په اور کښې سوزېده -
د هغې په زړه کښې د انتقام اور په غرغنډو تو -.... او انتقام
... د چانه؟ دیو داسې څیز نه چې هغه خبره له شوې کولے -
د دغه څیز د جمالې د شونډو په پارو څه کار نه و - نو
بیا هم جمالې بیو د یو سور په حیثیت د دغه بې زبانه څیز
نه داسې انتقام واخستو چې د دنیا د پاره یې یو مثال پرېښودو -
څه ووېمه جمالې .... چې ستا دا قدم گني خودکشي وه -
ستا دا انتقام گني گناه وه .. ته نه زه ستا دې قدم ته، دې
انتقام ته خودکشي نشم ویلے - تا خودکشي نه ده کړې -

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمالې بېو خودکشي نه ده کړې - جماله خو شهیده ده - شهیده - ځکه
چې هغه مور وه - هغې دا هرڅه د مورولۍ د جذبې نه ډېرې
مجبورتیا د کبله کړې دي - د زوے .... د ظلمي زوے ناګهانې
مرګ د هغې دماغ مفلوجه کړې وه - هغه ئې لیونۍ کړې وه ...
څوک څه خبر دي چې دیوې مور په زړه کښې د اولاد د پاره د مینې
او محبت څه جذبات وي څوک نه دي خبر چې یو مور په خپل
اولاد څومره مینه وي ..... او چې څوک نه دي خبر نو را دې
شي د جمالې بېو د لیونتوب نه دې ځان خبر کړي - د هغې په انتقام
دې ځانونه پوے کړي ، او بیا دې دا فیصله او کړي چې د هغې
دا انتقام کښې خودکشي وه ؟

جماله ! زمونږ د کلي یوه سپین سرې بوډۍ - زمونږ د کلي یوه
غیرتي پښتنه بوډۍ - د دغې بوډۍ ظلمي زوے و چې
لونګ ئې نامه وه - روښ د لونګ د ژوند قصه به درته نه
کوم - د دې خبرې د کولو هم څه ضرورت نشته چې لونګ
مور څنګه لوے کړے و - په څه څو اخون ئې لوے کړے و - جمالې
ته لونګ په غېږ کښې یتیم پاتې شوے و - او د خپل کنډتون
دا ۲۵ کاله دې صرف د لونګ په دا تېر کړي وو - بې د دې
خدمتونه ئې کړي وو - په دې طمعه چې لونګ به مې خدائے
لوے کړي - او زما ټول ارمانونه به پوره شوي .... د جمالې
په زړه کښې ارمانونه ټوټې په ټوټې پراته وو - او کله کله به
چې ځان له ناسته وه نو د ارمانونو ټنسته بوده به ئې را برابره وله -

او یوه ورځ هم دا سې د تصوراتو په دنیا کښې د ورکې جمالې
ترغوږو دا آواز راغلو " لونګ په سیند کښې ډوب شو"
.... دې آواز د جمالې دنیا د سترګو په رپ کښې دړې وړې کړه -
د مور دپاره دا آواز د شین آسمان تندر و چې په جمالې راګوزار
شو -

رونړو ! زه درته د جمالې د هغه بې واره چغو - هغه
د لیونو په رنګې ترکوره او ترکوڅې لیونۍ لیونۍ منډې
هغه چې په مخ سر وهلو ئې راپاندې کړې - هغه چې ګریوان
ئې څیرې ویرې کړو - هغه چې د سر ویښته ئې په موټو
موټو اوشوکول - دا ټوله نقشه درته په الفاظو کښې نشم
بیانولے - ځکه چې ما سره دومره دردېدلي الفاظ نشته چې د هغې
د سپړو سپړو کوکارو نقشه پکښې راځائے کړم - ما سره
دا سې په غم لړلي الفاظ نشته چې د جمالې غم ته ئې وراغوندم -
ما سره دومره حوصله هم نشته چې زه درته د هغه وخت او
هغه موقعې حالات په زور زېر بیان کړم -

یو زړه جمالې ته او وے چې راشه ته هم سیند ته ټوپ کړه
چې د زوے سره ستا هم د لاش هډو پته او نه لګي - چې د لونګ
سره سم ستا غوښې هم د سیند کبان اوخوري - چې مور او
زوے دواړه په یو رنګ مرګ مړه شو - خو جمالې د زړه نه
تپوس اوکړو چې زما دا عمل به د لونګ سره د مینې او همدردۍ
دپاره کنې د اظهار حق اداکړي ؟ او دا حق که اداشي نو زما

په زړه کښې چې د انتقام کوم اور بلېږي دا به کنې سوړ شي؟ نه دا اور داسې نه
سړېږي - دا اور به صرف د انتقام په ذريعه سړېږي - او نن ... زه د دې کلي د خلقو
په مخکښې قسم خورم چې زما لونګ په او بو کښې مړ شو زه به پس له دې نه ترمرګه پورې
د او بو څاڅکے د حلق نه تېر نه کړم .... جمالي قسم اوخوړ - او د دې قسم نه پس د لونګ
مور د او بو کټورے شونډو ته نژدې نه کړو - ورځې تېرې شوې ، هفتې تېرې شوې
خو د جمالي د حلق نه د او بو څاڅکے تېر نشو - ژبه ئې داسې اوچه وه لکه لرګے - لکه د
سادړن لوټه .... آخر تر کومه پورې - خلقو ډېر کوشش اوکړو چې جمال له يو ګوټ او به اوڅکي خو
جمالي نه د چا منت منلو او نه زارې ..... آخر تر کومه پورې ...
تر کومې پورې به غمځپلې مور د تندې مقابله کوله - تر کومه
پورې به د خپل قصد پوره کولو د پاره د ژوند سره په ړزولو
وه - آخر حوصلې جواب ورکړو - د حالاتو د مقابلې د پاره
توان ختم شو - د ژندکۍ علامې شروع شوې - جمالي حق ته
سترګې اونيولې نو په داسې حالاتو کښې، د مالت يوې زنانه د
او بو جام د جمالي شونډو ته رونيوه ..... خو د لونګ مور
د او بو جام له چپېړه ورکړه - او په سترګو سترګو کښې ئې دغه
ښځې ته اووے چې ..... زما په غېږ پورې خندا مه کوه زما د
انتقام په لاره کښې اغزي مه پېدا کوه ..... پرېږده چې زه
خپل قسم پوره کړم - پرېږده چې زه خپل انتقام واخلم....
او چې څو لحظې نورې تېرې شوې نو جمالي خپل قسم پوره کړو -
جمالي خپل انتقام پوره کړو - مرګ له غاړه غړې ورغله خو څاڅکے
او به ئې د حلق نه تېرې نه کړې - او هغې د او بو نه خپل لونګ

بدل واخستو -

(اسو پلے) اے دَمیاندو زرا منو څهٔ پوے شوی ؟

دَ مور مقام درته معلوم شو ؟

دَمور زړهٔ درته معلوم نه شو ؟

لیږ په خپلو ګرېوانو کښې سرونه ښکته کړئ او د خپل هغې عمل جائزه واخلئ کوم چې نن صبا زامن دَمیاندو سره کوي -

اے دَ ځوانئ په نشه مستو زلمو تاسو مهٔ کوئ کوم دَ مور سره ضدونه قصدونه مهٔ کوئ - مور مهٔ خفه کوئ - مور مهٔ ژړوئ - دَ مور د خفګانی سره به درنه الله خفه شي دَ مور په ژړا باندې عرش په لړزانی شي .... دَ مور ډیر لوئ مقام دے ډیره لویه درجه ئې ده - دَ کومې مور دَ پښو لاندې چې جنت وي نو دهغې درجه او مرتبه څنګه ده چانه اوچته نشوه .... ؟ مور ډیره مقدسه هستي ده - او ددې مقدسي هستي عزت او احترام په هر اولاد باندې لازم دے - بلکه فرض دے - او کوم اولاد چې دا فرض ادا نهٔ کړو نو خپل آخرت ئې خوار کړو - خپل ځان ئې دَ دوزخ د لمبو حقدار کړو -

اوښکې

(اسویلي) روستي پارو - مُلا لا بانګ نه وُ وېلی - ټوله دنیا په
خوا بُه خوب اوده وه .... چُپه چُپیا او بوګنوونکي خاموشي
..... نه د سپو غپال او نه د چرګ چغو آواز - کله کله به د یوه نیم
چرګ آواز په دې خوشې بېده یا کښې تر لرې لرې پورې خوره شو
او زما د ویرې نه خوره ووه زړګی به په څه قدرې راغونډ
شو .... د اوبو وارې وُ - یوځم په اوګه پښې ابله پښې
تُند تُند پټې ته روان وم - لا د را ته سمه نه ښکارېده - په
خپل دلیل تلم ... چې لوېې ادیرې ته ورسېدم نو ......
څه فریاد غوږونو ته غوږ شو .... او فریاد .... زړه
بوګنوونکي فریاد - د پښو لاندې نه مې مځکه اوتښتېده - زړه
مې په درزېدو شو - په ځائې اودرېدم - کلیمې مې په ځان چُف
کړې - بابا کان مې را اولړزول - په دې ادیره کښې زه څو ا
عالم
هم څو څو ځله ویرېدلې یم - دا ځیره درنه ادیره ده - دلته غیب
ډېر زیات دي .... ځکه خو چې ما فریاد واورېدو نو رپېندي
وا خستم - د کو کښې شاته کېښنا ستم او غوږونه مې د فریاد په
لوري اونیول ..... فریاد .... د ښځې فریاد معلومېدو د زړه
زغل نه را وتې فریاد .... په هر فریاد کښې بې شمېره طوفانونه

ښکاریدل - ما داسې محسوسوله چې لکه په دغه وخت کښې د اديرې
کانې يو تحې وني غنې هر څه په فرياد وو - داسې معلوميده
چې لکه شپه دا فرياد نور نشي زغملے نو ځکه داسې په منډه منډه
مخ په وړاندې روانه ده او د صبا ستر ګه ددې فرياد د اوريده او
ديداره په بوګنيده و نکو قدمونو رو رو ساه نيولې را روانه ده.....
زه هم هغه شان غلے ساه را ښکلے د کوټې شاته ناست وم - شپه
ساعت تير شو - رڼا رو رو را خوريده - په خوا و شا جماتونو کښې
د سحر بانګونه شروع شول - خو زما په ښو کښې لا هغسې دم نه
و..... چې رڼا ښه را خوره شوه نو رو رو په آرام د فرياد
په لورې روان شوم .... فرياد اوس کم شوے و. څه ګورم
چې د يو قبر د پاسه يوه ښځه په سره جوړه کښې چې لاسونه
ښې ئې په نکريزو سره وو نوره وره پرته وه. زړه مې يو درز اوکړو.
په سترګو مې تياره راغله ..... دا؟ دا خو د شيرين قبر دے.
د ځواني مرګ شيرين - د نيمه خوا شيرين - د مور پلار د ايکې
يو زوے شيرين - هغه شيرين چې تيره شپه ئې د واده ډولئ کور
ته راوړلې وه - چې مور پلار ئې په واده د خپل زړه ارمانونه
رژولي وو .... هغه شيرين چې د جانې د يو نظر کتو د پاره ئې
په کلونو انتظار کړے و ...... نن هغه شيرين د جانې د يو نظر کتو ته
مځکښې په دې خوشې بيابان کښې د خاورو د دې ځلې د لاندې په خوږه
خوب اوده دے - ما ته سمه ستې د شيرين د واده شپه را په مځکښې شو.
څومره خوند و د شيرين په واده کښې .... څومره په خوشحالۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشحالي سوَ شیرین ډولۍ راوړلې وه او بیا دوا ډه په شپه هغه تر تېرما سخته پورې شیرین په حجره کښې دَ دوستانو سره څو مره خوند تاک کپ لګولې وُ - او بیا مونږ هغه کورته په تلو مجبور کړو - چې څه څوک په ستاپه انتظار کښې وي .... شیرین سُسکي غونډي شو او کورته روان شو - په تُند و تُند و قدمونو ..... دَ هغه کورته ډېره تادي وه - دَ هغهٔ په زړهٔ ډېرې خبرې وې چې جمالي ته ئې کول غو ښتل - څهٔ ګیلې هم وې او څهٔ مانې هم - څهٔ وعدې هم وې او څهٔ لوظونه هم - ډېرو خبرو - ډېرو سوالونو او ډېرو تپوسونو دَ هغه په زړهٔ کښې دغ دغ جوړه کړې وُ - هم په دغه سوچونو کښې هم په دغه فکرونو کښې دَ جمالي دَ دیدن خوږې تلوسې ئې په زړهٔ پورې ځنګې نیولې روان وُ، چې شیرین خپل منزل ته ورنزدې شو - چې خپلې کوڅې ته ورنزدې شو - نو ناګهانه درې ډزې اوشوې - هغه په وړومبې ډز شیرین پړمخې راپرېوتو - جوړې دَ زړهٔ په سر لګېدلې وُ - دَ هغه زړهٔ په سر چې کوم دَ جمالي دَ پیدو دَ پاره ناقراره وُ - چې کوم په دغه وخت کښې دَ مینې محبت جذباتو ته لبریز وُ، دَ هغه زړهٔ په سر شیرین اولګېدو - او چې دَ ځجرې خلق ور رسېدل نو هغه یوه آخرنۍ سلګۍ او وهله او په دغه سلګۍ کښې هم دَ هغه په شونډو دَ جمالي نوم وُ - ......

شیرین ساه ورکړه - دَ زړهٔ خبرې په زړهٔ کښې پاتې شوې - نهٔ ئې دَ جمالي مخ اولیدو او نهٔ ئې ورته دَ خپل زړهٔ خبرې اوکړې .....

دَ شیرین مور لکه دَ لېونو لاسونه ئې کړې - پلار ئې سرتور سړ

او پښې ابله پښې راغلو .... او .... جماله ؟ جماله هم په سره جوړه کښې پښې ابله پښې او سرتورسر د شیرین سرته ولاړه وه د جالي سپین په مزکه پروت و په مرګ ئې هم په شونډو مسکا خوره وه - لکه چې جالي ته وائي چې " اے نادانې پېغلې خندا کېږه مه - په دنیا کښې د چا ټول ارمانونه نشي پوره کېدے ..... دغه یو ارمان مو بس و چې پوره شو - او ته په سره ډولۍ اوسره جوړه کښې زسونډ کره راغلې - او نور ..... ؟ نور ملاقات به په هغه جهان کښې کوو - کوم ځائے چې نه غم شته او نه مصیبت - کوم ځائے چې نه قصد شته او نه حسد - کوم ځائے چې د دوو مینو ترمینځه څوک دېوالونه نشي ودرولے" ..... جماله غلې ولاړه وه ..... ټول کلي د ځوانې مرګ

شیرین په ناګهانه مرګ د غم اوښکې تویولې - خو جماله غلې وه - د مزکې غبر ختو خو د جالي نه .... دغې په سترګو کښې اوښکې نه وې .... حېرانه وه چې دا څه وو او څه اوشول ؟ دا زه کوم ځائے وم - کوم ځائے ته راورسیدم او په کوم ځائے کښې پاتې شوم .. او غونډې په مزکې کښېناسته - د شیرین په وینو لړلے سرئې په خپل پتون کېښودو - څو ښکه سونګه کښېناسته .... پکار ده چې په دغه وخت کښې جالي په دېو دېو ژړلے وے - پکار ده چې د شیرین په وینو لړلے مخ جالي په خپلو ډېرو اوښکو وینځلے وے خو .... د جالي په سترګو کښې چې اوښکې نه وې نو څکه هغې ژړلے هم نشو .... او چې څه وخت شا فې بیو او وې چې جماله

سپېره ده، دومره سپېره ښځه! دې سره د شیرین د پاره دود او ښکلي هم نشته .... د جالۍ په زړه تیاره راغله -- یوه تېره کړیکه ئې او وهله او بیا هوښه په شیرین راپرېوته .... د شیرین مور پلار ناوې جماله د لاس پښو ته او نیوه او یو خوا ته کښېنوله ئې ور واچوله -

رونبو! ډېر د غم ساعت و .... سمه د قیامت شپه وه - صباله ماښکر چې کېږي و نو د شیرین جنازه پورته شوه - د ځوانۍ مرګ شیرین جنازه - د مور پلار د ارکي یوزوئے جنازه - د یوې شپې د زلمۍ جنازه .... مور پلار په وازه خوله ژړل - هرچا ژړل - ټول کلي ژړل - خو جماله .... ؟ جماله هم هغسې ګونګه سونګه وه - جنازه پورته شوه ... شیرین خاورو ته او سپارلے شو .... قبر ئې جوړ شو او هم هغه د واده ځمکې په قبر او غوړولے شوه .... خلق د کلیس زوړ نه سرو نه کلي ته واپس راغلل -

او اوس .... ! اوس دا هغه د یوې شپې ناوې جماله ده چې ښکاره ئې ټوله شپه د شیرین په قبر تېره کړې ده - زه ور روان شوم - ما وے چې راپورته ئې کړم او ورته او دا هم چې اے د ارکي "یوې شپې ناوې" خه بس دے کور ته لاړه شه -

"مرې چا دي ژوندي کړي په ژړا"

خو چې زه ور نزدې شوم نو جالۍ لکه د لېونو د قبر سره خبرې کولې .... "شیرینه - بیا وفا شیرینه! ووه خبرې دې هم را سره او نه کړې او لاړې - دا وه ستا هغه مینه؟ د روښنه چې مینه دې

بیا لیلے نشوه نو لا فې دې څخه له کولې؟ بې وفا دومره څو یه را ښکاره شوے وے چې دَ وادهٔ په څهرو کښې خوږې لیدلے قدرله وے نیمه څوا زلمیه داسې زر سرور شوې - زړهٔ سپېره دې چا ستـه پر پښنودم -

شیرینه ماخو دَ ځان سره دَ ارمانونو یوه لویه دنیا راوړې وه - ماخو ځان له دَ خوشحالو یو لوئے محل جوړ کړے ؤ - بې وفا څنګه دې دَ سترګو په رپ کښې زما دَ ارمانونو دنیا ورانه ویجاړه کړه -

شیرینه! یو دوه خبرې راسره اوکړه صرف دوه خبرې چې دا زړهٔ مې په لږ غونډې ډاډه شي - ستا دې دَ ښکلي وادهٔ په دغه څهرو قسم وي کومې چې اوس ستا په قبر غوړیدلي دي - ستا دې زما دَ ښېښو لاسونو په نکریزو قسم وي شیرینه چې دوه خبرې راسره اوکړه - دوه خبرې - دوه .... جمالې یوه سلګۍ اوو هله اود سلګۍ سره دیوې شېبې تاوې ښخه وه - او چې اومې کتل نو یه مهو کښې ئې دوه غټې غټې اوښکې لکه ملغلرې اوېزان وې -

(اسو پلے)

رونو ډېره دردناکه ننداره وه - زړهٔ مې غوښتل چې په چغو چغو اوژاړم زړهٔ مې غوښتل چې لاړ شم شافی ببو راولم او ورته اوښایم چې جماله سپېره نهٔ وه - ما شله اوکوره دَ جمالې دَ سترګو نه اوښکې راتوې شوې داسې اوښکې چې ټول ادیره ئې اولړزوله، داسې اوښکې چې قیامتونه پکښې پټ وُو -

چپې

لکه چې نن سیند بیا په غورزنګ وُ - شل کاله وړاندې
له
چې کوم سېلاب راغلے وُ او دکوم سېلاب یوې چپې چې ملا
د ځان سره راوړې وه - لکه چې هغه سېلاب نن د هغې په
سینه کښې بهېدو او د سترګو نه ئې روان وُ -

د دوو میاشتو ماشوم ناجوړه زوئے د ملالې په غېږ
کښې پروت وُ ژړېدو - د ډېر ساعت نه ئې اوچې سلګۍ
وهلې څو اوس داسې غلے شوے غوندې وُه ملاله نهٔ د ځان
د حاله خبره وه او نهٔ د زوئے د حاله - په مزکه ئې پرلت
وهلې وه او زوئے ورته په غېږ کښې پروت وُ - د ملالې ګرېوان
پرانستے وُ - ببېر سر - خېرنه څېرنه - داسې معلومېده چې
لکه د ملالې ګرېوان هغه ژُول پرانستے وي - کوم چې د
سحره راسې د هغې په سینه کښې اوتو - خدائے خبر چې په
هغه خبره کښې څهٔ وو کوم چې کلدېن نن سحر هغې ته
کړې وه - او کومه یو چې کله هم هغه ملالې ته اوکړه -
نو د هغې زړهٔ یوه ئې ناقلاره کړو - د هغې د نیا به ئې تناره
کړه - باران - سیلۍ او طوفان په راغلو او د ملالې د
سترګو نه به روان شو - د ملالې قرار - صبر او هغه لړه

ډېره تسلي کوله چې د ماشوم زوی په وجه د هغې زړه
ته وه . هغه هر څۀ به د سترګو په رپ کښې په طوفان
کښې لاهو شو . خو ګل دین د هر څۀ نه بې پرواه د افیمو
په نشه کښې نیم ویده او نیم اوده وُ . هغه د هیڅ نه
نۀ وُ خبر . ګل دین موچي وُ . په کلي کښې به یې د زړو پېزار
مرمت کولو . د افیمو نشې د هغۀ نه په ځوانه خوانۍ
کښې بوډا جوړ کړے وُ ...... ملاله په پېغلتوب د
ګل دین د شکي طبیعت او سخت مزاجۍ نه خبره وه . او کله
کله به چې د کلي پېغلو د ګل دین د سخت طبیعتۍ ذکر
ملالې ته اوکړو نو هغه به ورته مُسکۍ شوه او
جواب به یې ورکړو چې خبره دے د وادۀ نه مخکښې هر
زلمے داسې وي او چې وادۀ اوکړي نو بیا ...... بیا به
کۀ خېر یي هر څۀ سم شي ..... او د وادۀ نه پس څۀ
موده ګل دین سم دم وُ .. د ملالې سره یې ډېر ښۀ تعلق
وُ خو رو رو هغه بیا په زړۀ لاړ روان شو . سپکې سپورې
ستغې خبرې او رټل . هر وخت یې په نۀ څۀ خبره بدې
ردې ویل د ګل دین عادت شو . او یو ورځ خو یې چې
ملاله په نۀ څۀ خبره راګیره کړه او وې وهله نو د ګل دین
په دې زیاتۍ د ملالې زړۀ ته لویه صدمه اورسېده ...
او بیا دا څۀ یو ورځ نۀ وه بلکې وهل او ټکول د ملالې
تقدیر شو . دې ټولو نا ارامو ته ملالې غاړه ایښودلې وه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هرڅه هغې زغمل خو ..... یو دا خبره ؟ دا خبره هغې
نه شوه زغملے دا هغې نه شوه برداشت کولے .... هغې دا
منله چې هغه په ماشوم والي سینه کښې د سیلاب یو چې
چپې د ځان سره راوړلې وه - خو د هغې دا یقین وُ چې
هغه .... "هغه" نه ده څه چې ګلدین وائي .... ملالې د
ګلدین دا خبره نه شوه زورېدے - او هر کله به چې هغه
ملالې ته دا خبره اوکړه نو د ملالې به د خپل ځان نه هم
زړه تورېدو او د ګلدین نه به هم ورله کرکه ورتله .....
په دې اکښې شک نشته چې د ماشوم د پېدا کېدو نه پس د
هغې مينه اوس تقسیم شوې وه - د ګلدین زور زیاتې چې د
ماشوم زوئے په مینه کښې را نغښتلې وه - خو د دې باوجود
هم د ګلدین دا خبره نه د هغې دپاره بنه وه نه د ګلدین
دپاره او نه د هغوی د ماشوم بچي دپاره بنه وه ....
هر څو که د ملالې د ګلدین سره هغه هومره مینه نه وه لکه
چې څو او وه خو ..... بیا هم خاوند خو چې وُ کنه ؟ ملالې نه
غوښتله چې خاوند ورته څه داسې خبره اوکړي چې هغې له
پرې د خپل ځان - خپل خاوند او د خپل ماشوم زوئے درې
وارو نه کرکه ورشي - خو هغه بې وسه وه ، هغې خاوند
نه شو منع کولے - ملاله به د ګلدین نه دومره ویرېده چې
د هغه په مخکښې به ئې په زوره ساه هم نه اخسته ......
نن سحر هم هغه چې د کوره وتو بیا په نه څه خبره ئې په

ملالۍ دا باندې کړې يښه چې اووهله او په ټولو کښې چې د
رېښې غوټۍ تېره لمحه کښې اووے «د حراموني» او د
دې ټکي په اورېدو د ملالۍ په زړهٔ هغه تيارهٔ راغله
کومه چې د يو طوفان د راتلو نه اول راځي .... ګلدين لاړو
د کوټې نه اووتو - او ..... طوفان راغلو .... سېلاب
راغلو - کوم سيند چې د ملالۍ په سينه کښې غورځنګونه
وهل هغه د ملالۍ د سترګو نه روان شو .... چپې چې
وهلې ..... د سحر نه ماځيګر شو خو طوفان د کمېدو يا د
اورېدو نوم نهٔ اخستو ..... کېدے شي چې دې چپو هغه
لاهو کړے وے - خو په دې کښې چې د دروازې د لرې کېدو
آواز تر غوږ وشو .... د ملالۍ د زړهٔ درزا په زيات تېز وشوه -
د هغې خيال وُو چې جوړ موچي ګلدين راغلو، او خدائے خبر
چې ولې نن د هغهٔ راتلو کښې ملالۍ ته خپل مرګ ښکارېدو
.... خو .... جوړ هغهٔ نهٔ وُ دروازه هوا لرې کړې وه - په
کور کښې کوټ روڼا نهٔ وې - د جمالې سره فکر شو چې د هغهٔ
د راتلو نه مخکښې د سيند نه يو منګے اوبهٔ راوړي
نو بيا به کټے شي ..... هغې ماشوم زوے په ژړا په کټ
کښې پرېښودو او منګے په سر د کوټې نه اووته د وادهٔ نه
پس دوه کاله اوشول چې ملاله هم په دې لاره سيند ته د اوبو
د پاره ځي راځي .... نن خدائے خبر چې څهٔ چل وُو چې منګے به
سر په دې لاره روانه شوه نو خپل پښې لټوب ورته

راځکنبې شو- په پېغلتوب هم ملاله څهٔ مالداره نهٔ وه -
ولې بیا هم دالاره داسې شاړه او داسې سپېره څو نهٔ وه -
دوه کاله آګاهو به چې ملاله منګې په سر د نورو جینکو سره
په دې لاره روبوله تله نو خپل ځان ورته دومره بې وسه
او مجبوره نهٔ ښکارېده، ځکه چې د ګلاړین خیال او د
ګلاړین سره د ژوندون د پسکی په تړلو هغې ته ځان د
نورو او همځولو جینکو نه ډېر شسته من او ښکاله ښکارېدو
خو هغه ټول خیالونه او خوبونه څو ننی دروغ ثابت شول..
.... دا ولې؟ دا وه ولې، په جواب به ملالې لا سوچ کولو چې
مخامخ سسند ښکاره شو- چپ چاپ خلې غلې .... او خاموش
خاموش به په دو .... ملالې زر زر په تادۍ منګې ډک کړو او
په تند و ترومونو کورته را روانه شوه او چې کورته را غله
نو ماشوم بچوړې ډېر ژړلې وو- ځکه چې اوس یې د ژړا په
ځائے اوچې اوچې سلګی وهلې .... ملالې منګے په کړو بخ
کښېنودو- ماشوم یې راوا خستو خپلې سینې ته یې را جوخت
کړو او یوه اوږده ساه یې وا خسته د ماشوم سینې ته به
رانژدې کولو د هغې زړهٔ ته ډېر اطمینان او رسېده - هغې
داسې محسوسوله لکه چې د هغې خور وور زړهٔ را ټول غونډ شي
شو ماشوم هم داسې ملالې په خپلې سینې پورې نیولے وُ
چې په دې کښې ګلاړین موچې د پښو د ولچه په لاس په کوځه
رانوتو- او د راتلو سره یې په مړاوې آواز اووے ......

در نړۍ کار نه ؤ وراغلے - بس دومره پیسې مې ګټلې وې چې ځان له مې اېښې او د چا ښو د پاره مې دا پیسې دا وړل ""

ګلدین په دالان کښې خپل د موټې توب د سامان صندوقچې کښېښودو او د پښتو دوبچه ئې ملالۍ له ورکړه او ورته ئې اووے چې زه حجرې ته لاړ ځم چې راشم نو بیا به چائے څښم ..... ملالۍ دوبچه د ګلدین نه واخسته په چارګۍ ئې کښېښوده او بیا ئې ماشوم په غېږ کښې واخستو او د سوچونو او فکرونو په سمندر لاهو شوه ..... په دې کښې پښتو راغله د پښتو دوبچه ئې پرانستې د چارګۍ ته راګزار کړه ..... پسې توے شول او د ملالۍ سره غم شو چې اوس به څه کوم - اوس به چائے د څه نه څښوم - اوس که ګلدین راغلو او خبر شو چې پسې د مزکې خوراک شول نو هغه خو به ما مړه کړي - هغه خو به په دې تېر ما سخت تر ما د کوره اوباسي - او چې د کوره مې اوباسي نو زه به چرته ځم - زه به کوم خوا ته ځم - زه به د چا کره ځم -

وخت په منډه منډه روان ؤ تېرېدو - ملاله هېڅ په حساب نه پوهېده چې څه چل اوکړي ... په دې کښې ئې خپلې سینې ته پام شو - ماشوم تا جوړه ؤ تول ورځ کښې ئې سینه نه وه څښلې ..... سینه ئې ډکه وه - د ملالۍ سینه ډکه وه ..... هغې هرو نور سوچ اونه کړو خو دوبچه ئې راواخسته او زر زر ئې دواړه سینې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوړې کښې تشې کړې - پښتنې لاړې په نغري سوره کړه ....
او په څه ساعت پس چې ګل دين د څېړې نه را غلو .... په
لټ کښې، کښيناستو نو ملاله په مرو مرو قدمونو لاړه - پياله
او چائے جوش يې راواخستل او ګلدين ته يې په مخکښې کېښودل -
ګلدين پيالۍ دکوله او پيالۍ به يې تشوله - ملالې په کښېنه
سترګه ګلدين ته کتل .... د هغې زړه غوښتل چې را پاسي او
د ګلدين د خولې نه پيالۍ راوشوکوي او ورته ووايي چې
ګلدينه مه کوه .... دا څه کوې - دا چائے مه څښه دا چائے
چې په کومو پيسو کښې پخې شوي دي هغه پيسې په تا حرام
دي - خو .... ملالې له به دومره زړه چا ورکړے وے - دا
ټولې خبرې که د هغې زړه غوښتلے نو هم کولے نه شوې نه
شوې کنه .... د هغې په زړه يوه تياره تله او بله
راتله .... سوچ يې کولو چې دا څه ووُ او څه را پېښ
شو - دا نور غمونه کښې لږ ووُ چې دا نوے غم يې د خپله لاسه
خپل ځان له راپېدا کړو ..... ساک ترې نه سيلۍ اوړے
وُ - ماشوم هم د لوږې د لاسه الوت بلون کولو - په ژړا
ژړا يې زړه ستړے شو - ګلدين ډېر صبر اوکړو خو آخر
صبر يې تمام شو. او په سختۍ سره يې ملالې ته اووے ....
څه له يې ژړه وې پيسې ورکړه کنه".... پيسې؟ پيسې ورکړم
د څه په ترۀ ورکړم .... د سينې ته يې واچوه کنه؟ ....
په سينه کښې څه دي - تا چې کوم پيسې راوړلې وو هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېښو توی کړل - او ما تاله چائے د خپلې سینې په ښو کښې
پټې کړې - هن ؛ گل دین د کټ نه را ټوپ کړو - تخته د کټ
سره نژدې ښخته پرته وه - هغه ئې را اوچته کړه او چې را
خطا ئې کړه نو ملاله څو ځل شوه څو د ماشوم د سرنه یوه سره
داره د ملالې په مخ خوره وره لاړه .... ماشوم اول یوه
تپوه کړیکه او بیا یې څو سلگۍ اووهلې او غلے شو - ملالې
د زوئے د سرنه د وینې دارې چې اولیدې نو بې هوشه په
مزکې پرېوته - او گلدین ؛ گلدین را پاسېدو - ملاله ئې د
څو نښتې نه اونیوه را اوچته ئې کړه - دهغې مخ په وینو
لت پت وه او په داسې حالت کښې گلدین ورته اووے چې
یو - دوه - درې - ته په ماطلاقه ئې - څه او څه د دې
کور نه چې کوم څوا دې څو به وې لاړه شه ..... او ملالې
خپل ماشوم زوئے را پورته کړو او نېغه سیند ته را غله -
په سیند کښې سېلاب را غلے و - سیند په غورزنگ و چپه
به راتله او چپه به کښېناسته ... په دې کښې یوه چپه
را غله - د نورو چپو نه لویه ډېره لویه - او ملالې
ته داسې ښکاره شوه چې لکه د غه چپه د دې مور وې هغه
مور چې دې یدلې نه وه - چې دهغې په سینې دې څېرې
لوبې نه وې کړې - دې داسې محسوسه کړه چې د غه
چپې خپله غېږه خوره کړې ده او ملالې ته وائې چې اے
د دنیا غمونو ځپلې لوڼې را څه چې زه در له په خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غېږ کښې ځای ورکړم او ملالۍ خپل زوی په سینې پورې کلک نیولی د غه چیږې ته ځان او سپارلو، او د غه لوېې چپې ملاله
په خپلې غېږ کښې وا خسته او لاړه په قلاره شوه - او ملاله
دَ ستړي ژوند دَ ستو مانو نه دَ ټول عمر د پاره خلاصه
شوه -

اِنسان او انسانیّت

(اسو پېلے) ..... دَ دې دنیا په ځمکه ډېر داسې زړونه شته چې

ډېرو غمونو پلنې تناکې جوړې کړې دي -

ډېر داسې انسانان شته چې دَ هغوی زړونه

د ډېرو غمونو دلاسه

سُوري سُوري او غار غار دي -

ډېر داسې پلاران شته

چې په ژړا ژړا یې سترګې کو غالوته پرېوتې دي -

ډېرې داسې مېندې شته

چې په ژړا ژړا یې دَ سترګو تور په سپین بدل شوی دي -

ډېرې داسې تورسرې شته

چې د ځېل ځوان خاوند په ناګهاني مرګ یې ځواني دَ خاورو

سره خاورې شوې ده - چې ارمانونه یې په اورستې شویدي -

خو په ژړا د چا قسمتونه چرې نهٔ دي بدل شوي -

مړي چرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي -

ارمان چې دَ ګلاب غوندې بنګلو او ښائسته ځواني مړګانو

دَ ځېلې بودۍ مور

دَ ځېلې زړهٔ چاودې مور دَ ځېلې غمژبلې مور دَ زړهٔ سره -

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړهٔ د تل نه راوتے فریاد اورېدے شوے

هغه فریاد چې عرش ئې په لړزان کړے وهٔ -

چې فرښتې ئې هم په سرو سترګو ژړولې وې

ارمان چې د ګلاب په رنګ شهیدانو څو

د پلار د سترګو نه داروان هغه سېلاب لیدے شوے کوم

سېلاب چې د سترګو په رپ کښې جهانونه غرقولے شي، کلي او

ښارونه ورانولے شي -

ارمان چې د ګلاب په رنګې

ښېمه څو اشاه زلمو څو د خپلو کونډو تورې سرو

هغه سلګۍ اورېدے شوې

چې کومې سلګۍ د اورېدونکو په زړونو کښې زخمونه او

پرهرونه جوړوي -

اے د خپلې مور د سترګو توره ګلابه

ته کښې د خپلې غم ځپلې مور فریاد نهٔ اورې

اے د خپل پلار د زړهٔ ټکوره ګلابه -

ته کښې د خپل بوډا پلار د سترګونه روان

د رنو رنو اوښکو سېلاب نهٔ وینې

اے د چا تورسرې د ژوند ملګرې په ګلابه ته د خپلې تورسرې

د پرهر پرهر زړګي نه د زخمي زخمي زړګي نه راوتے فریاد

نهٔ اورې -

اے بے غمه ګلابه د غه سلګو څو ټول کائنات په لړزان کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه فریادونو څو عرش په لړزان کړے دے -

دغه د ټپلار دَ سترګو اوښکے څو کانړي زړونه هم اوبهٔ اوبهٔ کوي او تهٔ ......؟

تهٔ بیا هم غبرګ نهٔ کوې،

تهٔ بیا هم خاموشه شونډې پروت يې!

ګلابه خدائے ګواه دے چې تا څو به دَ پردو په سترګو کښې اوښکې نښوې لیدے -

خدائے ګواه دے چې تا به دَ خپلې مور په تندي کښې دخفګان ګونجې نهٔ شوې لیدے -

تهٔ به دَ پردو پلارانو دپاره دادو وې

تهٔ څو به دَ پردو تورو سرو دپاره دلاسه وې

نو بیا اوس ؟

اوس ولې داسې غلے پروت يې

اوس دې ولې داسې دَ صبر څادر راغوستے دے ؟

اے دَ پې غمی په خوابه ځوب اُودهٔ شهید ه سر را پورته کړه او اوګوره چې غمونو او خفګانونو دې دَ مور په تندي کښې څهٔ چې په تول مخ کښې يې کندې کپرې جوړې کړې -

ستا څو پلار څو هم ستا غم په خپل ناتوان زړهٔ پورې ټخت نیولے دے - په هرڅا ستا ګمان کوي

دَ هرڅا په مخ کښې ستا نقشونه لټوي

څو ګلابه !

اے ښکلیه ګلابه !

ستا دَ تندي دَ نقشونو په شان نقشونه موندل څوګرانه خبره ده - نا ممکنه خبره ده -

ځکه چې ستا دَ تندي نقشونه څو

دَ رحمت فرښتو په خپل لاس جوړ کړي وو

نو ستا پلار څو دَ ورکې په شکل کښې دے - او په دې شکل کښې ئې دَ هر مخ جائزه واخسته هر تندي ته ئې ښهٔ په غور او کتل دَ هر انسان جائزه ئې واخسته

څو ګلابه ستا په رنګې مخ دَ بل چا نشته

څو ګلابه ستا په رنګې تندے دبل چا نشته

ستا په رنګې نقشونه هډو دبل چا کېدے نشي

نو ځکه زهٔ درته دا وایمه چې ستا پلار به

ستا دَ تندي دنقشونو ارمان دَ ځان سره قبر ته یوسي -

زهٔ دا منم چې مړي چرې په ژړانهٔ دي ژوندي شوي

کهٔ مړو دَ پلار کو نیتي ملا چرې پیدا شوے

کهٔ مړو دَ مور پر هر پر هر زړهٔ چرې کتے شوے

کهٔ مړو ته دنیا تورسرو خپرې کړوان او بیرسرونه نیکاره

کېدے شوے نو دَ مور فریادونو به ګلاب وختي راژوندے کړےؤ -

دَ پلار دَ سترګونه روان دَ اوښکو سیلاب به ګلاب وختي

دَ قبر نه په راوتو مجبور کړے وے څو ګلاب په داسې خوب

اودهٔ شوے دے چې هغه دَ پلار دَ سترګو نه دَ اوښکو روان

سیلاب نهٔ وینې - چې هغهٔ ته د خپلې تورسرې ځیرې کړېوان او بیا سر نهٔ ښکارې - چې هغه خپلې خوږې مور له د یوې ځینې جواب هم نشي ورکولے - ارمان چې ګلاب صرف دوه خبرې د مور سره کړے وے .

چې د مورې تسلي شوے وے

چې د مور ناقلاره زړهٔ ئې لږ په قلار شوے وے

ګلابه ستا مور ستا په قبر باندې هره ورځ څهٔ د دې دپاره ورښکې نهٔ څڅوي چې ګني ته دې د قبر نه راپاسې او د دې د زړهٔ داورانې ویجاړ کنډر کور دې بیا آباد کړې ستا مور دا هم نهٔ غواړي چې ته دې بیا زړے ماشوم مُسکے مُسکے په کوټه را ننوځې او د مور زړهٔ دې دربانددې بیا را تهول شي .

ګلابه ستا مور هم لکه د نورو میندو په رنګ مور ده

د دې هم په زړهٔ کښې بس اکې یو ارمان دے

یو دا سې ارمان چې د پوره کیدو نهٔ دے

تو څهٔ اوکړي د خپل زړهٔ نه مجبوره ده

د خپلو جذباتو او احساساتو نه مجبوره ده

ډیره مجبوره ده .

ځکه خو هره ورځ ستا قبر ته ناسته وي

ژړا هم کوي او فریاد هم

دُعا هم کوي او تپوس هم

چې ګلابه ځکه سر دا پورته کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او مال د دوا ؤ، صرف دَ دوا ؤ خبرو جواب راکړه -

نو بیا اوده شه خپر دے

بیا درسره زهٔ دا لوظ کوم

چې بل تپوس به درنه نهٔ کوم

بیا به دې دَ خوب نه نهٔ راویښوُم

پچیه صرف دومره قدر له راته اووایه

چې په کولی، دَ زړهٔ دَ سر د پاسه څو نهٔ وے لګېدلے هڅ ؟

ته خوږ شوے څو نهٔ وے هڅ ؟

چې تا سڅکې وهلې نو خپله مور دې یاده کړې وه ؟

تا دا وئیلي وو چې " وئ مورے مړ شومه "

تا ته مور زړه شه پچیه ! تا زما انتظار ولې نهٔ کولو

مرګ ته دې داسې تادي وه چې خپله مور هم درنه هېره وه -

په دومره اوږد سفر داسې بې تپوسه لاړې -

تا خو به دَ مور نه دَ تپوس نه بغیر بهر قدم هم نه اخستو

کلا به ! سر را پورته کړه . پچیه

دا ټول حالونه راته په یو ساه اووایه

نو بیا خبر دے اوده شه

زهٔ درسره دا لوظ کوم چې بیا به ستا مور

ستا په قبر اوښکې نهٔ څڅوي -

زهٔ درسره دا وعده کوم چې بیا به

ستا مور ستا په آرام کښې خلل نهٔ اچوي

بیا به ستا مور د ننګ خدای ته دا سوال کوي
چې ما هم تا سره ښکړه کړي - او د لته
تا سره نژدې - ستا په څو اکښې اوده شم
چې زه هم دا شم او په دې خوشې بیابان کښې - د مړو په دې قبرستان
کښې تا سره څو اړه په څوا اوده شم - او چې دا سې اوشي، چې ما هم
خدای مړه کړي، چې زه هم تا سره په ځنګ کښې ښخه شم - نو زما
زړه ته به څومره تسلي اوشي - او ستا څو ورور زړه به هم زما
په دا تلو دا ټول غوندې شي - کنه ګلابه .... ؟

زویه ! په دې خوشې بیابان کښې - په دې تکو تورو شپو کښې
په دې سیلۍ ګلی او طوفانونو کښې - په دې غرمو په دې تمرونو
کښې څو مې دا سې یواځې پرېږدې ......

روښو - څوېنډ روښو ! د ګلاب د ژوند دردېدلې قصه به
دا وخت نه چېړم . د هغه د ښځې سرې توب پانه به هم دا
وخت نه اړوم - د هغه د ځوانۍ صفتونه به هم نه کوم دا
خبره به هم پرېږدم چې ګلاب په خپله سینه کښې د یو انسان زړه
لرلو - یو داسې زړه چې پکښې د هر چا د پاره د مینې محبت او همدردۍ
نه سېوا بل څه نه وو -

زه صرف دا تپوس کوم چې بیا ولې د یو پښتون د تماچې نه وتې
ګولۍ، د دغه څو ندرې انسان په سینه کښې سرې شوې -
بیا ولې یو تش د نامې پښتون دا پاسېدو او د دې عظیم
پښتون او عظیم انسان په پاکو وینو ئې خپله لمن داغداره کړه -

د ګلاب غوندې انسانان هم کني د داسې عمل لائق وي د ګلاب غوندي
پښتون سره هم څوک داسې د کوي او نفرت نه ډک سلوک
کوي .....؟

او..... ! ډېر داسې ناپوهه پښتانه شته - ډېر داسې د
ناپوه پښتانه شته چې هغوئ د بدګمانو او شکونو په څړ سیلاب
کښې لاهو شي ، او د ګلاب غوندې د نېکو او خوږو خوږو انسانانو
په وینو خپې منګولې سرې کړي -

نه پوهېږم چې دا لا کومه پښتو ده - دا لا کوم غیرت دے - زه
خو د داسې خوږو دے اقدام ته پښتو نشم ویلے زه خو د دغه
ظالمانو دې حرکت ته غیرت نشم ویلے - داسې قدم خو د پښتو او پښتون
دپاره پېغور دے - دا حرکت د بزدلۍ او بې غیرتۍ یو ژوندے
ثبوت دے - ځکه چې ګلاب انسان وه ..... بني آدمان خو د دې
مزکې په مخ بې شمېره دي خو انسانان په کښې د شمېر دي - نو د
یو انسان وژل خو د انسانیت وژل شول -

نه پوهېږم چې دا خلق ظالمان ، انسانان ولې وژني ؟
اے ناپوهو پښتنو انسانان مه وژنئ ..... انسان ګورے ډېر
په مشکله پیدا کېږي .... د یو انسان نه په لکهونو بني آدمان
قربان شه - د یو انسان نه په لکهونو بني آدمان ټوټې شه -

رونړ د غه عظیم انسان - دا د پاک زړه خاوند - دا د مینې
محبت او شرافت مجسمه ګلاب ،.... د تن نه څلور کاله آګاهو
یوه ورځ ..... د ماښام په څړه کښې .... سترے ستومانه په تندو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنه و قد مونو د ښارنه کورته داروان وه - داسې معلومېده
لکه چې د ګلاب نن کورته ډېره تادي وه - خدای خبر چې څه
چل وه خو نن د ګلاب زړه ځکه بې واره غوندې درزېده و - په
سوچونو او فکرونو کښې ورک ګلاب وسے چې څومره زر چې کېدے
شي چې کورته اورسم ...... او څه وخت چې د کور کښې شهید
ته راورسېده و نو ...... درې ووېې وزې اوشوې درې
ګولۍ د تمانچې د ښپېلۍ نه راووتے، او د ګلاب په سینه کښې
ننښې شوې ..... ګلاب راپرېوتو ...... ګلاب یو څو لتې
او تکولې - ګلاب یو څو فریادونه اوکړل - او بیا .... بیا د
مور نیازبین زوی یوه سلګۍ اووهله او د همېش د پاره
غلے شو - ..... کلي ته خبر لاړو - خلق په یو ځو راوچلېدل -
ټول راغلل - واړه - زاړه ښځې او سړي ټول راغلل ......
په دغه ښځو کښې یوه د ګلاب مور هم وه - دغه مور سرتور
سر او پښې آبله پښې داسې کو ننتي را روانه وه لکه چې د ملا
تیر چې مات شوے وي ..... او واقعي چې د ګلاب د مور د
ملا تیر د تمانچې دریو ګولو درې ځاینه چپ چور کړے وه ....
مور راغله - خپل نیازبین زوی ئې چې په وینو کښې ککړ
اولید و نو .... رونو هغه نقشه زه نشم بیانولے داسې
الفاظ زما سره نشته چې زه د ګلاب د مور د لېونتوب حالت پکښې
احاطه کړم - ډېره دردناکه موقعه وه ډېره بوګنوونکې لمحه
وه - ...... د ګلاب مور لکه د لېونو بې واره او بې اختیاره چغې

او وهلې .... لویو ژړل ماشومانو ژړل. ښځو ژړل - هرچا ژړل
...... څو په ژړا څو چرې مړې نهٔ دې ژوندې شوې - مور د
خپل زوئے، په وینو لړلے سر په خپل پښتون باندې ایښود لې وه -
او په ژړا کښې یې د گلاب سره داسې خبرې کولې ..... زما ځوانې
مرگه گلابه تا څو څه جُرم نهٔ وُکړے چې ظالمانو درله دومره
لویه سزا درکړه - تا څو چې څه لیدلي وو هغه دې په عدالت کښې
ویئلي وو - چې څه دې لیدلي وو هم هغه گواهي دې ورکړې وه - نو
د حقې وینا کښې دومره لویه سزا وې"......

دوېو ! د گلاب مور اوس هم ژوندۍ ده - د گلاب تورسرې
بچې او د گلاب بوډا پلار اوس هم ژوندي دي څلور کاله د گلاب
د مرگ اوشول - په څلور کاله کښې په دې کور کښې بیا د چا په شونډو
خندا نخوره نهٔ شوه هغه ورځ شوه او دا ورځ شوه چې د گلاب
د مور د سترگو اوښکې اوچې نشوې د پلار فریادونه او د
گلاب د تور سرې آهونه ساړهٔ نهٔ شول -

څو اے د گلاب پاکې مورې اوښکې دې اوچې کړه - اے
د گلاب نیما غلیه پلاره فریادونه دې په قلار کړه - او اے
د گلاب پښتنې تورسرې آهونه دې بس کړه - گلاب مړ نهٔ دے
..... بنی آدم مړکیدے شي څو انسان نشي مړکیدے - گلاب انسان
وهٔ - یو داسې انسان چې چا د دنیا خلقو له - د دې کلي او مالت خلقو
له د انسانیت سبق ورکړے دے - گلاب پخپله یوه مینه وه - یو
محبت وهٔ یو خلوص وهٔ، نو مینه او محبت چرې هم نهٔ مرې -

خلوص او شرافت هیڅ کله نه مري ......

. ښختورې دي هغه میندې چې د ګلاب په رنګ رامنځ ئې
زېږولي دي. ښختور دي هغه پلاران چې د ګلاب غونچې رامنځ ئې
لوی کړي دي. ښختورې دي هغه تورسرې چې د ګلاب غونچې
د ځوان انسان د ښځینتوب نوم ورپورې دی ..... او ځکه
ځوانه دا وایم چې ګلاب ژوندی دی. هغه به ژوندی وي تر
هغه وخته پورې چې تر څو پورې د دې کلي د دې علاقې په پښتون
هم ژوندي وي. او اې شهیده ګلابه د شهادت دا لوړه مرتبه
دې مبارک شه زموږ دا ایمان دی چې ته به خوا خپل خدای
په خپلو رحمتونو کښې ونغښتلې ئې. نو اې خدای بخښلیه
ګلابه جنتونه دې مبارک شه.

دوه یاران

؎ عَلَمه یو تر بل ځاریږئ

دنیا فاني ده مېلمانه دي صورتونه

او دنیا فاني ده د دنیا صورتونه د ساعت ګړۍ مېلمانه دي هیڅ پته نه لږي چې ساعت له څه شي ګړۍ له څه شي - هیڅ چا ته نه ده معلومه چې زه به تر صبا پورې ژوندی یم او که نه - تر صبا پورې څه چې دا هم چا ته نه ده معلومه چې زه دا ساه، یو ځل په خوله او یا سم نو چې دا به بیا زما وجود ته واپس هم راشي که نه نو..... څومره بې اعتباره دے ژوند ؛ ځکه خو هوښیارانو ټپه کړې ده چې ؎

عَلَمه یو تر بل ځاریږئ

دنیا فاني ده مېلمانه دي صورتونه

خو را ځئ چې لږ د دنیا د حالاتو جاج واخلو، د دې خلقو اندازه لږه واخلو - را ځئ چې اوګورو چې دا د دنیا خلق تر څومره حده پورې دیو بل ته قربانیږي - څومره کسان دي چې زړونه یې د انسان او انسانیت په مینه کښې ناقلاره دي - څومره کسان دي چې د بل په غم غمژنه دي - او د بل سره په زړه کښې مینه محبت او همدردي لري - په سلو کښې یو کس یه کښې داسې وي، په

زړو کښې به یو کس کښې داسې وي چې د هغهٔ په زړهٔ کښې د هر څه
د پاره، د نوم انسان د پاره، صرف مینه او صرف محبت وي؛
..... زما په خیال خو نا ممکنه ده - زما په خیال خو نا شونې ده .....
نشته او نه زمونږ په زړونو کښې مینه نشته، زمونږ په زړونو
کښې همدردي نشته ..... مونږه دوستي کوؤ، مونږه تعلق ساتو،
مونږه ورور ولي کوؤ، خو ددغه دوستۍ، دغه ورور ولۍ او د
دغه تعلق مزے دومره کچه وي، چې صرف "په مړه قوتېږه مړوسېږه"
لوظونو باندې اوشلیږي - ددې دوستۍ مزے دومره کچه وي، چې
په ډېره معمولي خبره هم په منځ دوه ځایه شي -

دا احمد او ګلاب مثال مې په مخکښې دے، ..... د ګلاب هغه غار
غار سینه او د احمد هغه مات ختټ به مې هېرنشي - او څنګه به مې
هېرشي، که ګلاب په شکل او نامه ګلاب وهٔ، نو احمد هم ترې څهٔ
کم نهٔ وهٔ، د احمد په زلمي توب کښې هم د ګوتې اېښودو ځاے
نهٔ وهٔ ..... دا دواړه زلمي همزولي وُو، دواړو د دوه ویشتم کال
په څوکاټ قدمونه اېښودلي وُو، دواړه دیو کلي وُو، دیو کندي
وُو، او دواړه یاران هم وُو، ..... شپه ورځ چې یو ځاے ګرځېدل -
یو ځاے کښېناستل او یو ځاے پاسېدل وُو ..... دواړه نېغ دوستان
وُو، ډېر نزدې دوستان ..... ددغه خوږو دوستانو په یو
کونتره جهګړه شوه، صرف په یو کونتره - احمد وے چې
زما په بنیره ناسته وه او ګلاب وے چې زما په بنیره ناسته
وه ..... خبرې ګرمې شوې ..... او دغه ګرمې خبرې ګرمېدې

کړمېدې چې جهګړه ترې نه جوړه شوه، او په دغه جهګړه کښې احمد دومره تاؤ وو خستو چې لاړو کورته ټوپک ئې راوړو ..... او خپل خوږ دوست، د چوتې يار، هغه چې شپه ورځې به يوځائې ګرځېدل، دهغه ګلاب په لړمون کښې د غوګين غبرګې ګولۍ سرې کړې او ګلاب لکه د پڅور لندې او پڅورلېدو، په زمکه راپرېوتو او لکه د حلال کړې چرګ اوپړېدو ..... لاړو احمد ديوې کونترې دسره خپل دوست قربان کړو ..... د ګلاب مور سرتوره را غله ... په زوئې راپرېوته ..... د ګلاب خوېندې په ژړا اشکولا را غلې، په ګلاب راپرېوتې دَ ګلاب ماشوم دور دَ دنيا د حالاتو نه ناخبره دَ ګلاب سرته ولاړ وُه - او په ماشومه خوله ئې لالا لالا کول - ماشوم څهٔ خبر وُه چې لالا د کونترې په تپس کښې لاړو - د خپل دوست دلاسه ..... ارمان دے چې د غه وخت خو دا مزکه چاؤدلے وے، ارمان دے چې دغه وخت خو د آسمان نه کاڼې ورېدلے وے، خو ... نهٔ مزکه رو چاؤده، او نهٔ دَ آسمان نه کاڼي اوورېدل خو په چا چا به مزکه چوي - په کومه کومه واقعه به دآسمان نه کاڼي ورېږي - دا کني صرف ګلاب وُه چې خپل دوست د زړهٔ په سر اوويشتو، نه ..... دا سې ډېر ګلابان احمديانو د زړهٔ په سر ويشتلي دي اؤلا به ډېر احمديان راپاسي او ډېر ګلابان به دَ يوې کونترې دَ سره زاره وي، ..... نو څکه خو نهٔ مزکه چوي او نهٔ دآسمان نه کاڼي ورېږي ..... لاړو ګلاب ددنياته تېرشو، ..... ځواني ئې خاورې ايرې شوه ..... مور هم ورله دَ وادهٔ هغه جوړه راوا خسته چې کومه به ګلاب دَ وادهٔ په ښائسته اچوله ..... او

هم هغه د واده کوټه ګڼلې شي ورته په سرګړه چې په کوټې باندې به
دهٔ د واده څهره تړله ..... د ګلاب مړے، لکه د واده د زلمي خاوُرو
ته اوسپارلے شو ...... راځئ چې د ګلاب د غم داستان دلته پرېږدو
..... پرېږدئ چې د ګلاب مور لکه د لېونو د شيشې په ځوب کښې ګلاب
ګلاب چغې وهي پرېږدئ چې د ګلاب ځوېندې د دور په قبر ځورې
ورې پرتې وي ..... پرېږدئ چې د ګلاب پلار د زوئے په قبر نهره
ورځ د ګلونو نوې نوې څهره غوړوي او پرېږدئ چې د ګلاب
ماشوم رور هم د غسې د لالا لالا د ينګيټ غبږ وي ..... ګورو
به چې ترڅو به د ګلاب مور په ځوب کښې ګلاب ګلاب چغې وهي - تر
څو به د ګلاب ځوېندې د دور په قبر ځورې ورې غوړېدلې وي
ترڅو به ئې پلار نهره ورځ د زوئے د قبر د پاره نوې نوې څهرے
راوړي او ترڅو به د ګلاب ماشوم رور لالالا لا کوي - د مزګي څخ سوړ
دے هر قسم زخمونه د وخت سره سره پخپله ځوله ورولي ......
راځئ چې لږ د احمد خبر واخلو ..... د قاتل احمد د چالاسونه چې د ځپل
ځوږ دوست په وينو لړلے شوي وو چا چې د څلورو روپو د کونت د پاره ځپل
يار وژلے وُ - دغه قاتل احمد پوليس اونيوُ ....
...... لاړه مقدمه شروع شوه، د دنيا ورځې قصه وه، په دريمه
پيشئ کښې احمد شيشن شو - او شيشن احمد ته د پهانسۍ فيصله
واوُروله - اوُ احمد د پهانسۍ په کوټه د ننه کړے شو ..... د لويو
لويو فولادي تمبو شاته، کوم ځاے چې په انسان د دنيا باد هم نهٔ
لږي - په هغه ځان له کوټه کښې ز لمے احمد چې ايله شونږاه ئې شنه
شوې وه، چې په سر ئې لا د واده څهره نهٔ وه تړلې - چې لا په پالنګ

نهٔ وهٔ اوده پرې لے - چې په ډولۍ پسې ئې چالا آلا نهٔ وي ناري کړي،
هغه احمد د پهانسۍ په کوټه کښې بنديوان شو، د احمد مور
هم د زوئے د څهرې ليدو په ارمان وه، د احمد خوېندې هم د
رور د ډولۍ په طمع وې، د احمد پلار هم د زوئے د وادهٔ خوشحالي
ليدل غوښتل، خو هر څهٔ لاړل تالا ترغه شول، د شکو کوټهې
د سترگو په رپ کښې ورانه شوه، ..... احمد په ژوند وني لاړو
..... پلار ئې ډېرې منډې ترړې اووهلې، اپيلونه ئې اوکړل -
رحم درخواستونه ئې اوکړل، خو د گلاب خون احمد ته اونه بخښلے شو،
او د پهانسۍ حکم په ځائے پاتې شو، ..... تاريخ مقرر شو، چې د
راتلونکې مياشتې په څلورم تاريخ به احمد پهانسي کېږي - خو احمد
لا اوس هم د پهانسۍ په کوټه کښې په دې انتظار ناست وهٔ چې
اپيل به منظور شي، خو هر کله چې احمد خبر شو، نو د دنيا د ژوند
نه ئې تهوله توجه آخرت ته اوگرځېده، احمد په خپلو کړو پښېمانه
وهٔ، بې شانه ډېر پښېمانه، د هغه نه د گلاب څهره د يوې لحظې
د پاره هم نهٔ هېرېده - او څنگه به هېرېده؟ ولې گلاب کښې د
احمد دوست نهٔ وهٔ، ..... دوست ئې وهٔ، يار ئې وهٔ، خو ..... د دې
باوجود هم د گلاب قاتل وهٔ ..... رو نو د پهانسۍ نه يوه ورځ
اگاهو تهول خپل خپلوان د احمد د آخري ملاقات د پاره جېل ته
لاړل ..... هر چا ژړل ..... هر څوک خفه وهٔ ..... او احمد؟ د
احمد په وجود کښې ساه نهٔ وه، تک زېړ سکه کورکمان، غونډه سوندهٔ
توره بږيره ئې ساتلې وه، په لاس کښې ئې تسبې وې - څومره ښکلے

ښکارېدو ، احمد ! او ښکلے به ولې نهٔ ښکارېدو ، آخر ځوان وهٔ ،
زلمے وهٔ .... احمد د ټولو نه بخښنه او غوښته ، د هر چا نه ئې بخښنه
او غوښته ، او چې ز غم ئې تمام شو ، نو سترګې ئې پټې کړې ،
آواز ئې ډډ شو ..... ټول خلق سرې سترګې د جېل نه را واپس شول...
رونو زهٔ تاسو ته نشم وئيلے چې هغه شپه د احمد مور ، پلار او ورونړو
په کوم قيامت کښې تېره کړه ..... توبه خدايه توبه دشمن مې
دداسې شپې نه ساتي - نو مې مسلمان دداسې او زنه ساتي د احمد
مور خو ټوله شپه سلګه د لېونو وازه خوله اسمان ته نيولې وه ، دَ
احمد خويندو خو ټوله شپه آسمان په سر راخستے وهٔ ، يقين
اوکړئ رونړو چې په دغه شپه ټول کلي خوب نهٔ وهٔ کړے ....
خدائے خبر چې په احمد به دا شپه څنګه تېره شوې وي .. چې احمد
له څهٔ وخت د جېل عمله راغلې وي ، د شپې په چپه چپيا کښې ، چې
ټول عالَم په خوا بهٔ خوب اوده وهٔ ، چې په دغه وخت کښې دوئي
احمد د پهانسۍ تختې ته روان کړے وي ، نو چې د غه وخت به
د احمد څهٔ حال وهٔ ، چې د غه وخت به احمد قدمونه څهٔ رنګ پورته
کول ، چې د پهانسۍ په تخته به څرنګ ولاړ دې - او چې څهٔ وخت
د پهانسۍ تختې د کړکۍ سره مخ په ښکته شلې وي نو چې د غه
وخت به احمد څهٔ وئيلي وي ؟ ..... توبه خدايه توبه - ياالله
توبه - ياالله اُل اولاد مې د داسې ورځې نه اوساتې - نو مې مسلمان دَ
داسې وخت نه اوساتي - آمين - سحر په توره خره د احمد مړے کلي
ته راوړسولے شو ، .... څټ ئې مات وهٔ د اَحمد مور سور رومال دَ احمد

دمات ځتې نه چاپېره کړو، زما په خیال چې دا روما لې سور ساتلے وه، چې دَ واده د نکریزو په شپه به پرې احمد له څه کوته ترې - دَ احمد مور هم زوئے ته د واده جوړه وا غوستوله او د واده توله او ګنګه یې ورته په سر کړل - احمد په کټ کښې پروت وه - په مخ باندې یې دَ زلمي توب ځنبې نښانې څرګندې ښکارېدې -

دوښو دا احمد مور او څو پنډو وچې په دغه ساعت، په دغه وخت څه کړي دي هغه نقشه زه تاسو ته نشم بیانولے - الله دې احمد او ځنبي ..... زه منم چې هغه قاتل وه، څو دَ انسان نه په غصه کښې تل داسې حرکتونه کېږي چې بیا په پښېمانه وي - الله دې کلا ب هم او ځنبي ځکه چې هغه شهید وه،

څو اے دوښو! اے دَ ځوانۍ په مینه مستو دوښو - اے دَ غفلت په خوب اوده دوښو د خدائے خاطر او کړئ چې لږ ساره څوړئ - لږ د حوصلې نه کار اخلئ، د انسان وېشتل د انسان وجل که هر څو اسان دي څو انجام یې ډیر عبرتناک دے - د داسې عبرتناک مرګ نه دې الله تعالیٰ هر مسلمان ساتي - دا شئ په دې خپلو زړونو کښې مینه محبت راپیدا کړئ دَ انسان سره مینه او کړئ چې خدائے در سره مینه او کړي چې دین او دنیا دواړه موخائسته شي -

عالمه یوتوسل زادېنۍ

دنیا فاني ده مېلمانهٔ دي صورتونه

ترُبور

د زړهٔ پرهرونه کهٔ په ژړا رغېدے شوے نو ما به د اوښکو
په ځائے په وینو ژړلي وے - دَ زړهٔ زخمونه کهٔ په ژړا جوړېدے
شوے نو ما به په رتهو رتهو ژړلي وُو - خو دا زما د زړهٔ زخمونه
چې زهٔ ئې نا قلاره کړے یم - او دا پرهرونه چې زما دَ شونډو نه ئې خندا راشوکولې
دهٔ دا زخمونه او دا پرهرونه نهٔ په ژړا رغېدے شي او نهٔ په انګولا -

ترڅو پورې چې زمونږ په معاشره کښې غلطه پښتو شته - تر
څو پورې چې زمونږ په معاشره کښې انصاف صداقت او مینه
محبت نهٔ وي راپیدا شوے - ترڅو پورې چې یو انسان بل انسان
خپلې سینې ته نهٔ وي رانزدې کړے نو زمونږ په معاشره کښې
قلارې نهٔ شي راپیدا کېدے - سکون نشي راپیدا کېدے -
اطمینان نهٔ شي راپیدا کېدے او دما غوندې حساس طبیعت خاوند
به تل نا قلاره وي - تل به پرېشانه وي او تل به ئې په سترګو
کښې دَ غم او افسوس رڼې اوښکې ځلېږي - اے لویه
خدایه دا انسان ولې داسې بې مینې شو - دَ انسان دَ زړهٔ نه هغه
مینه او محبت ولې داسې اووتل - انسان ولې په حېواني خویونو
کښې داسې راونغښتے شو - انسان خولا هو حېوان شو بلکه په

ځني موقعو کښې څو انسان د حیوانیت درجې نه هم راپرېوتو

اے لویه خدایا دا به ترکومه پورې یو انسان د بل انسان وینې څښي - ترکومې پورې به انسان د انسان په وینو خپل لاسونه لړي - انسان به د انسان په مرګ چاړهٔ راکاږي ؟

اے لویه خدایا ته په خپل فضل وکرم سره انسان صحیح انسان کړې - چې ستا په دې ښکلے او رنګینه دنیا کښې سکون او اطمینان راپیدا شي - چې دا ښکلې دنیا چې د بد رنګ والي او ګنده والي په لور په تُندۍ سره روانه ده چې د دې ښکلا قائمه پاتې شي - چې دا دنیا ستا د مخلوق دپاره د دوزخ په ځائے جنت شي هغه جنت چې هرڅوا ته پکښې خوشحالي او اطمینان وي - چې هرڅوا ته پکښې مینه او محبت وي - داسې دنیا چې یو انسان پکښې بل انسان خپلې سینې ته رانزدې کړي - چې انسان پکښې انسان ته د ورور په سترګه اوګوري - چې یو ترېور په کښې بل ترېور ته د ترېور په سترګه نه بلکه د ورور په سترګه اوګوري ترېور زمونږه ورور دے - ترېور زمونږ دشمن نه بلکه زمونږ مټې دي - ترېور زمونږ دشمن نه بلکه زمونږ ملاتړ دے - د یو نیکهٔ اولاد هم چرې د یو بل دشمن کېدے شي - په وینه شریک هم د یو بل وینه تویولو ته تیارېدے شي - خپله وینه هم څوک تویوي - د خپل ورور په مرګ هم څنې څوک چاړهٔ راکاږي - د خپل ترېور سینه هم څوک په ګولو غارغار کوي نه ... هیڅ کله نه دا خبره عقل او دماغ نهٔ مني چې یو ورور دې راپاسي او بل ورور له دې په دې وجه په مرګ زور کړي چې معاشرې

هغه له د ترېور نوم ورکړے دے - يو رور دې د بل رور په سينه
کښې شپېن کولي ځکه سړي کړي چې معاشرې دغه رور د ترېور
په کرکجن نوم ياد کړے دے خو د دې دومره دليلونو باوجود
هم د دې دومره حقيقتونو باوجود هم زمونږ په معاشره کښې
ترېور ته د دشمن په سترګو کتے شي - ولې ؟ ځکه چې ترېور مونږ
خپل ميراث خوړ ګڼو - ترېور مونږ خپل سيال ګڼو - او پښتون
هرڅه زغملے شي خو خپل ميراث خوړ نشي زغملے - هرڅه برداشت
کولے شي خو خپل سيال نشي برداشت کولے - او دا زمونږ د تنګ
نظرۍ غټ ثبوت دے - دا زمونږ د ناپوهۍ ژوندے ثبوت دے -
دا خبره د دې ثبوت دے چې زمونږ په زړونو کښې بغض دے - حسد
دے بدګماني ده - که چرې زمونږ په زړونو کښې بغض او حسد
نه وے که چرې زمونږ په زړونو کښې بدګماني نه وے نو مونږ
به ترېور ته د دشمن په سترګه نه کتل - ترېور به مونږ خپل رورخپل
خوارخوږے رو خپل ملاتړ ګڼلو - خو ارمان چې مونږ د حقيقت
نه سترګې پټوو - او زمونږ د حقيقت نه دې د سترګو پټولو عمل
ډېرې خونړۍ ورانې کړې - ډېرې تورسرې يې کونډې کړې ډېر
ماشومان يې يتيمانان کړل - او خدائے خبر چې نورې به څومره
خونړۍ د کرکې او نفرت په دې تنور کښې ورتېږي - ځکه خو
ماله ژړا راځي -

د ډېرې مودې خبره نه ده - د کلونو خبره هم نه ده -
د دوو مياشتو خبره ده چې يوه ورځ چې د ماښګر نمر په زېړېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو - چې تمرخیل ځځ د تاترې د غرنه د پناه کولو د پاره په تُندی
تُندی ځځ په تبلې روان وُه - مارغان او کارغان په بیړه خپلو
خپلو جالوته په الوت وو الغاوُ تلغاوُ ئې جوړ کړے وُه - د مارغانو
په دغه الغاوُ تلغاوُ کښې ملوک خان د جوارو د پټې ته د میږے په لاس راؤوتو -
په ځولو کښې جب جُوب وُه - په تندي ئې لاس کېښنو تمر پرېوتَه
ته ئې اوکتل - خدائے خبر چې څهٔ چل وُه نن ملوک خان ډیر
سترے ستړے وُه - په درنو قدمونو د پټې نه راووتو - لاړو د
لختې په غاړه کښېناستو، اودس چار اندام ئې اوکړو - اوُ هم د
جوارو په پوله ئې د ماښام د مونځ نیت اوتړلو - خدائے خبر چې
څهٔ چل وو ځو نن ملوک خان په مونځ کښې د خپل خدائے سره په
خبرو کښې داسې ورک وُه چې ډیر وخت ئې وانخستو - او د مونځ نه
پس ئې یوه لنډه شان دُعا اوکړه ... "خدایا ایمان مې نصیب
کړې" لاسونه ئې په مخ رابنکل او نیغ کورته راروان شو - خدائے
خبر چې نن د هغه کورته ولې داسې تادي ده - ولې ئې ماشوم زوے
سبغوے داسې ډیر په زړه راووریدو - لکه چې ډیره موده شوې
وي چې خپل نیاز بین زوے ئې نهٔ وي لیدلے - په زړهٔ کښې ئې
د سبغوړ سره خبرې کولې راروان وُه او چې د شهید کنډاؤ نه
راوُړیدو نو ناګهانه د پوردل خان د تمانچې د نلی نه سرې ګولۍ
که ... ي لمبې، اووتې او د ملوک خان په سینه کښې ښخې شوې -
ګولۍ ښخې شوې او ملوک خان هم یخ شو - هیڅ ئې او نهٔ وے -
چې قا .. رله ئې د ځولې نه اونهٔ وته صرف دومره قدرله ئې اووے

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خدایا ایمان مې نصیب کړې"

ملوک خان بنه ځوان وه - او دغه بنه او نیکي ځوان د پوردل خان
تربور وه - تربور! چې مونږ ورته د بیرې بوږ وایو - تربور چې
مونږ یې دشمن کڼو - د پښتو په لغت کښې تربور د دشمن دویم نوم
دے - حالانکې د خدائے په نیت د انسانیت په نیت تربور دشمن نه
دے ورور دے - تربور د ببرې بور نه دے ملاتړ دے - تربور د یو
نیکه اولاد دے او د یو نیکه د وینه یې په رګونو کښې تهړپونه وهي -
خو د دې دومره نږدې تړون باوجود هم پوردل خان راپاسیده و
او خپل د تره زوے یې شپږ ډزه اوویشتو - ولې ..... ؟ ځکه چې
ملوک خان په دکه حجره کښې پوردل خان ته خبرې کړې وې - دېدو
چارو یې منع کړے وه - خبرې ډیرې بنې وې خو که ملوک خان نه
وے کړے - دا خبرې که بل هرچا پوردل خان ته کړے وے نو خیر
وه خو د ملوک خان دا حق نه و چې پوردل خان ته یې دا خبرې کړے
وے - ځکه چې ملوک خان د پوردل خان تربور و - او د تربور خبره
پوردل خان دومره په غصه کړو چې خپله غصه یې داسې اوویسته
چې د تربور په سینه کښې یې شپږ کولۍ سرې کړې -

د ملوک خان ماشوم زوے د پلار د راتلو په طمعه کله کور
کله کوڅې ته تلو راتلو - نن د سپفوږ هم خپل پلار جوړې ډېر
یادېده و - ځکه خو یې داسې بې صبرې کوله - خو ماشوم سپفوږ
نه وه خبر چې د هغه پلار د تربور ولیه د سره زر شو - تېرماسختن
چې د ملوک خان مړے کورته راوړلے شو نو ماشوم سپفوږ د پلار لاش

ته په کتو کتو کېنې اوده شوے وه خو په خوب کېنې یې چې اوچې
اوچې سلګۍ وهلې .... جوړې د غه پاک ماشوم په خوب کېنې
د پلار د مرګ ټول ننداره لیدله ځکه خو یې په خوب کېنې ژړل -
ځکه خو یې په خوب کېنې سلګۍ وهلې دا هې سلګۍ چې د راویښېدو نه پس هم
په خندا بدلې نه شوې - د سپفو ر ژوند یوه سلګۍ شوه دا هې
سلګۍ چې ټول عمر به د ده په ماشومو شونډو خوره وې - د
تربورولۍ سلګۍ - د کرکې او نفرت سلګۍ - د غلطې پښتو او غلط
احساس سلګۍ .... الله پاک دې په مونږ رحم اوکړي - الله پاک دې
زمونږ د زړونو نه بغض حسد او کینه اوباسي - چې دا د تربورولۍ
په ناولو جذبو کېنې لتاړ شوے دنیا په مونږ جنت شي - آمین

وړه بابا

(اسوېلے) دنیا دغمونوکور دے - او.... واقعي چې دنیا دغمونو کور
دے، که دنیا دغمونو کور نهٔ وے نو نن به سپنوږ ماما دا سې
لېونے سپېلنے نهٔ گرځېدو، نن به سپنوږ ماما دا سې څیرې
گرېوان نهٔ گرځېدو، .... مال شته خو د سپنوږ ماما چا مې
شلېدلے دي - دولت شته خو سپنوږ ماما لېونے سپېلنے گرځي -
ولې؟ د ولې جواب دا دے چې دولت گوره دهر مرض دارو نهٔ دی،
دولت دهر مصیبت علاج نهٔ شي کولے - اے په دنیا مېنو رونړو
راشئ دَ سپنوږ ماما د حال نه عبرت واخلئ - اے په
دنیا پسې ایمان خرڅوونکو راشئ دَ سپنوږ ماما دَ قصې نه
سبق واخلئ راشئ اوگورئ چې دولت د انسان نه غم نهٔ شي اخستے -
صرف دولت انسان له خوشحالي نهٔ شي ورکولے، بعضې وخت په
شته دولت کښې هم انسان لېونے شي، په شته جایداد کښې هم
انسان بربنډ شي، دخندا شي .... زهٔ تاسو څخه ننگ یوے کړم
رونړو، زهٔ تاسو ته په کومو الفاظو کښې اووېم رونړو، چې
راشئ، اے په دنیا مېنو دولت ته سجدې نکول پرېږدئ ....
دولت ته جنگونه او سلامونه کول پرېږدئ - د دولت د پاره خپل
ایمان ونه مهٔ خرڅوئ - خپل اخرت مهٔ خرابوئ د دولت د پاره

خپل ضمیر ونه مړ خرڅ کوي، څکه چې دولت هیڅ څښتن نهٔ دے، دولت هیڅ نشي کولے، دولت د انسان نه هر غم نهٔ شي اخستے، هر مصیبت ترې نشي اخستے. هره خوشحالي ورله نشي ورکولے، کهٔ دولت او جایداد د هر څهٔ کولے شوے نو نن به ئې د سپفوړ ماما د زړهٔ په پرهرونو باندې مرهمونه ایښودلي وو، نن به ئې دَ سپفوړ ماما د دردمنو زړهٔ څهٔ درمان کړے وهٔ ..... څو موره لوئے غم غریب ته ورتوغاره شوے دے - انسان ډېر سخت دے کني نو پکار خو دا وه چې سپفوړ ماما هم هغه تماچه دې خپلې کپړې ته راړولے وے، یا ئې د خپل زړهٔ سرته نیولے وے، چې د خپل زوئے سره دے هم د توړ لحد توړو تیږو ته تلے وے، خو سپفوړ ماما نهٔ سرته تماچه اونیوه اونهٔ زړهٔ ته، څکه چې ځان خوږ دے کنه، ..... ډېر خوږ دے. د مور پلار نه خوږ - د ښځې نه خوږ، او د اولاد نه هم خوږ، کهٔ خوږ نهٔ وے نو ...... یوه ورځ کوز ما څیګر سپفوړ خان دَ پټې نه ستړے ستومانه راغلو، ..... لا په کټ نهٔ وهٔ ناست - چې خدائے خپس زړهٔ ورته څهٔ اووے چې نیغ لاړو کوټې ته تماچه ئې راواخسته، په کټ کښې ئې ځان ته کېښوده، او دا ئې خیال وهٔ - چې لږ دمه شي نو تماچه به صفا کوي ډېره موده اوشوه چې صفا کړې ئې نهٔ ده، هسې نه چې زنګ شي ..... سپفوړ خان غریب څهٔ خبر وهٔ چې ..... په دې کښې دَ سپفوړ ماشوم زوے شکوړ راغلو ..... [illegible]

چڅه کے هڅ؟» ..... په دې به ډېرې کوڅ ښه» ...... «لاکه چې زهٔ په ډېرې اوکړم» ...... نه پخے چې تهٔ لوے شې نو بيا به پرې ډېرې کوې ښه» «ناماما اوس لاکه زهٔ پرې اوس ډېرې کوم» ..... «درته وېم چې لوے شې نو بيا به پرې ډېرې کوې» ...

«هن هن ماما اوس لاکړه»

«درته وېم چې مړکوه ورانے»

«نا زهٔ به پرې ډېرې کوم»

«نهٔ منع کېږې؟ کهٔ ورانےکوې نو اوبه دِلم»

روُ سپفوږ خان تماچه راوړخسته، دهغهٔ دا خيال وهٔ چې تښته ده او د زوے د ويرولو دپاره ئې هغه ته اونيوه - اوپه دې کښې ډزشو، ..... ماشوم پرمخې راپرېوتو او د راپرېوتو سره ئې چغه کړه «وی بابا بيا به نهٔ کوم» .... ماشوم لکه دَ حلال کړې چرگ په مزکه اولوغړېدو، مور ئې رامنډه کړه..... او سپفوږ هم په وېنو لېت پېت زوے د مزکې نه راپورته کړو، خپلې سينې ته ئې رانژدې کړو، .... ماشوم په وار خطا سترگو دَ پلار مخ ته اوکتل، اوپه سترگو کښې ئې پلار ته اووے چې ..... «بيا به نهٔ کوم بابا، زما دې توبه وي بابا - بيا م چې بل ډزاونهٔ کړې بابا» ..... او يوه سلگۍ ئې اووهله .... او دغه سلگۍ سره ماشوم شکور دَ پلار په غېږ کښې يخ پخ شو - مور ئې په مخ رابانډې کړې، د سرو ښتهٔ ئې اوشوکول، جامې ئې تار تار کړې - او سپفوږ خپل ماشوم زوے هم هغه رنگ په سينې پورې

نیولې وه.... حق حیران وه چې دا څه وو او څه اوشو -
داسې معلومېده چې لکه سپفور څکه ماشوم زوئې په سینې پورې
نیولې دې، چې دا خپله ساه د هغهٔ په وجود کښې دا خله کړي -
سپفور دا غوښتل چې زما د زړهٔ حرکت دې بند شي خو چې د شکور
ماشوم زړهٔ بیا په ټوپونو شي، .... سپفور غوښتل چې زما
سترګې دې پټې شي خو چې د سپفور د رڼې رڼې او خوږې
خوږې سترګې بیا او غړېږي - خو نهٔ د سپفور د زړهٔ حرکت
بند شو، او نهٔ د شکور ماشوم زړهٔ بیا په ټوپونو سر شو.... نه
د سپفور سترګې پټې شوې، او نهٔ د شکور رڼې رڼې او
خوږې خوږې سترګې بیا او غړېدې .... سپفور شکور ښکل
کړو، په دواړه مخه ئې ښکل کړو، په دواړو سترګو ئې ښکل
کړو، .... د سپفور خوله د شکور په سرو سرو پاکو وینو
سره شوه .... داسې ښکارېده چې لکه سپفور د شکور وینې
څښلې وي، د خپل خوږ زوئې وینې، د خپل نیاز بین زوئې وینې
.... او د لته د سپفور زغم تمام شو، حوصله ئې ختمه شوه یو
سپېره کړېکه ئې اوو هله - جامې ئې اوشکولې او لاړو په کوڅه
اووتو.... سپفور لېونې شو نهٔ د شکور د جنازې نه خبر شو
نهٔ د شکور قبر له راغلو، نهٔ ئې شکور لحد ته کوز کړو او نهٔ
ئې په لحد کښې د شهید او نیاز بین زوئې مخ او کتو، سپفور ماما
چې هغه لېونې دې، نو لا خدائې خبر چې ترڅو پورې به لېونې وي...
په لارو کوڅو کښې به ګرځي - شلېدلې جامې سرتور سر- پښې ابله پښې

بالکل چپ خاموش، پټې سترګې زوړند سر، لکه چې د څه په تلاش
کښې وي، لکه چې څه لټوي.... اؤ! سپفوړ ماما د څه په لټون
کښې دے.... د سپفوړ ماما نه شکور ورک شوے دے - ماشوم شکور،
نیازبین شکور ماشومان څو ورکیږي، تل ورکیږي - او بیا را پیدا
کیږي،.... خوا ے بد قسمته سپفوړ ماما، شکور به پیدا نهٔ شي -
شکور په داسې لار ورک شوے دے، چې د هغه لارې ورک شوي چرې
بیا واپس نهٔ دي راغلي، هغوي بیا نهٔ دي پیدا شوي - نو ته څه
له زوړند سر او ټیټې سترګې کړې، ته ولې داسې سر وهلے بروهلے
کړې - ترکومې پورې به کړې.... اے بد نصیبه سپفوړه - اے
بد قسمته سپفوړه، زهٔ څهٔ اووایم چې ته څومره بد قسمته یې....
ستالاسونه د خپله ماشوم زوے په وینو لړلي شوي دي؟ تا خپل
نیازبین زوے په غړېدلو سترګو په خپل لاس وژلے دے؟ ځکه
ته لیونے شوے، ځکه ته داسې سر وهلے بروهلے کړې؟

اے رونړو! اے پښتنو رونړو! دا تاسو دومره بې احتیاطه
ولې یئ، داد وسلې سره تاسو داسې لوبې ولې کوئ - دا د وسلې نه
تاسو څهٔ جوړ کړي دي، چې هرچا به یو یو سسپار غاړې ته اچولے
وي، چې هرچا به یو یو اودلړوے په اوږه کړے وي - او هر د تماچې
او ټوپک خاوند به کوږ کوږ په نخره وګرځي - د شرافت معیار ګڼي
تماچه او ټوپک شو - د موتبرۍ معیار ګڼي وسله شوه،
مهٔ کوئ رونړو بې ضرورته وسله مهٔ ګرځوئ - هیڅ ضرورت نشته
چې هرڅوک د ځان سره وسله ګرځوي - څومره ښوني دي ټوپکو

تماچو ورانې کړې - څومره تورسرې ئې کونډې کړې، څومره کلي ئې دکل کېدو نه اګاهو اوړزولي - نو اے دوسلو خاوندانو دخدائے خاطر اوکړئ او وسلې سره لوبې مهٔ کوئ - ځکه چې وسله ډېر بې اعتباره څیز دے -

او اے سپفور ماما خدائے دې ستا دې غمژلي ژوند خاتمه اوکړي - الله دې تاله صبر درکړي - او الله دې ستا دا پوښتوب په ښهٔ توب بدل کړي - دنیا د غمونو کور دے دلته غم شته - مصیبت شته - پرېشاني شته، او ددې غم - مصیبت او پرېشانۍ علاج نهٔ ستا دولت کولے شي او نهٔ ستا جائیداد - په عقل ستا د رنځ علاج ګران دے - هغه چا ته په کړې ده چې -

دخدائے په لوئے کرم به کېږي
په عقل ګرانه ده زما دجانانه

احمد

(اسویلي) احمده خدای ګواه دې چې ستا په سترګو کښې د اوښکو سېلاب دَ انسان زړهٔ اوبهٔ اوبهٔ کړي - زهٔ څهٔ اوکړم، کهٔ دا غم دا خښتو وې نو مابه درنه څهٔ قدرې کم کړې وهٔ ...... کهٔ زما وس کېدې نو مابه ستا دې پرهر پرهر زړهٔ له ټکور ورکړې وهٔ - مابه پرې ملهمونه او پټاهي ایښودلې وې - مابه ستا د زړهٔ دا سېرې سېرې سرېکي لږې قلارې کړې وې ..... خو څهٔ اوکړم .... زهٔ هیڅ نشم کولې .... ځکه هغه سوزي چې اور پرې بلېږي .... زړهٔ هغه خوګېږي چې پرهرونه پکښې جوړ شوي وي .... سترګې هغه ژړېږي چې د زړهٔ تسکین او آرام ئې چا لوټلې وي .... ته څومره بد قسمته ئې احمده! ..... ستا په بد قسمتئ خو ماله ژړا راځي ...... چې ته ژاړې نو خدای شته چې ماته دا خپل زړهٔ وائې چې زهٔ هم درسره په چغو چغو اوژاړم - ...... ځکه چې ستا غم زما زړهٔ هم ناقلاره کړې دې .... زما دَ شپې خوبونه ئې هم زمانه راشوکولي دي ..... زهٔ منم چې آفتاب ستا زوئې دې .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د زړهٔ ټکړه وه .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د اُمیدونو مرکز وهٔ، ځکه چې

ستا مشرے زوئے وهٔ ..... د ټولونه مشر ..... تا د آفتاب سره
څومره خوارئ کړې وې - څومره شوا خون دې ورسره کړے وهٔ
..... او اوس؟ اوس ایله ستا د اوګونه پېټې لږ سپک شوے
وهٔ ..... اوس آفتاب تا نه ستا غمونه په خپلې ماشومې ځنګې اخستي
وُو ..... آفتاب د پروران وهٔ کنه؟ د پر شوخ وهٔ کنه؟ ....
تا به د هغهٔ نه همېشه سر ټکولو کنه؟ .... ولې بیا هم چې د کله
نه د هغهٔ څونډره شنه شوې وه، نو ستا دَ ملا تیس مضبوط
شوے غونډې وُو .... تا په خپلو متو کښې طاقت غونډې محسوسولو
.... ځکه چې آفتاب ستا مشرے زوئے وهٔ .... او مشرے زوئے دَ
مور پلار دَ ملا تیس وي ..... خو نن ستا دَ ملا تیس مات شو، نن
تهٔ بیا خپلې متې کمزورې محسوسے .... ځکه چې آفتاب ستا دَ
سترګو تور آفتاب ...... دَ وخت نه اګاهو .... تهٔ غمونو او
مصیبتونو ته یو اځې پرېښودې .... لاړو آفتاب په ټول عمرې
خوارئ هٔ خوب اوده شو، او تا ته ئې یو نهٔ هېرېدونکے غم .... یو نهٔ
قلارېدونکے درد .... یو نه ختمېدونکے مصیبت پرېښودو ..... احمدهٔ!
ستا غم کهٔ هر څو نه هېرېدونکے دے، خو دا غم به تهٔ هېره وې .....
ستا درد کهٔ هر څو نهٔ قلارېدونکے دے، خو دا درد به تهٔ په خپل
همت او په خپلې حوصلې قلاره وې .... تهٔ به دې غم ته غاړه
غرېږد ورځې .... تهٔ به دې درد له سینه په سینه ورځې ..... تهٔ انسان
ئې .... تهٔ مسلمان ئې ..... انسان دَ هر مصیبت مقابله کولے شي ....
مسلمان هرې سختئ ته غاړه بږدي ..... راځه روره راځه .....

(c) ketabton.com: The Digital Library

د آفتاب د قبر په خاوره رڼښکې مه توی وه..... د آفتاب قبر ته ژړا
مه کوه...... پرېږده چې دا ظلمي شهید..... پرېږده چې دا ماشوم
شهید د دنیا د لانجو نه بې غمه د جنت په رنګینو کښې د آرام او اطمینان
ژوند تېر کړي.... دا پاسه.... را ځه...

رونق! دا احمد زمونږ د کلي - زمونږ د چم کلونډه یو نرے
نروچکے کمزورے سړے دے..... خو دې نرې نروچکي انسان له
قدرت ډېر همت ورکړے دے - په دې مانده هلو ځلو کښې لویه
حوصله او لوئے زغم پروت دے.... د احمد د ژوند نور حالات به
پرېږدو - ذاړه واقعات او ذاړه حالات به نه را یاده وو..... خو د
نن نه ځلس ورځې آګاهو ددې احمد مشرے زوے آفتاب سحر وختي
په سائیکل سور د کورنه خوشحاله مدګروسره سکول ته
روان شو.... ټوله ورځ ئې په سکول کښې سبق ووئیلو او ماسپخین
پاؤ باندې یوه بجه د سکول نه چهټي شو..... په سائیکل سور د
کلي په لور را روان شو..... د ټولې ورځې سبق د آفتاب مخ مړاوے
کړے وه..... په خپله ترنګ کښې کور ته روان وه..... په خپل فکر
کښې د کور په لورې روان وه..... خدائے خبر چې دغه وخت به د آفتاب
په زړه کښې کوم خیالونه او کوم فکرونه په غورځنګ وو......
خدائے خبر چې دغه وخت له آفتاب په زړه کښې څه کړل او څه ئې ویل
.... خو چې د مېچنې پهاټک ته ورنږدې شو.... چې د خپل کلي او
کور نه لا دوه میله لرې وه..... نو د مخې نه یو ټرک تکه راجل په
صورت د آفتاب مخې ته راغلو.... او چې ماشوم آفتاب د ځان د

حاله خبرېده و خبرېده و ..... نو دغه ځوانړي ټرک لکه دیو مست

هاتهي بیا د خپلو پایو د لاندې چخړې کړے وه ..... یو درز

اوشو او په دغه درز کښې یوه نرۍ غوندې کړیکه یوه ذړه

بوګنوونکې غوندې کړیکه راپورته شوه .... څومره هیبت

وه په دغه کړیکه کښې څومره درد وه په دغه کړیکه کښې

..... توبه خدایه توبه ..... دغه کړیکې څو دَ ځوانو شاموبود

خلقو زړونه هم په لړزان کړل ..... خلقو را منډې کړې او

چې آفتاب له راورسېدل ..... نو ماشوم شهید په خاورو کښې

غړېده .... په وینو کښې لیت پیت خپل خدائے ته رسېدلے و

..... د ماشوم آفتاب سر دَ ځوانړي ټرک پایو چخړې کړے

وه ..... هرچا دا نقشه اوکته هرچا دا ذړه بوګنوونکې ننداره

اولیده .... دَ هرې سترګې نه اوښکې څڅېدې هرچا ژړل...

او آفتاب! ماشوم آفتاب د دنیا او د دنیا د اوسېدونکو د حاله

بې خبره په خاورو کښې پروت ور سې ښکارېده وچې لکه مسکے وه

تا به نه وے چې آفتاب مړ دے .... تا به نه وے چې آفتاب

یو بې پرواه دراېور دَ خپل ټرک دَ پایو دَ لاندې چخړې کړے

دے ..... پلار ته خبر لاړو چې را شه ستا آفتاب ټرک اووهلو

..... مور ته جواب لاړو چې را شه ستا د سترګو تورې تانه د ټول

عمر د پاره جدا شو .... پلار پښې آبله پښې را منډې کړې

..... او مور ..... ؟ د مور په ذړه تیاره راغله .... مور بې هوشه

شوه .... مور دغه غم برداشت نه کړے شو ... مور دغه سپېڅ

آواز ارونهٔ زغملے شو .... مور بې هوښه ، دَ ځان د حاله بې خبره
کوره پرته وه ، او پلار سرتور سر او پښې ابله پښې د خپل زوے
د کټو د پاره په منډه را خلاص وو .... رونړو هغه نقشه درته نشم
بیانولے - دَ انسان زړهٔ دَ دغه نقشې د لیدو او اورېدو توان
نهٔ لري - لاړو دَ احمد د سترګو تور د ټول عمر د پاره جدا شو...
شهید خاورو ته اوسپارلے شو.... مور ډېرې وېناکانې وکړې ....
ډېرې چغې او سورې ئې اووهلې - خو مړي په ژړا چرې نهٔ دي
ژوندي شوي - دَ احمد د زړهٔ دنیا ورانه شوه ، دَ آفتاب دَ
سور د زړهٔ دنیا ویجاړه شوه .... چا ویجاړه کړه ؟ .... دَ ټرک
د یو ډرائیور لږې غونډې بې احتیاطۍ ..... د ټرک د ډرائیور
لږ غونډې غفلت یو کور وران کړو .... دَ یو پلار د ملا تیر ئې
مات کړو .... د یو مور دَ زړهٔ په سرکښې ئې زخم جوړ کړو....
څومره کورونه دَ ټرکونو او لارو د ډرائیورانو وران کړل.... څومره
کلونه ئې اوړژول ..... څومره کلي ئې د خاورو سره خاورې کړې
...... اے رونړو ولې ! .... دا ولې داسې کوئ .... دا ولې دَ زړونو
آزارونه اخلئ .... دا ولې میاندې بورې کوئ پلاران زړوئ ....
دا ولې تورسرې کنډه کوئ .... دا ولې دَ تورسرو خونې ورانوئ...
مهٔ کوئ رونړو مهٔ کوئ - اے دَ ټرکونو او بسونو خاوندانو دَ
خدائے خاطر اوکړئ .... لږ روښئ لږ په قلاره شئ - داسې په هوا
مهٔ الوځئ .... د خپلې لږې غونډې فائدې د پاره تاسو څومره
لوئے جرمونه کوئ .... داسې جرمونه چې دَ معاف کولو نهٔ دي.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے د هغې تورک خاونده چې آفتاب دې دخپل تورک دلاندې ځخړي کړے وه .... ته څه خبر یې چې احمد بېګاه د باران سیلۍ او طوفان دا هیبتناکه شپه دا ده دخپل زوے په قبر په ژړا تېره کړې ده .... ته څه خبر یې چې د ده د زړه نه څومره فریادونه ختلي دي ..... ته نه یې خبر چې د ده د زړه د تل نه را ختلو سوی لوی فریادونو بېګاه د قبرستان سړي هم آرام ته نه دي پرېښودلي بینې ..... احمد مجبور وه .... هغه په دې زول او طوفان کښې خپل نیاز آفتاب په دې لویې څو شي بیابان اديره کښې یوا ځې نه شو پرېښودے ..... نو ځکه څو په نیمه شپه کښې را غلے دے او د شهید زوے په قبر دا دے څوړ وور پروت دے ..... نو اے د تورک خاونده، را شه لږ د احمد د زړه په ړوند کښې اوګوره چې ستا لیږې غوندې بې احتیاطۍ په کښې څومره پرهرونه جوړ کړي دي .... زه دا منم چې دا به د آفتاب په قسمت کښې وه - دا به د آفتاب په تقدیر کښې لیکلے شوي وه - څو اے د تورک دا پوره په دې دلیل به ته کښې د الله په حضور کښې د سزا نه بچ شې - نه تا ته به ستا د غفلت او ستا د بې پروائۍ تپوس کولے شي - الله تعالی به تا ته دخپلو کړو سزا درکوي او اے احمده راپاسه - را ځه چې کورته لاړ شو مړي چرې په ژړا نه دي ژوندي شوي - تاله دې خدائے صبر درکړي او ستا په زخمي زخمي زړه دې الله دخپل فضل او مهربانۍ پټۍ کېږدي - آمین

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

(اسوېلې)   سحر شي، ما ښځين شي، ما ځيګر شي ما سختن شي
دَ ژوند ګهړۍ کمېږي ناګهانه به پوره شي

او دَ ژوند ګهړۍ کمېږي - ژوند د خپل منزل په لور په تندۍ سره روان دے .... څوک خپل منزل ته رسېدلي دي او څوک بس ور رسېدونکي دي د چا د ژوند ډيوه ښخوا ګل شوې ده او د چا دَ ژوند ډيوه بس په سلګو ده ..... دَ ګل کېدو په انتظار ده ..... دَ مړکېدو په انتظار ده .....
بس دَ باد يوه نرۍ غونډې چپه ..... دَ هوا يوه نرۍ غونډې چپه به يې ګل کړي ..... او بيا ....؟ د دې آبادې او ودانې دنيا نه به ..... د غمونو مصيبتونو او تکليفونو دَ دې دنيا نه به ..... د دې ښکلې ښائسته او رنګينې دنيا نه به ..... دَ ګورستان هغه خوشې خوشيا ته ورسي.. د قبرستان هغه چُپې چُپيا ته ورسي ..... دوه لاس او دوه پښې به د منونو منونو خاوړې دَ لاندې ښخ کړے شي .... او بيا ....؟
بيا په د غه تورۀ لحد کښې ..... بيا دَ مړو په د غه خپل خانه کښې .....
نۀ څوک دَ فرياد اورېدونکے ..... نۀ څوک دَ ژړا دَ اورېدو شته نۀ څوک د تسلۍ شته او نۀ څوک د داد ګيرنې .... زوے نشته چې د فرياد سره را منډې کړې چې ..... ” ولې بابا ... څۀ تکليف دے درته - سر درله او مندهم پښې درله او مندهم “ ..... لور نشته چې د وي سره را منډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي چې .... د "خېر شه بابا - ولې بابا ... څه دي؟" ښځه نشته ....

مور نشته ..... خپل نشته - پردے نشته .... یو ځان .... یو د لحد

تور تیپ توره تیاره او یو عمل .... عمل زمونږ د لارې مل .... عمل زمونږ

د قبر ملګرے دے .... عمل زمونږ د سختئ او اسانئ سبب دے .... عمل

به په مونږ د لحد سختې اسانه وي .... تور تیپ لحد به راله روخانه کوي

عمل به راته د لحد نه سرې سړو تهکې جوړه وي .... سوړ تنور به راته

تږې نه جوړه وي ..... او په دغه سړو تهکو به مونږ تر قیامته و

په دغه سوړ تنور کښې به مونږ وریتیږو ..... ډیر سخت مقام

دے روڼو ډیر سخت .... د دویم ژوند ابتدا ډیره سخته ده ......

د ابدي ژوند د شروع کېدو مقام ډیر سخت دے ..... را ځئ روڼو

چې هغه سختې ځان ته آساني کړو .... را ځئ روڼو چې د لحد سړې سړو تهکې

په سړو ګلونو بدلې کړو .... را ځئ چې د لحد تورې تیرې په رڼاګانو

بدلې کړو ..... را ځئ .... را ځئ .... اے مسلمانانو چې سم مسلمانان

شو .... را ځئ چې د خپلو زړونو نه بغضونه او یاسو، او د نفض یکینې

او حسد په ځائے .... د غوښې په دغه کور کښې د غوښې په دغه بوټې

کښې مینه راپیدا کړو .... د حسد په ځائے محبت

راپیدا کړو ..... د کینې په ځائے الفت راپیدا کړو .... هغه مینه!

چې انسان پرې د انسانیت معراج ته رسېدلے شي .... هغه مینه، چې

انسان پرې انسان خپلولے شي ..... چې انسان پرې انسانیت خپلولے

شي .... هغه مینه چې د خدائے خوښه ده .... هغه مینه چې د رسول الله

صلی الله علیه وسلم خوښه ده را ځئ چې د مینې په برکت دا تول معراج ته

خپل کړو .... را ځئ چې د مینې په برکت په معاشره کښې ځان له هغه
مقام راپیدا کړو .... چې د مرګ نه پس .... زمونږ په جنازه باندې د
ګلونو د څادرې په ځائے د انسانانو د ګکو د نېے رښے او پاکې پاکې او ښکلې
څادرې شي .... ګلونه شي .... امېلونه شي .... د پاک ضمیر د خاوند
په جنازه .... د ګلونو د امېلونو ضرورت نشته .... د میته ناک زړهٔ د
خاوند په جنازه باندې د ګلونو د څادرو ضرورت نشته ..... ځکه چې
ګلونه د محبت د اوښکو سیالي نشي کولے .... ګلونه د عقیدت د اوښکو
سیالي نشي کولے .... ګلونه د چا مئېن د اوښکو سیالي نشي کولے ... راځئ
رو نو چې صحیح انسانان شو، چې انسانیت را باندې سرمسکے شي ..... راځئ
چې صحیح مسلمانان شو چې اسلام را باندې سرهسکے شي .... راځئ چې
سم مخلوق شو چې خدائے پاک زمونږ په تخلیق ویاړ اوکړي ..... دا مونږ
د ځان نه څهٔ جوړ کړي دي .... دا مونږ د ژوند په کوم ډګر روان
یو ..... دا مونږ د ګلګچو نو .... پچمونو او کندو کپرو په کومه
لار روان یو ..... مونږ په نامه انسانان د انسانیت نه څومره لرې شوي
یو .... مونږ په نامه مسلمانان د اسلام نه څومره لرې شوي یو ....
سمه لار مو پرېښې ده .... په کندو کپرو سر یو .... نېغه لاره مو پرېښې
ده په کږو وږو روان یو ..... آخر ترکومه به مونږ دغسې ټکرې خورو ....
ترکومه به مونږ د حقیقت نه سترګې پټوو .... اے غافله انسانه ....
اے ناپوهه انسانه .... زمونږ هر قدم مونږ مرګ ته یو قدم ورنزدې
کوي .... زمونږ هر پل مونږ لحد ته ورنزدې کوي .... دا مزل به آخر
یوه ورځ ختم شي .... دا لار به آخر یوه ورځ اووهلے شي ..... او هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې منزل ختم شو... لا ارخته شوه نو بیا؟ ..... مخ په وړوستو هیڅ
هم نشته.... مخ په شا هیڅ هم نشته .... بیا مخکښې قبرستان دے
او په دغه قبرستان کښې یوه وړه غونډۍ تمکړه په کچ کچکړې
دوه نیم گزه مزکه یو ټور ډیر ټور.... لکه گوے لحد .... دغه زمونږ کور
دے ..... دا ښکلې موټرونه به شاته پاتې شي .... دا مزکې جائیدادونه
به شاته پاتې شي... په دغه تک تور لحد کښې به دولت زمونږ په کار نهٔ
شي .... سرهٔ سپین به زمونږ په کار نهٔ شي .... بلکه په ناجائزه گټلے دولت
به زمونږ د پاره لړمانان شي .... د یتیم حق به راته خاماران شي ..... د
مظلوم آه به راته سرې لمبې شي .... د مزدور اسویلے به راته لوگے لوگے او تورې
تیږې شي .... نو اے انسانه .... اے مسلمانه کهٔ ځان د قبر د لړمانانو
نه په امان کول غواړې نو ناجائزه گټه پرېږده، په شودو کښې اوبهٔ اچول
پرېږده، ناجائز کاروبار پرېږده، ملاوټ پرېږده، غل بازاري پرېږده-
کهٔ ځان د قبر د لړمانانو مارانو نه ساتل غواړې نو یتیم ته خپل حق
واپس ورکړه .... یتیم ځان ته رانزدې کړه .... د یتیم په سر د مینې
همدردۍ او محبت لاس راکاږه .... رونو او وېرېږئ د یتیم د ژړا نه
..... د یتیم د سترگو هره اوښکه گوره طوفان دے ..... د یتیم د سترگو
هره اوښکه گوره عذاب دے .... د مظلوم هر آه .... په خپله لمن
کښې سرې لمبې لري .... د مزدور هر اسویلے به مو گوره لوگے لوگے او
ایره ایره کړي .... په دې فانې دنیا پورې زړونه مهٔ تړئ .... په
دې نیمگړې دنیا دومره مهٔ مئینېږئ .... د مرگ خیال د زړونو نه مهٔ
اوباسئ .... مرگ؟ .... یو حقیقت دے ... مرگ؟ .... د هر ژوندي پېله

قسمت کښې لیکلې دے .... نو دا سې حقیقت نه سترګې پټول کښې هوښیارتیا ده؟ .... دا سې حقیقت نه بې پروا کېدل کښې عقل‌مندي ده؟ ...... نه! دې ته هوښیارتیا نشي وئیلې - دې ته عقل‌مندي نشي وئیلې .... بلکه دا زمونږ غفلت دے .... دا زمونږ ناپوهي ده .... او د دې غفلت او دې ناپوهۍ انجام به ډېر خراب وي .... ډېر .... ډېر .... اوس هم وخت شته - اوس هم موقع شته .... اے انسانه که ته اوس هم صحیح مسلمان شوې نو مبارکه دې شه ..... اے خدایه! ته انسان په صحیح معنو کښې انسان کړې .... اے خدایه ته مسلمان په صحیح معنو کښې مسلمان کړې .... چې انسان ستا په دې دنیا کښې د ژوند په خوند پوئے شي - آمین

ه

سکر شي - ما سپنځین شي ما څیګر شي ما سختن شي
د ژوند کهړی کمېږي ناګهانه به پوره شي

(سمندر)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library